

Lộ Nam Hương Bắc I

Contents

Lộ Nam Hương Bắc I	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20: Thiếu	62
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	70
24. Chương 24	74
25. Chương 25: Thiếu	77
26. Chương 26	77
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90

Lộ Nam Hương Bắc I

Giới thiệu

Số chương: 30 Thể loại: trung khuyến, anh tuấn, thông minh công x nữ vương, xinh đẹp, trạch thụ, siêu sủng, ngọt, 1 x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-nam-huong-bac-i>

1. Chương 1

Thành Hường Bắc nghĩ rồi, cả đời hắn chỉ thua dưới chân Lộ Nam.

Mọi chuyện phải quay lại cái ngày hai người quen biết nhau, đó là một giờ chiều một ngày tươi sáng, địa điểm là phòng ngủ nhỏ tầng hai Thành gia, Thành Hường Bắc như cây cỏ lay động đã bảy tháng, còn Lộ Nam sáu tháng.

Nguyên nhân gặp mặt là do mẹ Lộ Nam làm việc trong thành phố, sau thời gian sinh đẻ phải quay đi làm lại, đưa Tiểu Nam yếu ớt cho ông bà ở nông thôn nuôi. Hết lần này đến lần khác Tiểu Nam không cai sữa thành công, cũng không có vú em, Lộ Nam khóc liên tục.

Nhà họ Thành và nhà họ Lộ là hàng xóm nhiều năm trời, bà nội Thành nghe người chị em gặp khó khăn, nhiệt tình kéo bà nội Lộ đến Thành gia, bảo con dâu cho Tiểu Nam bú nhờ.

Sữa.

Mẹ Thành vừa thấy Lộ Nam đã rất thích, bé vừa khóc, nước mắt đọng đầy, vẻ mặt đáng thương. Mẹ Thành nhanh chóng thả Tiểu Hường Bắc xuống, ôm Tiểu Nam vào lòng. Dòng sữa tươi ngon, ngọt, mát rượi.

Nam Nam ôm lấy không buông, Thành Hường Bắc nằm ngửa trên giường thấy lãnh địa của mình bị đô hộ, vô thức đứng lên cương chế kẻ xâm lược rồi đi.

“A! A! ... “(tránh ra!)

Lộ Nam mất diếc tai nghe, đương nhiên bé nghe không hiểu rồi, chỉ chôn mình trong lòng mẹ Thành bú sữa thôi. Thành Hường Bắc nóng nảy, đẩy đẩy chân nhỏ của Lộ Nam ra, Lộ Nam đang cao hứng ăn uống không chịu được quấy rối, đá tung một cái.

Dùng sức đập một cái _____ binh! Thành Hường Bắc nằm luôn tại trận, phải nói là da thịt hắn cũng dày, đá một cái vậy mà khóc cũng không khóc, chỉ nằm sững sờ một góc, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Bà nội Thành thấy cháu nội bị đập, vội vàng đi qua xem, còn chưa đụng đến áo của hắn, Thành Hường Bắc đã bò dậy, tiếp tục tấn công kẻ xâm lược, cánh tay bé nhỏ còn vừa chạm đến cái chân cũng bé nhỏ thì Lộ Nam lại cho thêm một đá nữa _____ binh! Trúng giữa mi tâm.

Lần này Thành Hường Bắc nhịn không được, khóc um sùm. Bà nội Thành đỡ khóc đỡ cười đỡ dành hắn.

Một lát sau Lộ Nam ăn uống no đủ, ngon lành ngủ say.

Một đá của Lộ Nam, hai người quen nhau.

Nhà Thành Lộ ở góc phía tây nam làng, vùng này trẻ con không nhiều lắm, Thành Hường Bắc và Lộ Nam tâm đầu ý hợp. Cái gọi là tâm đầu ý hợp chính là cùng nhau chơi trên đồng cát mà thành, trẻ con hai ba tuổi biết gì đâu.

Cái gì cơ! Thành Hường Bắc vừa sinh đã là một đứa trẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, càng lớn càng hùng hổ, trừ cha hắn ra, không ai có thể trị nổi.

Cha Thành vỗ đầu con trai, cười nói: “Chúng ta sinh ra một Tiểu Lão Hổ rồi.”

Biệt danh Tiểu Lão Hổ cứ vậy mà thành, tới lúc Thành Hường Bắc năm tuổi, đã biết cách kháng nghị biệt danh “Tiểu Lão Hổ” quá ngầy thơ, người trong nhà đều phải đổi giọng gọi hắn là “Hổ Tử”, chỉ có Lộ Nam cả ngày gọi hắn là “Lão Hổ Lão Hổ!”. Thành Hường Bắc cũng nhiều lần kháng nghị nhưng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là cam chịu.

Thành Hường Bắc và Lộ Nam năm tuổi, chuẩn bị đến trường học học tiền ban*.

Chú thích: Tiền ban là lớp trước khi học tiểu học, tương đương mẫu giáo.

Cha Thành chuẩn bị cho chúng những chiếc cặp sách mới tinh đẹp đẽ, bà nội Lộ làm cho bọn nhỏ quần áo mới. Ông nội Lộ là giáo viên tiểu học về hưu, mỗi tay dắt một đứa đến trường báo danh. Hai bé trai oai hùng vừa vào cửa đã được hoan nghênh nhiệt liệt.

Học tiền ban tương đương với nhà trẻ trong thành phố, cũng không dạy bọn trẻ tri thức gì chỉ chơi thôi.

Trong lớp có hai mươi đứa trẻ, Lộ Nam là được yêu thích nhất. Lộ Nam năm tuổi răng trắng môi hồng, đôi mắt to trong sáng, là đứa trẻ xinh đẹp nhất trong lớp. Hơn nữa tính bé lơ ngơ lơ ngơ, đến trường quên mang cặp, mặt đất bằng phẳng cũng có thể khiến bé ngã, mơ màng đi theo bé gái vào nhà vệ sinh nữ cũng là bé. Một bảo bối như thế thật là người ta khóc không được cười không xong, mọi đứa trẻ trong lớp đều coi bé như quốc bảo mà chiều chuộng.

Nhất là các bé trai, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn hơn cả bé gái của Lộ Nam, trái tim đập thình thịch, nói chuyện cùng sẽ đỏ mặt. Thành Hưởng Bắc nhìn phải, tức giận nổi đầu. Mấy con nhỏ kia dám vòng qua mình làm quen với Lộ Nam. Còn có đứa con gái này, cho Nam Nam kẹo đường, còn lau mồ hôi cho Nam Nam. Grừ! Xem Thành Lão Hồ hử không tồn tại đúng không?!

Để chứng tỏ quyền sở hữu của mình, mỗi ngày Thành Hưởng Bắc đều nắm tay Lộ Nam đến trường học, nắm tay đi học về. Chỗ ngồi nhất định phải bên cạnh Lộ Nam, ngay cả đi vệ sinh cũng phải cùng nhau. Lộ Nam đã sớm hình thành thói quen làm bạn với Thành Hưởng Bắc, nếu như tan học không có hân dất đi bé sẽ ngơ ngơ rề rề khác, đi một vòng lớn quanh làng mới về được nhà mình.

Hai người cả ngày vô cùng vui vẻ đến trường, khoái khoái lạc lạc về nhà. Tình cảm càng ngày càng thâm thiết sâu đậm.

Chuyện này lại chọc giận các bạn học trong lớp, dựa vào cái gì mà cậu mình chiếm lấy Lộ Nam chứ! Chỉ có điều bộ dạng Lộ Nam vẫn vui vẻ hớn hở, cũng không có tí nào gọi là không tình nguyện. Rốt cục, trước đêm tốt nghiệp tiền ban, một tên nhóc gan to bằng trời thừa dịp Thành Hưởng Bắc không chú ý, nhào đến hôn chụt một cái trên gương mặt nhỏ nhắn của Lộ Nam!

“Grừ_____!” Thành Hưởng Bắc đang đứng đầu hàng, ngay lập tức đỏ mặt, một hai ba bước phi đến chỗ tên dê xồm kia! “Mẹ nó! Ai cho cậu dám hôn Nam Nam! Tởm chết cậu!!!!” Một nắm đấm vung lên mặt.

Thấy có chuyện, cô giáo vội vàng chạy đến tách hai người ra, thế nhưng đã chậm một bước, tên Đổng Đồ Tử* kia bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Chú thích: Đổng Đồ Tử là một tên háo sắc, điển tích về hắn ở Đây.

“Thành Hưởng Bắc! Tại sao con lại đánh bạn cùng lớp?” Cô giáo rất tức giận.

Thành Hưởng Bắc gân cổ lên, cả giận nói: “Nó dám hôn Lộ Nam!”

“Oái...” Cô giáo thở dài, nói: “Đó là tình cảm bạn bè trong lớp...”

Lời còn chưa nói hết, Thành Hưởng Bắc đã nghiêm giọng nói: “Ai cũng không được hôn, Lộ Nam là của con!”

Nói xong, nâng mặt Lộ Nam lên, hôn mạnh xuống chỗ tên Đổng Đồ Tử đã hôn. Sau đó dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mọi người. Cô giáo vỗ trán thở dài, các bạn nhỏ đều choáng váng.

Lộ Nam tỏ vẻ không đối phó nổi, chỉ cười khúc khích.

Thành Hưởng Bắc bảy tuổi, đã tới tuổi đi học tiểu học rồi.

Cha Thành muốn cho hắn vào học trường thành phố, nơi anh trai hắn- Thành Hưởng Đông học để có thể chăm sóc hắn.

Thành Hưởng Bắc không hé răng, đi hỏi Lộ Nam học trường nào. Lộ Nam nói cha mẹ mình còn bận công việc, bé phải học trường tiểu học của thôn. Thành Hưởng Bắc nghe xong, chạy về nhà nói với cha hắn sẽ không đi học trong thành phố, Lộ Nam nơi nào con ở chỗ đó.

Cha Thành cũng không ép, nói chuyện với mẹ Thành: “Vì sao anh thấy con trai như đang nuôi Lộ Nam ấy nhỉ?”

Mẹ Thành trợn trắng mắt, nói: “Lẽ nào nó có thể gả đi hả? Stop!”

Cha Thành sờ mũi, đi ra cửa.

Cuộc sống tiểu học của hai người vẫn vô cùng thú vị.

Lộ Nam trước sau vẫn được hoan nghênh, Thành Hưởng Bắc trước sau vẫn bảo vệ “thức ăn”.

Năm năm tiểu học trôi qua, Thành Hưởng Bắc đã đánh bao nhiêu trận không rõ nữa, chỉ biết hơn nữa là vì Lộ Nam, nữa khác là bị khiêu khích. Thành Hưởng Bắc ưa thích hoạt động, để tiêu hao năng lượng của hần, cha Thành cố ý mời một võ sư đến dạy hần luyện võ. Sự nghiệp Thành gia càng làm càng lớn, có chút công phu phòng thân cũng tốt.

Lộ Nam không thích hoạt động, khi Thành Hưởng Bắc hùng hục luyện võ trong sân, bé theo ông nội đi viết chữ. Ông nội Lộ là hội viên của hội viết chữ Thư pháp của huyện, một cây bút nổi tiếng trong làng.

Hai người bình thường thì đến trường, học xong kẻ luyện võ người viết chữ.

Tới ngày nghỉ, cha Thành sẽ cho người đến đón bọn họ cùng đi du lịch.

Phân nửa Trung Quốc hai người đều đã đi, tuy rằng tuổi còn nhỏ, không có khả năng nhớ hết, thế nhưng đầu óc trống trải, có thể gia tăng kiến thức. Hơn nữa, mỗi lần ra khỏi nhà, Thành Hưởng Bắc đều chuẩn bị hành trang kỹ càng cho hai người, đồ Lộ Nam cần, một thứ cũng không thể sót. Mỗi lần đến một thành phố lớn, hần cũng sẽ điều tra chỗ nào có chocolate ngon nhằm bổ sung thức ăn vặt dự trữ cho Lộ Nam. Nhiều năm trôi qua, công lực bảo vệ của Thành Hưởng Bắc ngày càng thêm thâm hậu. Lộ Nam cũng hình thành thói quen được hần chăm sóc, gần như không có Thành Hưởng Bắc thì một bước cũng khó đi nổi.

“Lão Hồ! Không có cậu tớ làm sao sống nổi!” Lộ Nam bé nhỏ được cầm tay dắt đi, khoa trường kêu to.

Thành Hưởng Bắc cười hì hì xoa đầu bé, tim vui không tả nổi.

2. Chương 2

Học xong tiểu học, hai người cùng nhau thi đỗ vào một trường sơ trung hạng nhất của thành phố.*

Chú thích: Bên trung quốc chia hệ thống giáo dục thành ba cấp lớn gồm: tiểu học, giáo dục phổ thông (sơ trung và cao trung), đại học và sau đại học.

Cha mẹ hai nhà đều vui vẻ, hỏi bọn họ muốn được thưởng gì nào. Lộ Nam suy nghĩ một chút rồi nói muốn được đi biển chơi. Người lớn lập tức đồng ý, vừa lúc Thành gia có một căn nhà cao cấp bên bờ biển, hai người con trai đến biển chơi đùa một trận.

Nghỉ hè, Lộ Nam dưới sự huấn luyện đặc biệt của Thành Hưởng Bắc mà vẫn không biết bơi, khiến Tiểu Lão Hồ vô cùng phiền muộn.

Lộ Nam mười ba tuổi, thân thể gầy yếu, da trắng nõn, tóc lười cắt nên dài đến gần tai. Cậu có vẻ ngoài xinh đẹp, lần đầu gặp mặt hầu hết mọi người đều không phân biệt được là nam hay nữ, cũng là đứa trẻ đẹp nhất bãi biển này. Da Thành Hưởng Bắc màu lúa mạch, hai người cao xấp xỉ nhau, nhưng nhìn hần thấy rõ ngay sự khác biệt, hần cường tráng như cạp con vẩy. Cách căn nhà cao cấp của bọn họ không xa, có hai bé gái, mỗi ngày đều đến tìm Lộ Nam và Thành Hưởng Bắc. Thành Hưởng Bắc trình diễn bộ dạng cứng rắn với con gái, có thể ngăn được thì ngăn, có thể chạy được thì chạy, hần có cảm giác, đối phương đã nhìn trúng Lộ Nam “xinh đẹp”, dù sao trong trường cậu cũng được rất nhiều người hoan nghênh.

Thực ra hai cô bé này cũng không phải hoàn toàn nhìn trúng Lộ Nam, bản thân Thành Hưởng Bắc cũng mày rậm mắt to, rất có tinh thần! Có điều hần không nhận thức được điều này, trong mắt hần chỉ có mấy cô gái đang si mê nhìn Lộ Nam chằm chằm.

Chuyện này hần không thể nhẫn nhịn được, Nam Nam thuộc sở hữu của hần, ai dám mơ ước vậy?!

Lộ Nam hoàn toàn vô cảm với sự mời gọi của con gái, cái cậu quan tâm là mỗi ngày ăn gì, có phim hoạt hình xem hay không, có trò gì chơi vui không, còn nữa nếu muốn xuống biển bơi thì có thể nắm chặt tay Lão Hồ. Thần kinh vận động của Lộ Nam không tốt, có hành động gì cũng không thể lường trước được hậu quả, học bơi đã một tháng còn chưa được, Thành Hưởng Bắc tức giận hỏi trời xanh. Thực ra việc này cũng

không thể trách Lộ Nam hết, muốn dạy bơi cũng cần có kỹ năng, mỗi lần Thành Hưởng Bắc đều cẩn thận ôm thắt lưng Lộ Nam không rời, Lộ Nam làm quái nào mà học bơi được. Đáng tiếc người nào đó không cảm thấy cách dạy của mình sai lầm, chỉ lâu bà lâu bầu nói Lộ Nam không có thiên phú vận động thôi.

Lộ Nam buồn chán, chạy đi chơi với mấy bé gái đến tận trưa, Thành Hưởng Bắc gần như nổi trận lôi đình, Lộ Nam thật quá đáng, tại sao có thể trọng sắc khinh bạn như thế được! Tại sao có thể! Hắn chạy đến đón Lộ Nam, khuôn mặt phải nói là không tốt tí nào, Lộ Nam liếc mắt thấy hắn đang giận dữ, cười híp mắt đồng ý ở lại ăn tối, Thành Hưởng Bắc đóng sầm cửa bỏ đi.

Giờ cơm tối, Thành Hưởng Bắc trốn trong phòng không ra, bà quản gia gõ cửa mấy lần, hắn cũng không đáp một tiếng.

Hơn 7h, Lộ Nam ăn uống no đủ mới về. Về mặt bà quản gia hết sức lo lắng nói tiểu thiếu gia vẫn nằm trong ổ mãi không ra, cũng không ăn cơm tối. Lộ Nam sững sốt, nói với bà: “Không sao đâu, bà đi nghỉ ngơi đi ạ, cháu gọi hắn đi ăn.” Bà quản gia gật đầu, biết tiểu thiếu gia luôn nghe lời Lộ Nam, cho nên buông xuống được gánh nặng, về phòng luôn.

Căn nhà cao cấp của Thành gia rất rộng, quản gia nghe nói bọn họ muốn đến, đặc biệt chuẩn bị cho Lộ Nam một căn phòng, có điều hai người quen dính lấy nhau một chỗ, cho nên từ trước đến nay Lộ Nam vẫn ở chung phòng với Thành Hưởng Bắc. Lộ Nam đẩy cửa vào, cửa khóa, cũng chẳng biết Thành Hưởng Bắc tức giận vì gì nữa: “Lão Hổ?” Lộ Nam gọi, cậu còn chưa vỡ giọng nên giọng rất mềm mại trong trẻo.

Thành Hưởng Bắc không phản ứng. Lộ Nam gõ cửa, tiếp tục kêu: “Lão Hổ! Mở cửa nào!”

Thành Hưởng Bắc vẫn không phản ứng, Lộ Nam nắm vịn cửa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lết bệt đi xuống tầng. Thức ăn tươi được giữ trong màng bọc để ở tủ lạnh trong bếp, Lộ Nam nhìn một chút, quyết định làm một đĩa cơm chiên. Làm xong, cậu đứng trong cơm trong bát lớn, đi lên tầng.

“Thành Hưởng Bắc! Mở cửa!” Đá mạnh một cái, bên trong vẫn không có động tĩnh nào, Lộ Nam đột nhiên hét lên một tiếng: “A! Bỗng chết tở rồi!”

Chưa đầy ba giây đồng hồ, cửa mở, Thành Hưởng Bắc xông ra, vội la lên: “Bỗng chỗ nào rồi?!”

Lộ Nam tức giận trừng hắn, đưa cái bát lên: “Này, của cậu!” Thành Hưởng Bắc vội nhận bát, mặt đang muốn lạnh nhưng lại không nhịn được. Lộ Nam nhìn bộ dạng không được tự nhiên của hắn, buồn cười một trận, đi thẳng vào phòng ngủ.

Phòng ngủ im ắng, không bật đèn, Lộ Nam đi đến bật đèn bàn rồi nằm lên giường, lấy ra một quyển truyện tranh ra đọc. Thành Hưởng Bắc bưng bát cơm, ngượng ngùng đi đến ngồi cạnh Lộ Nam. Cậu đang đọc truyện, đọc rất nhập tâm, uống coca, có lúc còn không nhịn được cười to. Thành Hưởng Bắc ăn cơm chiên, nghe thấy Lộ Nam cười sẽ liếc mắt qua xem, hai người chung sống hài hòa như bình thường, đột nhiên hắn nghĩ hôm nay mình thực sự khó hiểu.

Chú thích: (tranh châm biếm) là một cụm từ trong tiếng Nhật để chỉ các loại truyện tranh và tranh biếm họa nói chung của các nước trên thế giới.

Cơm nước xong, Thành Hưởng Bắc xuống nhà rửa bát, khi trở lại Lộ Nam đã ghé vào đầu giường ngủ say: “Nam Nam, tỉnh tỉnh, tắm rửa rồi ngủ tiếp.” Thành Hưởng Bắc quỳ xuống, nhẹ nhàng lay Lộ Nam. Tay Lộ Nam vô thức giơ lên đập muỗi một cái, mơ mơ màng màng nói: “Không đâu...”

“Nam Nam, tỉnh tỉnh...” Thành Hưởng Bắc nâng Lộ Nam dậy cố gắng chống được thân thể cậu. Lộ Nam vẫn vậy, một mồi không nhúc nhích, ngay cả tắm cũng không muốn tắm.

Buồn ngủ.

Nửa kéo nửa ôm đưa Lộ Nam vào phòng tắm, Thành Hưởng Bắc làm nhiều thành quen cởi quần áo cho Lộ Nam, lấy đồ dùng thường ngày cho cậu, rồi thả vào bồn tắm lớn. Lộ Nam vẫn ngủ, vẫn theo thói quen ôm chặt cổ Thành Hưởng Bắc, hắn chỉ nhếch miệng cười, nhanh chóng tắm rửa cho cậu. Lộ Nam còn chưa dậy thì, thân thể rất mềm mại, Thành Hưởng Bắc tắm rửa đến lưng cậu, đột nhiên đỏ mặt, không dám xuống tiếp nữa, vội vàng lau khô người cho cậu.

Lộ Nam ngáp, cúi thấp đầu, cho Thành Hưởng Bắc lau khô đầu, sau đó ngoan ngoãn được khiêng đến giường. Tóc Lộ Nam dài, Thành Hưởng Bắc phải lấy máy sấy, vừa buông tay Lộ Nam đã đổ thẳng xuống giường.

“Nam Nam!” Thành Hưởng Bắc bắt đắc dĩ kêu to, Lộ Nam uh một tiếng, động cũng không động. Thành Hưởng Bắc không làm được gì, chỉ cố định cậu trong ngực mình, thổi máy sấy vù vù, cho đến khi tóc khô hẳn mới mặc áo vào cho cậu.

Sau khi Lộ Nam tìm được một tư thế ngủ thoải mái, Thành Hưởng Bắc mồ hôi chảy đầy đầu.

Thành Hưởng Bắc chỉnh điều hòa xuống thấp, còn đắp chăn kín cho cậu khỏi lạnh mới đi đến phòng tắm rửa mặt. Rửa mặt xong, khi đi ra đã thấy Lộ Nam đã vắng chỗ, ngủ hình chữ đại chiếm luôn cả cái giường, Thành Hưởng Bắc bắt đắc dĩ cười cười, bò lên giường khép lại chân Lộ Nam, cậu bắt mẫn lẫm bầm vài tiếng nhưng vẫn tự động nhích lại gần. Hắn xoa xoa mái tóc đã khô của cậu rồi mới tắt đèn, đi ngủ.

Đi biển về, hai người đều râm đen.

Khai giảng sắp đến, chỉ được chuẩn bị trong hai ngày. Nhất trung áp dụng chế độ lưu trú, mặc kệ là người thành phố hay ngoại thành đều phải ở lại trường. Lộ Nam không chịu khổ nổi, vừa nghe nói mỗi ngày phải đứng giờ dậy chạy bộ và nhiều điều khác, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún như bị ăn hoàng liên.

“Tớ không muốn đi học.” Lộ Nam nằm trên sàn nhà phòng Thành Hưởng Bắc, rầu rĩ không vui nói. Sau khi Thành Hưởng Bắc dỗ nhất trung, toàn bộ Thành gia đều thay đổi, nhà có ba tầng, có cổng có sân, chỉ cách nhà ba mẹ Lộ Nam có mười phút đi bộ. Hắn đọc chiếm tầng ba, thiết kế bên trong hoàn toàn dựa vào tâm lý thiếu niên mà làm, Thành Hưởng Bắc và Lộ Nam đều thích thú. Nhất là tầng này có gần một cửa sổ thủy tinh trong suốt, rất lớn, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào một mảng thảm lông rất to, Lộ Nam thích nhất là chỗ này, cả ngày lăn tới lăn lui.

Thành Hưởng Bắc đang sắp xếp hành lý, nhìn dáng nằm xấu của Lộ Nam lập tức ngừng việc trên tay, đi qua xoa đầu cậu: “Không đi học không được đâu, dù sao sớm muộn gì cũng phải thích nghi mà.”

“Sớm biết thế chỉ cần thi đậu nhị trung là được rồi.” Về mặt Lộ Nam ai oán nói: “Ai bảo cậu thi được điểm cao vậy chứ.” Thành Hưởng Bắc lại xoa đầu cậu, sau đó quay đầu chuẩn bị tiếp.

Ngày khai giảng, Thành Hưởng Bắc kéo hành lý, dắt Lộ Nam đi báo danh.

Thành gia luôn yêu cầu trẻ con tự lập, cha Thành mẹ Thành chưa từng phải ra mặt, chỉ có thím Lý nhiệt tình giúp bọn họ kéo hành lý. Đăng ký, nộp tiền, Thành Hưởng Bắc làm đầu ra đó, hoàn toàn không hề sợ hãi rối loạn. Đã có phụ huynh nói với con mình, mày xem đi! Thành Hưởng Bắc xếp hàng đăng ký, Lộ Nam lại ngồi xồm trong góc tường nói chuyện với thím Lý, cậu rất xinh đẹp, khiến người đi qua đi lại không nhìn được ghé mắt nhìn vài lần.

Ánh mắt Lộ Nam mơ màng, căn bản không chú ý đến có người đang nhìn mình.

Thành Hưởng Bắc làm xong thủ tục, tới đón cậu thì Lộ Nam đã ngủ gà ngủ gật rồi. Thím Lý buồn cười đỡ cậu, rất sợ cậu cắm đầu xuống đất mất. Thành Hưởng Bắc xác nhận lớp và phòng ký túc xá, bởi vì người lớn đã nói chuyện trước cho nên hắn và Lộ Nam được phân vào cùng một phòng kí túc. Phòng ký túc rất chật, tám người một phòng, người đến trước chọn trước, hai tầng một giường. Hai người đến sớm, lúc đến mới chỉ có ba người, Thành Hưởng Bắc nhanh lẹ chiếm được một giường ở dưới, phụ huynh một tên khác đến muộn một bước trống lớn mất.

“Bạn học ơi, thằng bé nhà dì ngủ rất xấu, con xem có thể đổi không?” Phụ huynh học sinh nọ thấy giường dưới bị chiếm mất, cho nên muốn nói chuyện.

Thành Hưởng Bắc lễ phép cười nói: “Dì à, bọn con cũng sợ ngủ giường trên bị ngã nên mới chọn giường dưới. Dì xem có một giường trên bên trong, các bạn cũng ngủ rất tốt ạ.”

Thím Lý không nói một câu, bắt đầu trải giường chiếu, Lộ Nam lấy trong va ly ra một quả táo cắn cái rộp. Phụ huynh đối phương thấy thế đành đem va ly con mình đi vào chỗ giường trên bên trong

Trong lòng Thành Hưởng Bắc trộm mừng, cũng đi qua giúp đỡ thím Lý, vừa nói: “Nam Nam, ăn vậy trưa ăn không ngon đâu.” Lộ Nam không muốn cản trở họ cho nên tự động ngồi lên giường đối diện đã được trải

xong.

Một bạn học đang ngồi xổm sắp xếp hành lý thấy có người bên cạnh nên đảo mắt qua nhìn, Lộ Nam cười, mặt người nọ bất giác cứng lại, vẻ mặt hung ác cũng được đẩy xuống dưới rồi cười lại với Lộ Nam, sau đó tiếp tục vùi đầu sửa soạn tiếp.

3. Chương 3

Bữa trưa, quả nhiên Lộ Nam không muốn ăn gì.

Sáng ăn phải quả táo quá lớn, đến trưa cũng chẳng thấy đói. Lộ Nam ngồi một chỗ không người, chống cằm nhìn Thành Hưởng Bắc xếp hàng. Kết thúc kì nghỉ hè, rốt cục cậu vẫn phải đi cắt tóc, lại nói tiếp tính Lộ Nam hay mơ màng, lần đầu cắt là tóc húi cua, chờ tóc dài che mắt lại chạy đi cắt tóc húi cua tiếp. Vòng đi vòng lại, cho dù cậu xinh xắn mà cắt tóc húi cua cũng làm người ta không nhận nổi. Cho nên lần cắt tóc này, toàn bộ quá trình đều do Thành Hưởng Bắc giám sát, cuối cùng cũng cắt được một kiểu tương đối, làm nổi bật lên ngũ quan như ngọc, môi hồng răng trắng.

Cậu cứ ngồi thừ như vậy, có không ít học sinh đi ngang qua vụng trộm ngấm nhìn, có người còn hỏi có thể ngồi bên cạnh hay không, chỉ có điều Lộ Nam vẫn nhìn Thành Hưởng Bắc đến thất thần, căn bản không nghe ra có người đang nói chuyện với mình.

Người hỏi là một bạn cũng lớp còn tưởng cậu đang làm cao, không khỏi hờn giận, đang lúc giằng co thì Thành Hưởng Bắc vội vã bưng thức ăn lại: “Nào, Nam Nam, có món thịt bò hầm đậu cậu thích đó.” Lúc thả thức ăn xuống bàn mới thấy có người đứng bên cạnh: “Oái? Có việc gì sao?” Tầm mắt Lộ Nam cũng chuyển dời theo lời hấn nói, tò mò nhìn người đó.

Người nọ bị hai người nhìn đến không tự nhiên nổi, bưng thức ăn sang bàn khác ngồi.

Hai người chẳng chú ý đến sự việc nữa, Thành Hưởng Bắc bày thức ăn ra, cười cười nhìn Lộ Nam: “Nam Nam, ăn cơm thôi!”

Lộ Nam đau khổ nhìn khay cơm thịt bò của mình: “Tớ rất muốn ăn, nhưng bụng rất no.”

“Thấy chưa, tớ đã bảo không nên ăn táo mà.” Thành Hưởng Bắc san bớt nửa cơm của cậu, thúc giục: “Những thứ này đều phải ăn hết, nếu không chiều này đừng kêu đói.”

Lộ Nam bĩu môi, cầm thìa lên ăn cơm.

Trong phòng ăn người đến người đi rất ồn ào, hai người bị ảnh hưởng nào mà tiếp tục ăn uống như thường, Thành Hưởng Bắc ăn nhiều cơm, tốc độ nhanh, Lộ Nam nhè nhè ăn được nửa phần thì hấn đã ăn xong ngồi đợi rồi. Lộ Nam nuốt xuống miếng cơm cuối cùng, thở phà phò, vỗ vỗ cái bụng nhô ra của mình, nói: “Ăn no quá!”

Thành Hưởng Bắc cười híp mắt nhận khay cơm của cậu mang đi rửa. Trước khi đi hấn còn dặn cậu phải ngồi yên, lát nữa cùng nhau về ký túc xá.

Người trong phòng ăn dần dần thưa thớt, Lộ Nam không có hình tượng nằm lên ghế ngoài hành lang, ngửa đầu lên nhìn trời. Hai bên có người nói qua nói lại, cậu gần người không nghe được, cho đến khi có một người vỗ vai mình cậu mới chậm rãi dịch đầu sang. Người nọ nhìn cậu mỉm cười, Lộ Nam thấy có chút quen mắt, nhưng trí não không nhớ ra nổi, tiếp tục dụi người ra.

“Sao lại không nhận ra chứ?” Người nọ lớn lên không tệ, đường nét sắc sảo, so với Thành Hưởng Bắc không hơn không kém. Lộ Nam không có khái niệm thế nào là người đẹp trai, chỉ cần lớn lên giống Lão Hồ thì đều dễ nhìn cả.

“À...” Cậu gãi đầu.

Người nọ đứng đối diện cũng cười nói: “Tớ ở chung phòng ký túc xá với cậu mà! Sao ngay cả Chu Phác cậu cũng không nhận ra chứ? Hai người mới chào hỏi nhau sớm nay đó!” Nói xong, chỉ chỉ chính mình, cười nói: “Cậu cũng không biết tớ đúng không? Người vừa tranh giường dưới với cậu đó!”

Đôi mắt Lộ Nam chậm rãi sáng lên, cười cười nhìn hai người họ, bộ dạng “thì ra là thế”, hỏi: “Ồ, cậu gọi là Chu Phác à!”

Người nọ ngửa đầu hỏi trời xanh, bạn cùng lớp đứng bên cạnh Chu Phác cười ầm lên, nói: “Tớ khẳng định cậu ta không nhận ra mà!”

Lộ Nam nhìn bọn họ cười ầm lên, khó hiểu gãi đầu, nói: “Cái kia...he he... “

Nam sinh có nét giống Thành Hưởng Bắc cười nói: “Tớ là Chu Phác, tên kia gọi là Lâm Tiểu Thiên.”

Lộ Nam gật đầu, nói: “Lâm Tiểu Thiên, lần này tớ sẽ nhớ kỹ.”

Lâm Tiểu Thiên ai oán nhìn cậu một cái, vui đầu đi ăn.

Đến tối, Thành Hưởng Bắc vừa múc nước lại trải chăn, hầu hạ Lộ Nam rửa chân, sau khi hối thúc Lộ Nam đến phòng tắm đánh răng mới bắt đầu sửa soạn cho mình. Lâm Tiểu Thiên nằm trên giường nhìn ngó, bản thân chiếm dụng giường bọn họ gác chân, thấy Thành Hưởng Bắc như mẹ già hầu hạ Lộ Nam, trợn to mắt kinh ngạc kêu lên: “Lão đại, Lộ Nam là con cậu hay tổ tiên nhà cậu vậy, phục vụ chu đáo còn hơn cả mấy bảo mẫu đó!”

Thành Hưởng Bắc liếc mắt nhìn cậu ta, tiếp tục cúi đầu rửa mặt chẳng bị ảnh hưởng tí nào

Hắn chờ Lộ Nam từ phòng tắm trở về thì hối cậu lên giường ngủ, Lộ Nam đồng ý, lúc lên giường đã bay dép. Vèo_____không khống chế được lực, dép bông bay thẳng vào chậu rửa chân của Chu Phác, nước bắn tung tóe lên ống quần hắn. Cái người hết lần này đến lần khác đều tên thì không phát hiện ra gì, còn tưởng mình đang ở nhà, bò vào bên trong lảng qua lần lại. Thành Hưởng Bắc hắc tuyến, gượng cười tháo nốt cái dép còn lại cho Lộ Nam, còn làm như mình gây ra lỗi, nói: “Xin lỗi cậu, Lộ Nam ở nhà tùy tiện đã quen, cậu đừng chấp vặt với cậu ấy!”

Chu Phác nhìn Thành Hưởng Bắc, lại nhìn tên đã biết mình sai đang quần chăn lộ hai mắt to tròn ra, cười nói: “Không sao đâu, cậu ấy cũng không cố ý.”

Lộ Nam nghe hắn nói vậy lập tức hô to cậu là người tốt, Chu Phác lắc đầu cười, tiếp tục rửa chân. Thành Hưởng Bắc nhặt lại dép cho Lộ Nam, tròng mắt liếc hắn một cái, nói: “Cậu thẳng thắn nằm đi, tớ đi rửa dép cho cậu, nghe không?” Lộ Nam liên tục gật đầu.

Thành Hưởng Bắc đi ra ngoài, Lộ Nam mở to mắt nhìn trái nhìn phải, thật giống một con chuột nhỏ chui trong chăn, cậu nằm sấp bên mép giường, đầu hướng xuống dưới giường. Lâm Tiểu Thiên đi đổ nước về, thấy tay Lộ Nam mò trái mò phải, bèn hỏi: “Lộ nam, cậu đang làm gì thế?”

Lộ Nam không hé miệng, tay dùng sức sục sạo dưới giường.

“Cậu muốn lấy cái gì? Tớ giúp cậu!” Lâm Tiểu Thiên tốt bụng nói.

“Không cần...” tay Lộ Nam đã với đến cái túi du lịch, dùng sức túm ra ngoài, Lâm Tiểu Thiên thấy cậu đã lấy được cũng yên lòng bò lên giường trên, chuẩn bị đi ngủ. Lộ Nam dùng chín sức trâu mới túm được túi ra ngoài thì đột nhiên Thành Hưởng Bắc cầm ca nước đánh răng lần dép quay lại, vừa vào cửa đã thấy Lộ Nam chui ra ngoài túm túi, hắn hét một tiếng: “Lộ Nam, cậu lại ăn vụng!”

“Rầm_____” Lộ Nam bị giọng nói thật lớn của hắn làm giật mình, trọng tâm thân thể bị lệch, ngã phịch xuống đất.

“A!” Cái mông tiếp xúc với sàn nhà, một chân vẫn ở trên giường, một chân đập vào chậu nước rửa chân của Chu Phác.

Tiếng gào vang lên, chậu nước nghiêng đổ. Mọi người trong ký túc xá nghe được tiếng thét chói tai Lộ Nam thì đều quay ra nhìn, lập tức thấy cảnh thảm hại của Lộ Nam, đồng loạt cười ầm lên.

“Lộ Nam, cậu cũng giỏi quá, ngã một cái mà cũng thành đẹp thế!”

“A! Mau mau, thủy ngập Kim Sơn rồi! ” Nửa chậu nước đều tràn ra, hình như đã utor hết hành lý của người nào đó. Một đồng chí giường dưới nhanh chóng chạy đi lau nước, chỉ có thành nước bắc ném hết đồ trong tay ra, vội vàng chạy lại đỡ Lộ Nam dậy: “Nam Nam, sao rồi?”

Cái mông rất đau nhưng lòng tự trọng cũng bị tổn thương, vành mắt Lộ Nam ửng hồng, trừng mắt nhìn Thành Hưởng Bắc, nói: “Đau! Không có chuyện gì sao cậu hét to vậy chứ!”

Thành Hưởng Bắc ôm lấy cậu, cởi cái quần ướt sũng cho cậu, nói: “Ai bảo cậu đi mò chocolate, đã đánh răng rồi, sâu răng thì làm sao?”

“Sao cậu biết tớ đi mò chocolate?” Lộ Nam chột dạ.

Đối với một người đã chung sống với mình mười mấy năm mà nói, vấn đề này thật sự quá dễ hiểu, Thành Hưởng Bắc không thèm trả lời. Hắn chỉ vắt khăn lông, lau mặt lau tay cho cậu. Mọi người cười xong, rốt cuộc cùn quan tâm đến Lộ Nam một tí, bày tỏ sự an ủi của mình. Lâm Tiểu Thiên nằm úp sấp trên giường nhìn xuống, hỏi thăm: “Lộ Nam, cảm giác xoay người 90 độ như thế nào?”

Thành Hưởng Bắc đổi khăn khác lau chân cho Lộ Nam, nghe vậy liếc lên giường trên nhìn Lâm Tiểu Thiên nói: “Cậu có muốn thử không nhưng là lộn ngược ba trăm sáu mươi độ đó.” Lâm Tiểu Thiên sợ quá rụt cổ vào.

Lộ Nam mắt đỏ, nghiêng người giúp Thành Hưởng Bắc lau chân cho mình, rất tủ thân nói: “Lão Hồ...”

“Ừh?” Thành Hưởng Bắc rất dịu dàng nhìn cậu.

“Tớ thực sự không thể ăn chocolate sao?”

Vừa dứt lời, Thành Hưởng Bắc đã xụ mặt xuống, nghiêm túc nói: “Không được!”

Hắn nói xong, thu dọn khăn cùng quần thay ra của Lộ Nam, còn đắp kín chăn cho cậu, rồi mới bưng chậu nước vào phòng tắm.

Mông đau, không thể chơi trò mình yêu thích nhất, Lộ Nam oán hận nằm nghiêng, hướng về phía tường. Chu Phác lo lắng nhìn cậu, Lộ Nam vẫn bất động.

Khi Thành Hưởng Bắc về thì đã đến giờ tắt đèn, hắn cởi quần áo ra, rúc vào chung chăn Lộ Nam. Đèn tắt, trong phòng tối om, nhưng tiếng mọi người nói chuyện vẫn không dứt, Thành Hưởng Bắc tiến đến bên tai Lộ Nam nói nhỏ: “Vẫn còn giận à?” Lộ Nam giận, không nhúc nhích. Thành Hưởng Bắc cười cười, vòng tay qua ôm eo cậu, nói: “Đừng giận nữa mà, không cho cậu ăn chocolate, không phải sợ cậu bị sâu răng a, cậu quên trận đau răng đêm đó rồi sao?”

Lộ Nam không hé răng, có điều thân thể không còn cứng nữa. Thành Hưởng Bắc cười tươi, lấy dưới gối ra một hộp sữa tươi, nói: “Cái này có được không?”

Hắn sờ sờ giúp Lộ Nam cảm ống hút, đưa đến bên miệng cậu. Lộ Nam bắt được sữa, xoay mạnh người lại! Ồi! Cậu quên cái mông vẫn còn đau, quay người lại trúng phải chỗ đau rồi.

“Không sao chứ?” Thành Hưởng Bắc vội vàng xoa mông cho cậu, Lộ Nam hít hơi hai cái, đem ống hút nhét vào miệng, ngoan lành uống sữa.

Uống xong sữa, mông cũng không đau nữa, Lộ Nam ợ một cái, kéo tay Thành Hưởng Bắc nhập mộng đẹp.

4. Chương 4

Ngày hôm sau phải sắp chỗ ngồi, bầu cán bộ lớp.

Lộ Nam đến chết không rời Thành Hưởng Bắc, dưới ánh mắt soi mói của giáo viên đã tranh được quyền lợi ngồi cùng bàn với hắn. Giáo viên ngay lập tức nhận ra phong thái chín chắn của Thành Hưởng Bắc, thẳng

tay bỏ nhiệm hấn vào chức vụ lớp trưởng. Chọn tới chọn lui một hồi, Chu Phác nhận chức vụ lớp phó thể dục.

Thành Hường Bắc là một người nghiêm túc, đối xử với các thành viên đều bình đẳng, công bằng, à...ngoại trừ chuyện liên quan đến Lộ Nam. Chỉ có điều mặc dù Lộ Nam đối với bạn cùng lớp hơi lơ lơ ngơ ngơ, nhưng cũng không chủ động gây sự với ai bao giờ, cả ngày chỉ cười tủm tỉm, đám bạn học rất thích cậu. Thành Hường Bắc lớn lên từ nhỏ cùng cậu, bao che khuyết điểm là chuyện bình thường, nữ sinh đều ao ước được Thành Hường Bắc che chở như Lộ Nam, đó là chuyện cực kì hạnh phúc.

Thành Hường Bắc rất có phong thái lãnh đạo, địa vị càng ngày càng vững chắc. Chu Phác làm việc cũng không tồi, đang gây công xây dựng một đội bóng rổ. Khổ người Thành Hường Bắc rắn chắc, lại là lãnh đạo, được Chu Phác xếp vào danh sách chính thức, mỗi ngày tan học xong phải đến sân bóng rổ luyện tập.

Hồi nghỉ hè, Lộ Nam có đọc qua « Slam Dunk »*, trong ngực ngứa ngáy, cũng chạy đến sân bóng rổ góp vui. Vốn khi chọn thành viên, Lộ Nam cũng được đề bạt trong danh sách, dù sao ban đầu mọi người cũng không biết nhiều về nhau lắm. Kết quả Thành Hường Bắc vừa nhìn danh sách, lập tức gạch tên Lộ Nam luôn, Chu Phác tỏ vẻ khó hiểu, Thành Hường Bắc cười nói: “Tên kia trời sinh không phù hợp.”

Chú thích: Slam Dunk là truyện, phim cao thủ bóng rổ.

Chu Phác không tin lắm, hơn nữa Lộ Nam cũng nóng lòng muốn thử sức, còn lựa một tiết thể dục để thử sức, cả lớp vây quanh sân bóng rổ, nhìn các nam sinh sắp hàng thể hiện kỹ thuật đánh bóng. Thành Hường Bắc kéo Lộ Nam lại, nhắc cậu nên từ bỏ đi thôi, cậu lườm hấn một cái, sải bước đi vào trong. Lộ Nam lấy trái bóng từ tay Chu Phác, khiêu khích nhìn về phía Thành Hường Bắc, hấn che mặt lại, không đành lòng nhìn cậu bị mất mặt.

Lộ Nam thấy Thành Hường Bắc không tin mình thì tức giận vô cùng, vồ vồ trái bóng, hít sâu một hơi, cất bước chạy về phía trước, kết quả chạy quá nhanh, không những bóng không vào được rổ mà còn do giữ thăng bằng không tốt, chân trái ngoắc chân phải_____Rầm! Ôm bóng nằm dưới đất.

“Ha ha ha ha ha...” Một trận cười lớn vang lên, tứ chi Lộ Nam tiếp xúc với đất, quả bóng còn bị bụng cậu đè lên, thật sự gây chú ý. Mọi người chỉ vào cậu, cười đến chết đi sống lại, Thành Hường Bắc cũng cười, vội vàng chạy đến kiểm tra xem Lộ Nam ngã có bị thương không.

“Nam Nam?” Lộ Nam nằm bất động dưới đất, hiển nhiên đang cảm thấy thật là mất mặt. Thành Hường Bắc nhin cười, kéo cánh tay Lộ Nam lên, hỏi han: “Có đau không?”

Lộ Nam lắc đầu.

Hấn kéo chân lên, hỏi tiếp: “Có đau không?”

Lộ Nam lắc đầu.

Khi không nghe tiếng cười nữa, Chu Phác mới đi tới, mang theo tiểu ý nhìn về phía Thành Hường Bắc_____ý là_____thì ra còn có người thực sự không hợp đến mức này!

Thành Hường Bắc đỡ Lộ Nam ngồi xuống, ném quả bóng rổ lại cho Chu Phác, nói: “Tiếp đi.” Sau đó đem Lộ Nam bị tổn thương lòng tự trọng ra bên ngoài sân, vén ống quần cậu lên xem có chỗ nào bị thương không. Lộ Nam cúi đầu, quệt miệng nói: “Lão Hổ, tớ thực sự kém cỏi vậy à?”.

Thành Hường Bắc lắc đầu nói: “Sao lại vậy được! Con người luôn luôn không hiểu chuyện mà!”. Quả nhiên trên đầu gối xanh một mảng, Thành Hường Bắc cẩn thận đề lên, hỏi: “Có đau không?”

Lộ Nam lắc đầu, nói: “Tớ cũng không phải búp bê, sao yếu ớt như vậy được!”

Thành Hường Bắc thoải mái hơn, kéo ống quần cậu xuống, cười nói: “Thêm vài lần nữa thì cái quần này phải vứt đi rồi!”

Hai người nói chuyện một lát thì tiết thể dục cũng kết thúc, đội bóng rổ đã tuyển được thành viên chủ lực. Chuông tan học vang lên, tốp năm tốp ba học sinh quay về, mỗi người nhìn qua Lộ Nam đều cười hỉ hả, khiến Lộ Nam lâm vào tình cảnh lúng túng. Cậu ngồi yên tại chỗ, chờ bọn họ đi được quãng xa rồi mới kéo Thành Hường Bắc về phòng học.

Tuy rằng khả năng đánh bóng của Lộ Nam rất tệ nhưng lại nhận được danh hiệu bạn học đáng yêu nhất trong lớp.

Cả ngày Lộ Nam đều xui xẻo, thỉnh thoảng lại mang đến trận cười cho người khác, hết lần này đến lần khác đương sự là người cuối cùng phản ứng, làm sao không khiến người ta cười rụng răng được. Lâm Tiểu Thiên giả vờ thâm trầm nói với Thành Hưởng Bắc: “Lão đại, rốt cuộc tôi cũng lý giải được sự tồn tại của cậu rồi, cậu thật sự rất quan trọng với Lộ Nam thế nào!”

Lộ Đại Tiên là biệt danh mới của Lộ Nam, nguyên nhân gây ra là do Thành Hưởng Bắc được giáo viên nhờ đến phòng làm việc nên đi trước, Lộ Nam ăn sáng xong mới đi học. Kết quả Lộ Nam chạy quanh tòa nhà mấy lần vẫn không tìm được phòng học, cuối cùng mơ mơ màng màng chạy nhầm vào phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm, sau khi nói rõ nguyên nhân, giáo viên phải tự mình mang tiên nhân cấp cao này về, từ đó về sao Lộ Đại Tiên đánh một lần mà thành danh.

Tuy rằng Lộ Đại Tiên không được chọn, nhưng tình yêu nồng thắm với bóng rổ không thể nào giảm bớt. Cậu được làm nhân viên ngoài biên chế, cả ngày giúp đỡ các thành viên trong đội bóng, kiểm tra bóng, nhớ ghi điểm, mặc dù thời gian nhớ không lâu lắm.

Hầu hết các lớp đều có đội bóng cho nên sân bóng của trường luôn luôn thiếu, xảy ra chuyện chiếm trước địa bàn. Có sân thì mọi người luyện tập, không có sân thì ôn luyện kiến thức trước, hoặc là chạy quanh bãi tập. Chạy bộ luyện thể lực, bình an vô sự.

Kiến thức cơ bản Lộ Nam không phải ôn, chạy cũng không thể nào, tiết thể dục mỗi sáng đều khiến cậu hận đến nghiến răng, tuyệt đối không cho mình phải vận động thêm. Cho nên khi các thành viên đi chạy, Lộ Nam đều ngồi xõm bên ngoài sân, hoặc trà trộn vào đám đông xem người ta thi đấu.

Ngày hôm đó, các thành viên đang đi chạy, Lộ Nam nhàn rỗi không có việc gì làm thế là tự mình chơi, thời tiết chuyển lạnh nên không có nhiều người trên bãi tập, sát sân bóng đang có người muốn đánh giao hữu, Lộ Nam kiếm được một khoảng trống luyện bóng.

Hai người đánh qua đánh lại không quật được nhau, Lộ Nam rất vui vẻ, đánh bóng càng thêm mạnh mẽ! Âm thanh va chạm vang lên khiến Lộ Nam rất hưng phấn, bước chân cũng nhanh hơn, luyện được ¾ trận, Lộ Nam giờ tay lên, bóng bay...ra ngoài!

“Úi!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lộ Nam lung lay vài cái mới đứng vững được người, nhìn lại tay mình không có bóng, dưới rổ cũng không có. Chạm ba giây đồng hồ mới phát hiện có việc không hay rồi.

Đang muốn bỏ chạy thì nghĩ quả bóng là tài sản của lớp, làm mất thật không tốt, đang do dự thì có người chạy đến, vẻ mặt người này ngập tràn giận dữ, nhìn xung quanh một chút, cuối cùng ánh mắt chăm chăm nhìn vào Lộ Nam đang đỡ hai tay ra.

“Này! Quả bóng kia là do mày đánh à?” Lộ Nam gật đầu, ngẫm lại thấy không đúng lại vội vàng lắc đầu. Người nọ thấy đáng vẻ chột dạ làm điều xấu của cậu, trong lòng không thể không nghi ngờ, kéo áo Lộ Nam lại, giận giữ nói: “Lâm Thông có thù hằn gì với mày à! Sợ lớp bọn tao nên phải ra dùng trò nham hiểm à?”

Lộ Nam trốn tránh ngang dọc, thực sự sợ hãi trước một người vô cùng cao to, trong mắt đầy lửa giận muốn thiêu cháy cậu: “Lâm, Lâm Thông...là ai?” Thực sự cậu không có thù mà! Người nọ cho là cậu muốn gây sự với mình, lửa giận bùng phát, nắm tay giờ lên: “Thằng nhãi, còn dám làm về à!”, rồi đám một cái khiến Lộ Nam ngã lộn quai.

Sau khi Lộ Nam ngã xuống đất, lửa giận của người nọ vẫn không lắng lại, còn đang muốn kéo cậu lên thì chợt nghe phía sau có người nói: “Chu Mục, quên đi!” Người nọ đứng đầu, đi bên cạnh còn có mấy người bạn cùng lớp.

Lúc này trời vẫn còn đen, cậu gần như không thể thấy được dung mạo đối phương. Lộ Nam sợ hãi giãy dụa, nghe được tiếng bước chân đầu đó, tim đột nhiên nghĩ đến một chỗ dựa, hô to lên: “Lão Hồ! Cứu mạng!!!”

Bởi vì sợ hãi, trong giọng cậu còn chất chứa run run, nhưng giọng nói này Thành Hưởng Bắc không đời nào nhận sai được. Hắn vừa nghe cậu gào, lập tức đổi hướng chạy đến, vội kêu lên: “Nam Nam, cậu làm sao

vậy?”

Lúc này Lộ Nam gần như bị Chu Mục đè dưới đấy, sắp khóc đến nơi, vội reo lên: “Hắn đánh tớ!!!!

Chu Mục nhìn bộ dạng của cậu, khinh thường nói: “Tao đánh mày đấy, thì sao nào? Mày nó phải đàn ông không?”

Thành Hưởng Bắc nghe Lộ Nam nói bị đánh thì vô cùng căng thẳng, lại nghe một giọng nói xa lạ chậm chọc, lửa giận phũ phất bốc lên. Bước nhanh như bay, một đám lên người Chu Mục chào hỏi. Chu Mục tự cao tự đại không để Thành Hưởng Bắc vào mắt, thế nhưng dù sao hắn cũng xuất thân nhà võ, thời thiếu niên có quá nhiều kinh nghiệm thực chiến, rốt cục rèn ra một thân kỹ năng đầy mình. Đám bạn Chu Mục mắt thấy Thành Hưởng Bắc sắp đánh gục Chu Mục rồi cũng vì bạn nhảy vào cuộc chiến.

Cùng một nhà thân nhau, bên kia Chu Phác cũng mang đội bóng chạy đến, hai bên không nhiều lời vô ích, thẳng thừng ra tay. Người càng nhiều, đánh càng loạn, cho đến khi Chu Mục lớn tiếng, giận giữ hét lên: “Mày, các người ý đồ đánh ít thì có bản lĩnh gì!”

“Là chúng mày lấy nhiều hiếp ít trước, đỡ mồm!” Thành Hưởng Bắc cũng không cam chịu tỏ vẻ yếu kém, cãi lại.

Mắt thấy lửa giận đôi phương sắp thăng cấp, Chu Phác đột nhiên hô to: “Đều dừng lại cho tôi.”

“Dừng lại!!”

Vẫn có người không nghe được, cục diện thực sự rối loạn, Chu Mục nghe được âm thanh quen tai, trong lúc hỗn loạn hô to: “Tiểu Phác?!”

“Là em đây!” Chu Phác kêu to: “Đừng đánh nữa! Đều là người trong nhà cả!! “

Vì vậy hai bên lập tức ngừng chiến. Chu Phác theo giọng nói tìm được Chu Mục, nói: “Anh, mấy người đang làm gì vậy?”

Chu Mục cũng sửng sốt, xoay người tìm kẻ gây họa, có điều trời tối quá không tìm được, chỉ đành tập hợp đại đội đến căng tin nói chuyện

Phân thành hai bên.

Tới căn tin rồi, mọi người khá đông đủ, nhân mã hai bên chiếm một vị trí lớn.

Ngồi vào chỗ của mình xong, hai bên giới thiệu lẫn nhau, Chu Mục xoa xoa cái ót bị đánh sưng u của Lâm Thông, tức giận không tan. Thành Hưởng Bắc kéo cậu lại hỏi chỗ nào bị đánh, có đau không. Lộ Nam thấy áy náy lắm, dù sao cũng là do mình đánh bóng lỡ tay.

Đập trúng đối phương, tuy rằng không phải cố ý nhưng vẫn có liên quan đến trận đánh hội đồng này. Lộ Nam cười cười với Thành Hưởng Bắc, khoe miệng sắp rách da rồi, Thành Hưởng Bắc siêu cấp bao che khuyết điểm lập tức trở nên hung ác, vẻ mặt tạo áp lực cho đối phương.

“Tôi thực sự không phải cố ý, vị đại ca kia thực xin lỗi.” Lộ Nam xin lỗi Lâm Thông, nhìn đám học sinh hai bên đánh nhau đến đói bụng, mặt càng thêm nóng: “Vậy, hôm nay tôi mời mọi người ăn cơm!” Nói xong, kéo tay áo Thành Hưởng Bắc, nói: “Lão Hổ, thẻ cơm của tớ có đủ tiền không?”

Mặt mọi người hắc tuyến, Chu Phác ở bên cạnh phì cười, bản thân đang vui nhưng thấy anh trai mặt đen như đáy nồi cũng phải vội vàng giải thích rằng Lộ Nam tuyệt đối không phải cố ý, cậu quả thật là một vị tiên, mà còn là đại tiên cơ! Lộ Nam thấy mọi người trò chuyện vui vẻ, kéo Thành Hưởng Bắc đi mua cơm, mặc dù hắn rất không muốn nhưng bị ánh mắt đáng thương của Lộ Nam nhìn nhìn, tức giận gì cũng phải nhịn xuống. Hai người vào căn tin mua thức ăn.

Đánh cũng đánh rồi, Lộ Nam dùng thẻ cơm mua nhiều đồ, cho một đám nam nhi nhiệt huyết ăn no luôn.

5. Chương 5

Cái này gọi là đánh trước quen sau.

Qua trận đánh hội đồng kia thì Thành Hưởng Bắc và Chu Mục xem như quen biết nhau.

Sau này gặp gỡ nhiều lần phát hiện thì ra đối phương không phải là người xấu, Chu Mục là Chủ tịch Hội học sinh, cũng kết nạp Thành Hưởng Bắc vào hội học sinh luôn. Thành Hưởng Bắc không tỏ thái độ gì với việc này, chỉ có Lộ Nam cực kì hưng phấn, chỉ chỉ vào mặt người trong truyện tranh cho hắn xem rồi nói: “Nhìn đi, đây là hội trưởng hội học sinh, thật là uy phong lẫm liệt!”

“Chức vụ đó có gì tốt chứ?” Thành Hưởng Bắc bĩu môi: “Cậu thấy Chu Mục cũng có làm được gì đâu!” Trong không khí học tập cực kỳ dày đặc như trường học thì Chủ tịch Hội học sinh cũng chỉ để trang trí thôi.

“Hắn không được, vậy cậu cũng không được à?” Lộ Nam nhìn vào nhân vật đẹp trai trong truyện tranh, cười nói: “Cậu xem phía sau Hội trưởng đều là hoa đó, hoa đó!”

Thành Hưởng Bắc cũng ngó qua, thấy không chỉ có hoa phía sau nhân vật mà cả vườn trường thiết kế theo lối kiến trúc cũ cũng có hoa, hắn lập tức xoa đầu Lộ Nam, than thở: “Nam Nam, cậu có thể không xem shoujo manga được không?”

Chú thích: Shoujo () là một thể loại truyện. Nội dung thường là tình cảm, lãng mạn và dành cho con gái. Thường chủ đề được là tình cảm nam nữ bình thường.

“Tớ là thiếu nam, không xem shoujo manga thì xem cái gì? ” Lộ Nam có lý chẳng sợ hãi hỏi.

Thành Hưởng Bắc nằm úp sấp trên bàn, một bên là cả chồng truyện tranh với nhân vật minh họa xinh đẹp, khuyên nhủ: “Không phải lúc trước cậu còn đọc Slamduk à? Thanh xuân nhiệt huyết hay hơn mấy truyện này chứ?”

“Tớ cũng muốn đọc quyển mới nhưng cả tháng mới rỉ ra một tí, lấy đâu ra truyện đọc?” Lộ Nam không yên lòng lật giấy, tiếp tục nói: “Đây là truyện Tiểu Tinh mượn của đàn chị hơn hai tuổi, tớ phải đọc xong nhanh để còn trả cho người ta.”

Người nói vô tâm mà người nghe có ý, Thành Hưởng Bắc hỏi Chu Mục xem xung quanh đây có tiệm thuê truyện manga nào không, Chu Mục nghe xong, cười cười hỏi lại hắn: “Từ lúc nào Thành Lão Hổ lại đi đọc truyện tranh giải trí vậy?”

Thành Hưởng Bắc nghe xong cũng cười nói: “Chủ tịch Mục chỉ đọc hoàng thư*, tôi đây là tiểu tốt không được đọc truyện tranh sao?”

Chú thích: (hoàng thư): Những cuốn sách dung tục nhỏ. Ý nói sách đồi trụy, Hoàng có nghĩa vàng và cũng có nghĩa đồi trụy”

Chu Mục xong lập tức biến sắc, dờ mờ! Làm sao cậu biết? Thành Hưởng Bắc cười gian xảo, trong lòng tự nhủ tôi tùy tiện lừa anh thôi mà cũng trúng!

Tiệm sách nằm ở một vị trí tương đối bí mật, Chu Mục cũng thẳng thắn dẫn hắn đến luôn. Trước giờ tự học buổi tối, Chu Mục quen đường dẫn Thành Hưởng Bắc chui qua một lỗ chó ở tường đi ra ngoài, quẹo ra bảy tám lần thì tìm được tiệm sách.

Mặt tiền tiệm không lớn nhưng chật ních học sinh đi mượn trả truyện, Chu Mục là người không nên xuất hiện ở chỗ này, có học sinh còn tưởng rằng chủ tịch muốn đi kiểm tra liên vôi vàng thả truyện xuống, kết quả, Chu đại thiếu gia nghiêng người dựa vào cửa, khoát khoát tay nói: “Không có việc gì đâu, tôi chẳng phát hiện ai cả.”

Thành Hưởng Bắc ghen cười, đứng trước tủ truyện tranh. Bên trong có mấy học sinh nhát gan, vôi vôi vàng vàng mượn xong truyện rồi chạy mất. Chu Mục buồn chán nhìn xung quanh một hồi, chờ người vôi bột mới lấy trong ngăn tủ của chủ tiệm ra một quyển truyện rồi nhét nhanh vào áo. Chủ tiệm cười mắng: “Tên nhóc thú vị này!”

Chu Mục hả hê nhún nhún vai.

Thành Hưởng Bắc mượn được mấy quyển truyện tranh hài hước, nộp tiền cọc cho chủ tiệm, Chu Mục lại chỉ vào hắn nói: “Đây là tiểu đệ của tôi, cho chút ưu đãi đi!”

Chủ tiệm lại đưa thêm đăm cho hắn một cái, cười mắng: “Ai cũng mang theo tiểu đệ của mình, con mẹ nó ông đây không phải đẹp tiệm rồi à! Được rồi được rồi, hai quyển tính một quyển, sau này hân hạnh chiếu cố!”

Thành Hưởng Bắc nói lời cảm ơn với chủ tiệm.

Buổi tối trở về ký túc xá, hắn len lén đưa truyện cho Lộ Nam.

Lộ Nam thực sự rất vui khi thấy truyện mới, cậu ôm cổ Thành Hưởng Bắc rồi tặng hắn hai cái hôn, Lâm Tiểu Thiên thấy vậy sợ hãi kêu lên; “Lộ Nam, cậu quá đói khát rồi đó!”

Lộ Nam cười híp mắt nhìn cậu ta, nói: “Nào đến đây, tôi cũng hôn cậu một cái!”

Lâm Tiểu Thiên sợ đến mức suýt chút nữa rớt xuống giường, hoảng sợ nói: “Không được như vậy! Tôi ngã cậu bồi thường thế nào hả?”

Lộ Nam ngửa đầu cười nói: “Cậu không thể ngã xuống mà!”

Thành Hưởng Bắc nhìn hai người náo loạn, chỉ xoa đầu Lộ Nam rồi đi ra ngoài rửa mặt. Lộ Nam nói chuyện với Lâm Tiểu Thiên vài câu rồi cuộn mình về giường đọc truyện. Bên trong ánh sáng bị ván giường che mất, Chu Phác thấy cậu đọc truyện quên mình, vội vàng gọi: “Lộ Nam! Cậu ra ngoài xem đi! Cẩn thận hỏng mắt đấy!”

Lộ Nam ừ một tiếng, động cũng không còn động. Chu Phác thấy thế, có lòng tốt đi vào kéo Lộ Nam, bắt đầu truyện này có chút hơi hộp, hắn không tiếng động tiến lại gần còn lúi cuống tay Lộ Nam khiến cậu sợ hãi kêu to. Bạn cùng phòng đều xoay lại nhìn, Chu Phác xòe tay ra, vô tội nói: “Tôi thực sự không làm cái gì mà!”

Lâm Tiểu Thiên cười to, cậu thực sự làm được gì, Thành lão đại sẽ phi đến tiêu diệt cậu!

Mấy người đang cười đùa thì Thành Hưởng Bắc về, hắn thấy Chu Phác đứng bên cạnh giường mình, còn Lộ Nam thì trừng to mắt nhìn lại, nhướn mày hỏi: “Sao vậy?”

Chu Phác vỗ trán: “Tôi chỉ muốn gọi Lộ Nam lại chỗ có đèn đọc truyện thôi.”

Lộ Nam gật đầu, phát phát quyển truyện trong tay, sau đó còn nói thêm một câu: “Cậu ta thật giống âm hồn, còn thò móng vuốt kéo tớ...”

Mọi người đồng loạt nhìn móng vuốt âm hồn, Chu Phác giơ cao tay lên, giải thích: “Đây là tay!”

Mọi người thấy cái tay kia, tiếp tục bàn tán: “Thì ra Chu Phác không phải là Chu Phác, phải gọi là Chu U Linh*!”

Chú thích: (U linh) dịch ra là linh hồn, âm hồn,...nhưng biệt danh thì mình nghĩ để u linh hay hơn.

“Không đúng, không đúng, phải là lạt thủ tời hoa u linh trảo* chứ?”

Chú thích: (lạt thủ tời hoa u linh trảo), dịch nôm na là móng vuốt độc ác của âm hồn, đây cũng kiểu biệt danh nên mình giữ nguyên.

“Chu U linh a Chu U linh! Tại sao nét giống Chu U Vương *vậy?”

Chú thích: (Chu U Linh), (Chu U Vương), hai tên này giống nhau, chỉ khác mỗi chữ cuối.

Chu U Vương (chữ Hán: 苻 王; trị vì: 781 TCN- 771 TCN), tên là Cơ Cung Tinh (苻 苌), là vị vua thứ 12 của nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

“Các cậu đều sai rồi! Thực ra Chu Phác không thể gọi là Chu Phác, cậu ta là ái phi của Chu U Vương, Chu Bao Tự* đó!”

Chú thích: Bao Tự (), hay Tự Tự () là vương hậu thứ hai của Chu U vương trong lịch sử Trung Quốc và là mẹ Thế tử Bá Phục (). Nàng là mỹ nhân xinh đẹp, quyến rũ. Truyền thuyết kể rằng, Chu vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lạng vàng

“Bao Tự không phải họ Chu mà?”

“Cậu ngốc à! Vợ theo họ chồng hiểu không?”

“À À À, là Chu Bao Tự, Chu Bao Tự!”

Chu Phác thấy mọi người thảo luận hơi thái quá, trong lòng biết không ổn rồi, đang muốn ngăn cản thì không kịp nữa, cái tên Chu Bao Tự đã lấn át tất cả. Chu Phác khóc không ra nước mắt nhìn về người khởi xướng, không ngờ rằng tên kia đã ghé mình lên chỗ Thành Hưởng Bắc mà tiếp tục nghiên cứu truyện tranh.

Chờ đợi mãi kì nghỉ đông rốt cuộc cũng đến.

Trước khi nghỉ một tuần, Lộ Nam đã nhịn không được nữa, mỗi ngày đều tung tẩy đứng ngồi không yên. Lâm Tiểu Thiên hỏi cậu kích động cái gì vậy?

Lộ Nam cười híp mắt đáp năm mới đến! Được về nhà! Ông bà ba mẹ đều cho tiền mừng tuổi đó! À! Còn có dì Lý sẽ làm cho tôi những món ngon! Xong còn nuốt nước bọt cái ực.

Chu Phác là Chu Bao Tự bắt đắc dĩ nói: “Còn hơn nữa tháng nữa mới đến lễ mừng năm mới mà! Hay là nói chuyện thi sắp tới đi đã?”

Lộ Nam đang rơi vào mơ ước đẹp đẽ, mặt lập tức cứng đờ, vò đầu bứt tai một hồi, rống ra một câu: “Á, đúng rồi, còn có cuộc thi nữa mà!”

Hai người Chu Lâm bắt lực nhìn nhau, đầu óc vị Đại Tiên này dùng để trang trí sao!

Đây là kì thi đầu tiên từ khi nhập học, Lộ Nam cũng không quá để ý, còn Thành Hưởng Bắc luôn luôn kiên định học tập thì nắm chắc top 10 trong lớp rồi. Hai người không lo lắng đến thành tích, cho nên Lộ Nam cứ như vậy đi vào cõi thần tiên, mượn truyện để đọc.

Trên đường Thành Hưởng Bắc đi trả sách, có gặp lại mấy tên du côn trong thị trấn cho nên đánh một trận lớn, một đối bốn, đối phương không chiếm được tiện nghi nào, Thành Hưởng Bắc chỉ thâm tím một vạt da ở vai, có điều truyện mượn bị mấy tên đó xé rách, lúc trở về gặp Lộ Nam còn xin lỗi cậu.

Lộ Nam tức giận nói: “Cậu ngốc à! Nếu chỉ vì cuốn truyện mà đánh nhau với mấy tên côn đồ, tớ sẽ không bao giờ đọc truyện tranh nữa!”

Thành Hưởng Bắc nghe xong mấy lời này, trong lòng thấy vui tuyệt vời! Cười cười nói với Lộ Nam: “Không sao đâu, cậu thấy tớ đánh mấy tên đó chạy tan tác không!”

Lộ Nam xoa trán hần, hỏi: “Có bị thương không? Đau chỗ nào không?”

Thành Hưởng Bắc lắc đầu, hần không muốn Lộ Nam phải lo lắng, mặt vẫn tươi cười. Lộ Nam từ nhỏ đến lớn đều được hần che chở cho nên gần như không cần quan tâm đến cái gì, vậy mà lần này cậu không tin, thẳng tay lột áo hần xuống. Lộ Nam từ trước đến nay vẫn vậy, muốn làm gì thì làm, đối với Thành Hưởng Bắc cũng chẳng thêm khách khí. Cậu chỉ muốn xem hần có bị thương chỗ nào không nhưng quên mất đang ở trong phòng học. Cậu vén vén áo Thành Hưởng Bắc lên, hần thì trợn ngang trợn dọc, Lộ Nam thấy hần không phối hợp, kêu lên: “Cũng không phải bán thân! Cậu trợn làm gì!”

Thành Hưởng Bắc dở khóc dở cười, chủ nhiệm đã vào lớp, ho nhẹ một cái, hỏi lại: “Ai muốn bán thân?”

Lộ Nam giật mình, trọng tâm bất ổn ngã nhào một cái về phía trước, Thành Hưởng Bắc nhất thời không kịp đề phòng, ngồi trên ghế cũng ngã xuống đất theo. Lại nói Lộ Nam vẫn nắm chắc áo hần không tha, dùng sức giật lại, áo len bị đứt hai sợi. Gáy Thành Hưởng Bắc chạm đất, còn đang choáng váng không nhìn ra cậu vừa làm cái gì. Chờ choáng váng đi qua, chỉ thấy hai tay Lộ Nam nắm lại nắm, thành hai lỗ thủng to trên áo len hần.

Chủ nhiệm lớp đỡ đỡ mắt, sâu xa khó hiểu nói: “Thì ra áo len cậu muốn ở trần.”

6. Chương 6

Nghỉ đông hai người đều dậy sớm cho nên rảnh rỗi chẳng có việc gì làm.

Anh trai Thành Hường Bắc – Thành Hường Đông đã trở về, còn mang theo quà cho bọn họ. Nhất là chocolate cho Lộ Nam, ăn vô cùng ngon miệng, mặt Lộ Nam mỗi ngày đều rạng rỡ vây quanh Thành Hường Đông, Thành Hường Bắc đứng một bên nhìn anh hấn, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ba mẹ Lộ Nam đều là giáo viên cao trung, cha cậu là chủ nhiệm một lớp, mẹ cậu theo lớp tốt nghiệp, một lòng cống hiến vì sự nghiệp cho nên không chăm sóc được con trai, càng về sau thì ném thẳng con mình cho Thành gia nuôi, Lộ Nam cũng không xem mình là người ngoài, mỗi ngày đều ăn chực ở Thành gia, tiêu điều tự tại.

Hằng năm đến thời gian này đều phải mua sắm một phen, hai người con trai cũng xuất phát theo người lớn. Thành phố khá nhỏ, chỉ có hai siêu thị lớn, Thành Hường Đông và Thành Hường Bắc mỗi người một xe đẩy, phía trước là mẹ Thành và Lộ Nam đang đi dạo. Trong cửa hàng vô cùng rộn ràng, âm thanh ồn ào không ngớt. Thành Hường Bắc thấy cái gì cũng muốn bỏ vào xe đẩy, bị anh trai góp ý mấy câu. Lộ Nam nắm lấy góc áo Thành Hường Bắc, nhìn trái lại nhìn phải, đến khu đồ chơi thì hai mắt sáng lên thì ra là có một chiếc máy bay điều khiển từ xa ở trên kệ cao, cậu nhỏ người với không đến được, bèn dùng ánh mắt trông đợi. Thành Hường Đông mỉm cười, đang muốn nhắc chân lấy xuống cho cậu. Tay anh còn chưa chạm vào thì chợt nghe một giọng nói vang lên: “Anh! Em muốn cái máy bay này!”

Mọi người quay đầu lại, vừa hay thấy Chu Phác cùng Chu Mục đang đi cùng nhau đến đây, Chu Phác vừa nói vừa khoa chân múa tay. Lộ Nam nhìn thấy Chu Phác thì lớn tiếng hô: “Bao Tử! Cậu cũng tới à!”

Im lặng ba giây, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Chu Phác, Bao Tử? Gọi cái gì vậy? Thành Hường Đông nhìn Thành Hường Bắc, Thành Hường Bắc nín cười, mẹ Thành cười vui vẻ, nói: “Ôi! Bạn nhỏ này chính là bạn cùng lớp con à? Cùng bọn Tiểu Bắc...”

Chu Phác lúng túng nhìn mẹ Thành, vội vàng cắt lời bà: “Dì ơi, con họ Chu ạ.”

“À, bạn học Chu Bao Tử* à! Tên con thật đáng yêu!”

Chú thích: Chu Bao Tử và Chu Bao Tử đọc gần giống nhau, cho nên chắc mẹ Thành nghe nhầm thành Chu Bao Tử.

“Phụt há há há...” Thành Hường Bắc nhin không được nữa, ôm bụng cười điên cuồng, đến cả Chu Mục cũng chỉ vào Chu Phác rồi cười lớn, mặt Chu Phác đỏ bừng, trong lòng muốn bầm Lộ Nam thành trăm mảnh.

Qua năm mới, ba Lộ mẹ Lộ phải đi làm lại.

Lộ Nam ôm bài tập đến Thành gia, dự định triệt để biến thành thành viên ngoài biên chế của nhà họ Thành.

Giường của Thành Hường Bắc là giường tầng, Lộ Nam tu hú sẵn tổ, Thành Hường Bắc thích nằm ngủ trên giường trên. Đông qua, ánh sáng mặt trời rất rực rỡ, Thành Hường Bắc dọn chiếc bàn kiểu nhật ra, hai người ngồi xếp bằng trên sàn để làm bài tập. Lộ Nam viết chữ ẩu cho nên bài tập làm xong rất nhanh, trong miệng còn ngân nga một vài bài hát hiếm người nghe qua.

Thành Hường Bắc đã quen với giai điệu rối loạn của cậu, tiếp tục vui đầu làm bài tập. Lộ Nam làm xong bài tập trong hai ngày rồi bắt đầu ngồi không yên, cọ cọ bên người Thành Hường Bắc: “Lão Hồ...”

“Hửm?” Thành Hường Bắc không ngẩng đầu, tiếp tục viết bài.

“Truyện tranh lần trước đọc xong rồi.”

“Ừh.”

“Cậu mượn thêm mấy quyển nữa đi!”

“Không đi!” Vừa viết bài vừa lật giấy, Thành mỗ nhập vai rất chân thật.

“Vì sao?! ” Lộ Nam trừng mắt, Lão Hồ từ trước đến nay đều thuận theo mình sao bây giờ lại ngoắt đuôi vậy chứ?

“Cả ngày cậu chỉ chạy theo đại ca, còn nhớ Lão Hồ tớ ở đây nữa à!” Ngực khí của người nào đó tràn ngập oán hận. Grừ! Đại ca hẳn mới cho hai miếng chocolate đã chiếm được nhân tâm, bản thân mỗi ngày lao tâm khổ tứ hầu hạ như tổ tiên thì một chút ngon ngọt cũng không sờ được! Đây là đạo lý gì chứ?!

Lộ Nam cười há miệng, vỗ đầu Thành Hưởng Bắc nói: “Đại ca rất tốt với tớ, cậu ghen tỵ à? Lòng dạ hẹp hòi quá, thật trẻ con!” Trán Thành Hưởng Bắc suýt chút nữa gục xuống bàn, nghe Lộ Nam hiểu sai ý mình, đổi không thèm để ý đến cậu nữa.

Lộ Nam đã sớm có thói quen hẳn sẽ thỉnh thoảng quái lạ nên nghiêng người sang một bên nhìn hẳn làm bài tập, một lát sau thấy hơi đói bụng bèn đứng lên đi xuống nhà.

“Cậu đi đâu thế?” Người nào đó đang chuyên tâm làm bài tập hỏi.

“Tìm đồ ăn!” Lộ Nam không thèm đếm xỉa nói.

Thành Hưởng Bắc bị cậu đánh bại, vội vàng đẩy dép bên thảm qua: “Đi dép vào!”

Năm 6 sơ trung, Thành Hưởng Đông mang về một người bạn, tự giới thiệu mình là Hàn Minh Lãng.

Hàn Minh Lãng rất đẹp trai, là cái loại thân thể cường tráng dễ nhìn. Thành Hưởng Bắc cảm thấy thời gian tiếp theo mình phải phát triển theo chiều hướng này mới được, trong lòng cũng hơi ước ao. Lộ Nam nhìn lướt qua chẳng để lại ấn tượng gì. Hàn Minh Lãng ở lại Thành gia rất thoải mái, bình thường không lớn không nhỏ chơi đùa với hai đứa trẻ con, Lộ Nam cũng dần quen thuộc với hẳn, thậm chí người này không tồi.

Hôm đó, người lớn Thành gia đều ra ngoài thăm bạn, để lại mấy đứa nhỏ vẫn ngủ khi khi đến lúc mặt trời lên cao. Lộ Nam tỉnh dậy sớm nhất, là đói bụng mà tỉnh, cậu mặc đồ ngủ, dép lê lảo đảo xuống nhà tìm thức ăn. Thành Hưởng Đông cũng tỉnh, anh bật cười nhìn Lộ Nam cài nút áo này lộn nút áo kia, tóc tai loạn thành một đồng.

“Đồng ca...” Lộ Nam ngáp một cái, cũng tỉnh thêm một chút.

Thành Hưởng Đông uống một ngụm cà phê, thấy Lộ Nam bèn hỏi cậu: “Uống không?”

Lộ Nam lắc đầu, mở tủ lạnh tìm đồ ăn, trong tủ lạnh đều là thức ăn sạch nhưng phải ăn chín, cậu lấy ra một hộp sữa tươi, chu mỏ lên uống: “Đồng ca, trưa nay ăn gì?” Một hộp sữa tươi không thể no được, bụng đói vẫn cần cơm canh nóng hổi an ủi.

“Em muốn ăn gì?” Thành Hưởng Đông thả cốc cà phê xuống, xắn tay áo lên làm cơm. Đúng lúc trên tầng truyền đến tiếng Hàn Minh Lãng kêu to, Thành Hưởng Đông đành phải đi lên tầng trước.

Lộ Nam rửa mặt bằng nước ấm trong phòng bếp, mở tủ lạnh chuẩn bị làm cơm.

“Nam Nam!” Thành Hưởng Bắc cầm áo khoác Lộ Nam chạy xuống tầng: “Sao cậu không mặc áo đã xuống rồi?” Hẳn dậy hơi muộn, khi tỉnh đã không thấy Lộ Nam đâu, áo khoác cũng ném nơi góc giường, thậm chí tên này lại mặc áo quần phong phanh chạy khắp nơi rồi mà hệ thống lò sưởi hơi của Thành gia không quá nóng, sợ nhiệt độ cao quá khi đi ra ngoài sẽ bị cảm lạnh.

Lộ Nam ngừng tay, tùy ý để Thành Hưởng Bắc mặc áo khoác cho mình, còn mặc tạp dề của thím Lý vào, đó là một chiếc tạp dề ô vuông màu xanh, trên ngực còn có một chiếc túi nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Lộ Nam từ lúc năm tuổi đã theo thím Lý học làm cơm, tay nghề không tồi đâu. Thế nhưng bản tính cậu mơ màng, mỗi lần sử dụng phòng bếp đều biến thành nó thành chiến trường chiến tranh thế giới thứ hai, quang cảnh hoang tàn, hoàn toàn là một đồng hồ loạn. Cho nên mỗi lần Lộ Nam làm cơm, Thành Hưởng Bắc đều leo đèo phía sau thu dọn. Thời gian lâu, nhìn nhiều cũng biết, Thành Hưởng Bắc từng muốn tranh đoạt quyền kiểm soát phòng bếp nhưng Lộ Nam một câu phủ quyết luôn! Tớ không thể thích ăn cái gì thì làm cái đó được à? Cậu chê tớ chiếm phòng bếp nhà cậu sao? Tớ tự về nhà mình làm!

Thành Hường Bắc sợ hãi, vội vàng giơ tay lên trời thề thốt với Phật Tổ, cậu thích làm món gì thì làm món đó, thức ăn trong tủ lạnh muốn dùng thế nào thì dùng thế đó, tuy rằng thời gian thu dọn tàn tích phòng bếp lẫn thời gian chờ Lộ Nam nấu cơm rất dài nhưng được ăn cơm cậu làm vẫn vô cùng hạnh phúc.

Lần này Lộ Nam ngại vướng Thành Hường Bắc, một đá khiến hắn bay ra khỏi phòng bếp, Thành Hường Bắc đứng thập thò trước cửa bếp nhìn Lộ Nam ăn xài phung phí xào rau bên trong, tiếng bát va chạm với bồn nước không dứt, thời gian chờ Lộ Nam nấu cơm hẳn sẽ âm thầm cầu nguyện vì công tác làm vệ sinh của mình.

“Tiểu Lão Hổ, em đang làm gì thế?” Hàn Minh Lăng đã rửa mặt chải đầu xong, tinh thần sáng lạng đi xuống nhà.

Thành Hường Bắc liếc hắn, ngực có dự tính, lặng lẽ đóng cửa bếp lại.

Bữa trưa, tay nghề Lộ Nam chiếm được lời ca ngợi của tất cả mọi người, nhất là Hàn Minh Lăng, hắn rất thích tay nghề Lộ Nam nên khen không dứt miệng.

Trên bàn ăn cũng chẳng có khuôn phép gì cả, mấy người tùy tiện nói chuyện phiếm với nhau. Hàn Minh Lăng nhìn xung quanh một lượt, cười âm lên. Thành Hường Đông liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Cười ngu gì vậy?”

Hàn Minh Lăng nói: “Tôi phát hiện tên các cậu đều có hướng đông, bắc, nam. Có Tây không vậy?”

Lộ Nam ăn chậm nên vẫn đang ăn, nói: “Có chứ!”

“Thật sự có Tây à! Ai vậy?” Hàn Minh Lăng tò mò hỏi.

“Chị họ em, Lucie (Lộ Thiến)*.” Gắp một miếng sườn lợn, ăn thật ngon, Lộ Nam nheo mắt lại.

Chú thích: * là Lộ Thiến, từ Thiến có nghĩa là màu đỏ, sắc đỏ nhưng khi dịch tên phụ nữ nước ngoài sang tiếng Trung thì dùng là Tây. Cho nên xét về nghĩa thì từ Thiến có thể hiểu là Tây, chắc do từ viết gần giống từ (phía Tây).

Thành Hường Bắc thấy cậu ăn được nhiều thịt thì vội vàng gắp một đĩa đưa qua bát.

Hàn Minh Lăng nghe xong cười nói: “Tên của mấy người thật thú vị, đặt tên cũng theo đông tây nam bắc, thêm một người Trung nữa là có thể chơi mạt chược rồi!”

“À...có luôn!”

“Cái gì?” Hàn Minh Lăng không ngờ được.

“Có trung mà! ” Lộ Nam chán ghét ớt xanh, không thèm chú ý mà trả lời.

“Ai?” Sẽ không phải là anh họ chứ?

“Ba em!”

“Phụt_____Khụ! Khụ!...” Hàn Minh Lăng phụt cười, cả bàn ăn đều bị ảnh hưởng.

Mấy người còn lại đều tràn đầy hắc tuyến nhìn hắn, Thành Hường Đông dùng tay vỗ vỗ lưng Hàn Minh Lăng, hai người còn lại buông bát cơm ra, Thành Hường Bắc đã ăn no, thấy Lộ Nam cũng gần như ăn hết cơm, nói với anh hắn: “Cơm là do Nam Nam làm, bàn ăn và phòng bếp do các anh dọn!” Nói xong kéo tay Lộ Nam chạy luôn.

Ăn trưa xong, hai tên nhóc lên tầng chơi.

Lộ Nam nằm sấp trên thảm dưới sàn đọc truyện tranh, hai chân giơ lên giơ xuống.

“Nam Nam! Đi tắt chân vào đi! Cậu lại muốn bị cảm lạnh à.” Thành Hường Bắc cầm một đôi tất dẹt bằng len đặt trước mặt Lộ Nam. Cậu chỉ “Ừm” một cái, xong lại tiếp tục đọc truyện.

“Nam Nam!” Thành Hường Bắc kêu lên, Lộ Nam lật sách hoàn toàn không chú ý đến hắn. Thành Hường Bắc không có cách nào khác hơn là chộp lấy hai cái chân đang đưa của cậu rồi đi tắt vào.

Yên tĩnh chưa được một lúc, Thành Hường Bắc lại mang một cái hộp đến, hỏi cậu: “Nam Nam, cậu ăn kẹo không?”

Người nào đó đang đọc truyện cười khanh khách, chỉ “ừm” một cái. Thành Hường Bắc thấy đối phương trầm mê trong truyện mà không thêm để ý đến mình thì rất buồn bực, lấy một viên chocolate ra nhét vào miệng mình, cuối cùng còn hung ác uy hiếp: “Nam Nam, đây là viên chocolate cuối cùng đó!”

Rốt cục Lộ Nam cũng ngẩng đầu lên, cậu thấy miếng chocolate đã biến mất trong miệng người nào đó rồi, hộp cũng trống, xem ra lần này Lão Hồ không nói dối rồi. Sắc mặt Lộ Nam thay đổi, nắm lấy vai đối phương hô to: “Đem nó ra đây!”

“Ồi...không...” Lắc đầu nguầy nguậy.

Lộ Nam tức giận, tiếp tục lắc người: “Nhổ ra cho tớ!”

Rốt cuộc Thành Hường Bắc vẫn không khuất phục trước thế lực hung ác, Lộ Nam nhìn miếng chocolate trong miệng đối phương ngày càng nhỏ, nhất thời xúc động, lè lưỡi chui vào miệng đối phương.

“A...ừm...” Thành Hường Bắc bị một đôi môi dán vào làm cho hoảng sợ! Cho đến khi lưỡi Lộ Nam chui vào miệng thì hần gần như quên mất phản ứng, nuốt luôn miếng chocolate xuống họng.

“Ừc!” Tiếng nuốt nước miếng vang lên.

Lưỡi Lộ Nam còn đi dạo trong miệng Thành Hường Bắc một vòng, chẳng tìm thấy gì nữa, chỉ có một chút mùi vị chocolate trên lưỡi nữa thôi.

“Cậu đưa chocolate cho tớ!” Lộ Nam không có ý thức về hành vi của mình, vẫn vô cùng tức giận vì viên chocolate cuối cùng.

Thành Hường Bắc đỏ bừng cả mặt, thấp giọng kêu lên: “Nam Nam...”

7. Chương 7

Sau khi đi học lại, quan hệ giữa Thành Hường Bắc và Lộ Nam vẫn thuần khiết như cũ.

Còn cái hôn đó, Lộ Nam căn bản chẳng thêm để ý.

Thương thay Thành Hường Bắc vì thế mà mất ngủ hai đêm, lật qua lật lại hồi tưởng về nó. Dường như Lộ Nam đã quên mất chuyện xảy ra, nên vẫn ngủ ngon vô cùng, ngày trôi qua thật thoải mái.

Ánh mắt Thành Hường Bắc rất phức tạp, hần nhìn Lộ Nam vô cùng thảnh thơi nằm trên giường đọc truyện tranh, rung động trong lòng cũng bị thái độ không hề gì của Lộ Nam cản lại, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Có lẽ con trai hôn con trai cũng không có gì lớn lao lắm nhỉ?

Hần nghĩ mình xoắn xuýt thật lâu như một kẻ ngốc vậy, không bằng đem tâm trí đặt vào học tập thì hơn, dù sao Lộ Nam cũng ngủ bên cạnh mình, còn nhiều thời gian nữa mà.

Trường tổ chức hoạt động du xuân đến một vùng gần đó ngắm hoa đào.

Đối với dân cư trong thành phố mà nói hoa đào chẳng có gì là lạ lắm chứ đừng nói thưởng thức, nhưng đối với các bạn nhỏ nửa tháng bị nhốt trong nhà thì được thả ra hít khí trời thực sự rất hạnh phúc.

Từ ngày chủ nhiệm lớp công bố ngày du xuân, mỗi ngày Lộ Nam đều đếm ngày trên ngón tay, còn bảo Thành Hường Bắc chuẩn bị đồ dùng đi du xuân. Thành Hường Bắc đỏ khốc đỏ cười: “Có cái gì cần chuẩn bị đâu, chỉ cần hai túi đồ ăn nước uống là đủ rồi.”

“Oái? Chỉ đơn giản như vậy thôi à?” Lộ Nam thất vọng cụp tai xuống.

“Cậu còn muốn gì nữa?” Thành Hưởng Bắc cười hỏi.

Lộ Nam lấy ra một cuốn truyện tranh, chỉ vào cảnh hoa đào trong đó, lông mày nhíu chặt nhìn dưới cây anh đào có một bàn đồ ăn ngập tràn, đáng thương nói: “Du xuân không phải như thế này sao?”

Thành Hưởng Bắc xoa đầu cậu an ủi, nói: “Nam Nam, truyện tranh có thể đọc nhưng đừng mơ mộng hão huyền giống nó.”

Huyền tưởng tan biến, trái tim Lộ Nam bị đá kích không nhẹ, nhưng mặc kệ mơ ước tan biến cũng không thể vụt tắt được, buổi du xuân cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Chuông vào học vang lên, chủ nhiệm lớp đứng trước mặt cả lớp, các bạn nhỏ cười nói vui vẻ, chờ mong xe đến.

Nửa giờ sau vẫn chưa thấy xe xuất hiện, mọi người đứng ngồi không yên, còn hỏi thầy chủ nhiệm là lúc nào xe mới đến? Có bạn thì oán giận đứng thật mệt, thầy chủ nhiệm chấp tay sau hông, đi tới đi lui nhưng không lên tiếng.

Âm thanh oán giận của mọi người càng lúc càng lớn thì đột nhiên thầy chủ nhiệm đứng sững lại, không nóng không lạnh nhìn đồng hồ, đúng chín giờ: “Được rồi, mọi người đã đến đông đủ có thể xuất phát rồi!”

Đám học sinh đều tròn mắt lên hỏi: “Không có xe làm sao xuất phát ạ?”

“Hả? Thầy không nói chúng ta phải đi bộ sao?” Người nào đó mở to mắt, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu luôn.

Ngay lập tức tiếng gào khóc vang lên, tiếng chửi cũng có nhiều! Đây là vi phạm nghiêm trọng nhân quyền đó! Kháng nghị! Kháng nghị! Thầy chủ nhiệm bắt đầu dĩ nhiên mặt, trừng lớn mắt, ra lệnh di chuyển ra khỏi trường học, một đám học sinh yếu thế chỉ đành phải nghe theo lệnh, bước từng bước chỉnh tề đi ra cổng _____ du xuân!

Mới ra đến cổng, hàng ngũ vốn rất chỉnh tề càng lúc càng lộn xộn.

Thầy chủ nhiệm chẳng biết kiểm đầu ra một chiếc xe đạp, vừa đi trước vừa hô hét đám học sinh phải duy trì đội hình. Fuck! Ai hấp ông ta đi!

Lộ Nam thất tha thất thiếu đi theo đội hình, trán cậu ướt đầm mồ hôi, đi bộ đã hơn một giờ rồi mà ngay cả một bóng cây hoa đào cũng chẳng thấy, thật là đùa người quá đáng mà! Hầu như năm nào người trong thành phố cũng đến vùng phụ cận ngắm đào, Lộ Nam cũng hay đi cùng nhưng chưa bao giờ cậu có cảm giác quãng đường lại xa thế này. Cậu xoa xoa cái trán đầm mồ hôi, hỏi: “Lão Hồ, có đúng đường này không?”

Thành Hưởng Bắc móc trong ba lô ra một chai nước, giúp cậu nhuận họng, nói lại: “Đường này đúng rồi, cậu quên nhà chúng ta ở hướng bắc, trường học ở hướng nam sao? Đi qua chỗ này...”

Lộ Nam nhận chai nước, nhấp một ngụm lại một ngụm, Thành Hưởng Bắc vội vàng cản cậu lại: “Đừng uống nhanh quá, cứ dần dần là được mà.”

“Dài dòng!” Miệng nhin cậu không được, tay cũng bớt sức, chỉ uống hai ngụm nữa rồi trả cái chai cho Thành Hưởng Bắc.

Chu Phác dẫn đội đi, thấy Thành Hưởng Bắc chỉ lo lắng cho Lộ Nam, cũng chẳng thèm giúp đỡ duy trì trật tự: “Lão đại, cậu không thể chỉ lo cho mỗi Lộ Đại Tiên được! Đi lên phía trước quan tâm mấy bạn khác với được không?”

“Chu Bao Tự! Cậu quản nhiều quá đó!” Lộ Nam hữu khí vô lực nắm tay áo Thành Hưởng Bắc.

Chu Phác lập tức kháng nghị, kêu lên: “Đừng gọi tôi bằng biệt danh này nữa! Do cậu truyền ra mà giờ nhà tôi ai cũng gọi tôi bằng tên này đó!”

“Vây tốt mà! Cười khuynh quốc khuynh thành!” Thành Hưởng Bắc cười nói.

“Vớ vẩn! Bọn họ gọi tôi là bánh bao!”

Vừa đi vừa cười nói, hành trình như được rút ngắn. Cứ như vậy đoàn người đã đi bộ hơn một giờ rồi.

Lúc tới nơi, tất cả đều ngồi phịch xuống đất. Thầy chủ nhiệm dựng xe đạp, đứng từ trên cao nhìn xuống nói: “Nhìn xem, cho mấy đứa rèn luyện thì không rèn, giờ là ngựa hay là la cũng không được rồi!”

Lâm Tiểu Thiên trừng to mắt ngồi dưới đất, nói: “Thầy ơi, bọn em không phải con la cũng không phải con ngựa mà là con người!”

“Đúng! Rõ ràng là con người, nếu đã là người thì khi bị chèn ép, bị áp bức nhất định dám phản kháng!” Có người đứng lên ủng hộ.

Thầy chủ nhiệm khoanh tay trước ngực, cười nói: “Thầy có nói các em không phải là người đâu! Lẽ nào các em nghĩ mình không phải là người à?”

Bị thầy giáo dắt mũi, cả đám càng thêm khinh bỉ, tức giận nói: “Thầy! Không được đùa người nữa!”

“Ai đùa các em?” Thầy chủ nhiệm khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: “Thầy đang nói chuyện rất nghiêm túc với các em mà!”

“Xùy! ” Mọi người đồng loạt nôn ọe, vẻ mặt vắn vẹo.

Lộ Nam đi bộ mệt chết, tựa trên lưng Thành Hướng Bắc nghỉ ngơi.

Tiếng cười của học sinh và thầy chủ nhiệm không ngừng truyền đến, cậu từ từ nhắm mắt không chú ý đến xung quanh, chỉ cảm giác rung rung khi Thành Hướng Bắc cũng cười lớn theo mọi người. Gió nhẹ thổi đến, mang theo hương hoa nhàn nhạt, thỉnh thoảng còn có một cánh hoa trắng nổi lướt qua mặt cậu, dịu dàng, mềm mại, rồi theo gió cuốn đi. Vóc người Thành Hướng Bắc rất cao to, cảm giác dựa vào lưng hắn thật thoải mái, ánh nắng xuyên qua tán cây chiếu lên mặt, thật sự vô cùng ấm áp. Khóe môi Lộ Nam nhếch lên một nụ cười, dường như muốn ngủ.

“Nam Nam? ” Thành Hướng Bắc nhỏ giọng kêu.

“Hửm?”

“Cậu đừng ngủ, bây giờ gió mát nhưng cẩn thận cảm lạnh.” Rốt cuộc vẫn là bạn tốt lớn lên cùng nhau, Thành Hướng Bắc có thể hiểu rõ ràng từng tí một thói quen của Lộ Nam.

“Sẽ không đâu.” Cậu đổi một tư thế thoải mái khác, tiếp tục phờn nạng.

Thành Hướng Bắc vì muốn cho cậu một tư thế thoải mái nên khom người lại, dáng vẻ kì quái nhìn đám bạn vui chơi. Đã có người lấy máy ảnh chụp lại, còn lên lút chụp ảnh mong thầy chủ nhiệm. Lâm Tiểu Thiên từ từ xuất hiện, ngồi xổm phía đối diện nhìn nọt lên tiếng: “Lão đại, có gì ăn không?”

“Cậu không mang à?” Rõ ràng người này đã nhồi đầy một túi đồ ăn trước khi xuất phát mà.

Lâm Tiểu Thiên không biết xấu hổ còn gãi đầu nói: “He he, trên đường đã ăn sạch rồi.”

“Cậu là heo à!” Móc ra một bao bánh quy nhỏ ném cho cậu ta.

“Lão đại, cậu bắt công! Tại sao không cho tôi chocolate!” Lâm Tiểu Thiên ôm bao bánh quy phần nộ nói. Cũng biết lão đại tốt với Lộ Nam còn mang chocolate hàng hiệu cho cậu, nhưng sao chỉ cho mình có một bao bánh quy hai miếng! Bắt công quá nên phải rống to!

Thành Hướng Bắc bối bối ba lo, cười nói: “Chocolate còn hai miếng, Nam Nam ăn không đủ.”

Lâm Tiểu Thiên nhào qua cướp, Thành Hướng Bắc nhất thời không tránh kịp bị cậu ta cướp đi một miếng. Thành Hướng Bắc cướp lại, động tác mạnh đến mức làm tỉnh Lộ Nam.

“Làm sao vậy?” Lộ Nam mơ mơ màng màng nhìn Lâm Tiểu Thiên nhét thứ gì đó vào miệng, cái vỏ bao nhìn rất quen mắt. Cậu mở to mắt, rốt cuộc cũng thấy đó chính là vỏ bao chocolate của mình: “Grừ! Chocolate của tôi!” Đó là sinh mạng của cậu mà.

Lộ Nam không để ý sự ngăn cản của Thành Hướng Bắc đã bỏ nhào về phía người Lâm Tiểu Thiên.

“Đưa tôi!” Hai tay bóp chặt cổ Lâm Tiểu Thiên, cậu ta vẫn mãnh liệt lắc đầu.

“ừm...ừm...” Ăn vào rồi làm sao nhỏ ra được chứ! Thành Hường Bắc vừa thấy Lộ Nam nhào vào người Lâm Tiểu Thiên đã thấy không ổn lắm nên vội vàng muốn kéo cậu lại, vừa đụng đến áo Lộ Nam thì phát hiện nguy rồi! Khoảnh khắc người nào đó cố gắng dùng môi ngăn miệng Lâm Tiểu Thiên lại đã diễn ra!

“A! A!” Cách đó không xa có một bạn học nữ thét lên thất thanh!

Đám học sinh đang vui đùa ngắm hoa vội vàng quay lại nhìn, phát hiện Lộ đại diện đang quỳ trên đất cường hôn bạn cùng lớp! Động trời rồi! Động đất rồi! Chỉ sơ suất một chút mà đám bạn ngày ban mặt đi làm cái việc chó tha này!

Nam sinh đồng loạt huyết sáo, nữ sinh xấu hổ che mặt, thỉnh thoảng len lén nhìn qua kẽ tay.

Thành Hường Bắc giận giữ kéo Lộ Nam từ trên người Lâm Tiểu Thiên ra: “Nam Nam cậu đang làm gì đó!”

“Ừm...” Đầu lưỡi vừa mới dính được một chút chocolate đã bị Thành Hường Bắc kéo lại, Lộ Nam vội vàng kêu to: “Cậu ta ăn vụng chocolate của tớ!”

Thành Hường Bắc bực mình: “Ăn thì ăn rồi, cậu hôn nó làm gì?!”

“Ai hôn chứ! Cậu ta xấu như vậy làm sao tớ hôn được!”

Lâm Tiểu Thiên vốn bị Lộ Nam dọa cho ngây người, vừa nghe cậu nói xấu mình thì lập tức bật người dậy cãi: “Ai xấu chứ? Không phải chỉ là một miếng chocolate thôi sao! Còn dùng miệng nếm lại chứ!”

“Đó là chocolate ngon nhất Đông ca tặng tôi!” Lộ Nam nắm vai cậu tay lay mạnh: “Đều bị cậu làm hỏng hết rồi!”

“Fuck! Cậu ăn là hưởng thụ, tôi ăn là phung phí à!” Lâm Tiểu Thiên nhe răng một chặp: “Cái gì mà chocolate ngon nhất, sao lại đắng như vậy!”

Hai người tiếp tục cãi qua cãi lại, Thành Hường Bắc bị cảnh tượng vừa rồi làm cho phiền muộn, chỉ ngồi xồm một bên không nói gì. Thầy chủ nhiệm vốn kích động chạy đến thăm thú hiện trường, kết quả thấy được trò cưng đang cãi cọ qua lại với học trò ba tuổi, trọng tâm câu chuyện không dinh dưỡng đến mức cả ai cũng không thèm quan tâm.

Từ khi Lộ Nam “cưỡng hôn” Lâm Tiểu Thiên, sắc mặt Thành Hường Bắc rất xấu xí.

Bữa trưa của mọi người là lương khô mang theo, Thành Hường Bắc đưa cho Lộ Nam phần của cậu, còn mình thì không ăn gì. Lộ Nam nhìn hần không ăn uống gì, sắc mặt quai lạt liền vội vàng hỏi: “Lão Hổ, cậu làm sao vậy?”

Thành Hường Bắc không đáp lại, ngón tay xoa xoa hình minh họa trên vỏ chai nước khoáng. Lộ Nam lấy bánh mì ra rồi đưa đến trước mặt hần: “Lão Hổ, cậu đừng không ăn gì thế, chiều này còn phải đi bộ về trường mà!”

Thành Hường Bắc trừng mắt nhìn miếng bánh mì trước mặt, rốt cuộc vẫn cầm lấy, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, giống như bánh mì có thù oán gì với hần vậy.

Trải qua một phen tranh giành thức ăn, hình tượng Lộ Nam Lộ Đại Tiên trong mắt các đồng chí nâng lên một tầm cao mới, một mình phát sáng chói lọi trên đỉnh núi, chúng sinh chỉ có thể đứng dưới chân núi ngửa mặt lên nhìn, nhất là Lâm Tiểu Thiên, sau khi trải qua một trận hương diễm khiếm nhã với Lộ Nam thì đi đến đâu cũng bị cười vào mặt, khổ đến mức cả ngày không ngẩng mặt lên nổi.

Dưới rừng hoa đào, phấn hồng bay khắp bầu trời.

Đám học sinh đã ăn uống no say, tìm lại được bộ não vừa bỏ đi. Chỉ có Thành Hường Bắc vẫn rầu rĩ không vui, Lộ Nam hỏi hần làm sao vậy thì hần chỉ lắc đầu, một câu cũng không nói. Chu Phác đứng từ phía xa nhìn bọn cậu, trong lòng có phần hiểu rõ, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, mà làm sao nói được. Cho đến khi thầy chủ nhiệm thổi còi báo cả lớp trở về đội hình, Thành Hường Bắc mới miễn cưỡng đứng lên. Chu Phác cùng hần kiểm tra nhân số, không hề giống lúc sáng mà trốn trong đội hình. Lộ Nam khó hiểu với biểu hiện của Thành Hường Bắc, chỉ đành đi theo cả lớp đi về.

Lộ trình khi về khác hẳn khi đi, vòng thành một vòng tròn, trên đường đi có gặp một cái hồ nhỏ có trồng hoa đào bên cạnh, nước hồ xanh ngắt hoa cỏ lá lướt, rất cả cảm giác thơ mộng. Cả lớp vừa đi vừa khen ngợi, Lộ Nam đi gần nhất, đi thẳng đến ven hồ nước, mặt nước trong veo, còn có một vài cánh hoa điểm xuyết, Lộ Nam không khỏi nhìn mấy lần.

“Lộ Nam, mau trở lại!” Cái đuôi bị rụng, mấy bạn học thúc giục.

“Ừh!” Lộ Nam xoay người lại, mắt thấy liền nửa con cá lớn nổi lên mặt nước: “A! Có cá!” Tâm động không bằng hành động, Lộ Nam lại vốn thiếu dây thần kinh, tay ưng ý là nhảy xuống bắt cá!

“Lộ Nam!” Mấy bạn học vừa gọi cậu về thấy thế lập tức kêu to! Mấy người lập tức chạy đến bên cạnh hồ nước, thấy Lộ Nam đã ngã vào bên trong rồi, không khỏi hô to: “Lộ Nam rơi xuống nước rồi!”

Thành Hưởng Bắc lập tức dừng lại, xoay người chạy về phía sau! Hắn chạy rất nhanh, mới vài bước đã chạy đến bên cạnh hồ nước rồi, mắt thấy mấy bạn học đang đứng bên hồ nước giơ chân, Lộ Nam lại nằm trong hồ nước, trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, bất chấp tất cả mà nhảy xuống! Vừa nhảy xuống đã thấy chỗ nào sai sai_____chân chạm đáy rồi!

Thành Hưởng Bắc vội vàng kéo Lộ Nam lên, nước cùng lắm chỉ đến đầu gối đối phương mà thôi. Mấy người trên bờ cũng thôi kích động muốn nhảy xuống, nhân mã hai bên nhìn nhau, rốt cuộc có một tên không nhịn được khóc thét: “Lộ Đại Tiên, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy chứ!!”

8. Chương 8

Không lâu sau lần du xuân, giải bóng rổ cấp trường cũng bắt đầu.

Lộ Nam vốn rất đam mê, vừa biết có trận đấu thì mỗi ngày đều ngồi xổm ở sân bóng, túm về cũng không đi.

Nếu có giải bóng rổ, tất nhiên Thành Hưởng Bắc phải dẫn dắt các thành viên lên sân ứng chiến. Trải qua mấy ngày khổ chiến rốt cuộc cũng không phụ sự mong đợi của mọi người lấy được giải nhất năm nhất! Lộ Nam vui vẻ múa máy, mỗi ngày đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thành Hưởng Bắc khiến Thành Lão Hồ sung sướng đến mức không nhìn ra phương hướng nữa.

Kết thúc giải thi đấu năm nay, các khóa vẫn còn thi đấu hữu nghị, bởi vì tháng ba phải đối mặt với kì thi cho nên đầu tiên muốn đánh một trận với quán quân năm ba, các thành viên nghỉ ngơi hồi phục vài ngày, tinh thần hưng phấn lập tức lên chiến trường. Lộ Nam của chúng ta là một người rất mê bóng, để không ảnh hưởng đến tầm nhìn trận đấu, cậu đã đến từ sớm giành chỗ trước.

Để khuyến khích học sinh, hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm cũng tới góp vui, mặc dù có mấy lão đầu tọa trấn thế nên cổ động viên hai bên cũng có chút để ý hơn, thế nhưng trận đấu càng kịch liệt, thần kinh người xem càng căng thẳng theo quả bóng trong tay cầu thủ, tiếng reo hò cũng ngày càng lớn.

Tỉ số đúng là cắn chết người, thành viên năm ba ban đầu vốn rất khinh địch, cho rằng đám năm nhất nhỏ hơn mình hai tuổi nước là không thể làm nên chuyện được, ai ngờ ý chiến chiến đấu của năm nhất rất cao, một lần lại một lần dẫn trước.

Thành Hưởng Bắc thi đấu trên sân, Lộ Nam bên ngoài cũng không nhàn rỗi, cậu đứng trên băng ghế hô to: “Lão Hồ! Cố lên! Nhanh lên...”

Người khác chen chen chúc chúc nhón nháo đứng dậy chỉ có mình cậu như hạc giữa bầy gà, cậu có vị trí rất tốt, vừa ngay sau chỗ hiệu trưởng, các lão đầu nghe giọng gào thét phía sau của cậu mặt cũng nhú lại. Thế nhưng những phần tử kích động đang chìm đắm trong trận đấu kịch liệt cho nên vẫn có thể tha thứ được, đồng chí hiệu trưởng không thể làm gì khác hơn là cắn răng chịu đựng.

Trung phong* năm ba là Chu Mục, phòng thủ rất nghiêm ngặt, đã hai lần chặn bóng Thành Hưởng Bắc. Thành Hưởng Bắc dẫn bóng tấn công mấy lần đều bị chặn, mắt thấy thời gian kết thúc trận đấu đang đến

gần, đội cổ vũ năm nhất tức giận hô “Tấn công! Tấn công!” mọi người gấp đến mức muốn giơ chân vào trong sân, nhưng mà đội năm ba cũng không phải ăn không ngồi rồi, phòng thủ không để lộ kẽ hở nào. Thành Hưởng Bắc gấp gáp, Lộ Nam cấp bách quá, tay khua loạn trên không, miệng còn gào to: “Chu Mục! Tránh sang một bên đi!”

Chú thích: trung phong là một vị trí trong bóng rổ, tương đương với tiền đạo cắm trong bóng đá, có chức năng ghi điểm, cản bóng đối phương (không chắc lắm)

Oái...có thể xem bóng như thế sao? Đồng chí nghe được tiếng kêu của cậu thái dương cũng nổi lên hắc tuyến, Lộ Nam không nhúc nhích chút nào vẫn hô to gọi nhỏ, nắm loạn lên, có điều phía trước đều là không khí có muốn nắm cũng chẳng nắm được gì! Nhưng mà việc gì cũng có ngoại lệ, lần này cậu nắm được dưới chân một vật gì đó, cố hết sức ném về phía thành viên năm ba. Thành viên phòng thủ bất thành linh bị một vật đen ngòm ném từ ngoài vào mặt, mũi khê hít hít hình như có mùi dầu vuốt tóc, đang ngậy người thì Thành Hưởng Bắc đã lách qua người, ném bóng vào rổ!

“Tuýt!!!!” Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, năm nhất vọt lên chiến thắng.

“Gian dối! Đấu lại!” Cổ động viên năm ba kích động, không thể theo vậy được, cầu thủ trên sân đấu không được thì phía dưới dùng ám chiêu!

Trong khi đó cổ động viên năm nhất lại cười âm lên, nói với Lộ Nam: “Làm tốt lắm!”

Thành Hưởng Bắc và Chu Phác ngồi bệt xuống đất thở dốc, cũng hiểu được chuyện này có chút vi diệu.

Lộ Nam đứng ngốc ra, không ý thức mình đã biến thành tiêu điểm của mọi người, cậu nhìn lại hai tay trống trơn cũng không biết rốt cuộc mình đã ném đi vật gì nữa. Có phải thực ra cậu chưa từng ném gì đúng không? Thế nhưng không có nghĩa là vật chứng biến mất, ám khí bị tập thể thành viên năm ba dùng hai tay mang đến một vật thể đen bóng lờ mờ, lớn tiếng oán giận: “Này! Nhìn thấy chưa! Nói nữa đi!...Tìm đâu ra một thứ kinh tởm như vậy chứ?!”

Lời còn chưa nói hết, chủ nhân của món đồ chính là hiệu trưởng đại nhân bình thường tóc dày rậm, lúc này trên đỉnh đầu bóng loáng, nện từng bước đi đến trước mặt hắn: “Cậu đang nói cái gì?” Lão đầu híp mắt lại, hàm răng đập vào nhau canh cách.

“Dạ, không nói gì!” Vội vàng đem tóc giả kéo lại trước ngực.

“Tên nhóc thú vị, có trả lại không?!” Hiệu trưởng giật lấy tóc giả, hùng hồ bước ra ngoài. Trên cái đầu trụi lủi còn có hai ngọn tóc thật dài, phất phơ theo ngọn gió...mọi người nhìn theo hai cọng tóc lay động lay động.

“Hiệu, hiệu trưởng...” Một giáo viên thể dục đảm nhiệm vai trò trọng tài vội chạy qua, chân chó nói: “Ngài thấy cuộc so tài này...”

“Quả bóng cuối cùng không tính!” Lão nhân nói như đinh đóng cột.

Không ai dám kháng nghị, không ai dám hoan hô, tất cả đều chờ bóng dáng thầy hiệu trưởng khuất xa mới lập tức bùng phát một trận cười đình tai nhức óc.

May cho Lộ Nam là cha cậu và thầy hiệu trưởng là đồng nghiệp thân thiết cho nên mới bình an vượt qua được năm nhất.

Hai đứa trẻ được nghỉ hè rồi vẫn không bàn bạc được đi đâu, bàn mấy ngày rồi vẫn không ra kế hoạch cụ thể.

Thân thể ông nội Lộ không khỏe, Lộ Nam phải theo ba mẹ về quê. Thành Hưởng Bắc ở nhà lác lư hai ngày, trêu mèo逗 chó no say, trong nhà không phút giây nào bình yên. Bà nội Thành lúi cổ hần về quê nghỉ hè.

Thành Hưởng Bắc khi về đến nơi thì lập tức đến thăm hỏi ông nội Lộ, thân thể ông cụ không có gì đáng ngại, chỉ là có chút dấu hiệu cảm nắng. Lộ Nam vẫn ở trong nhà viết chữ, thấy Thành Hưởng Bắc đến thì vội vàng ném bút, hai người chạy đi chơi. Nhà Thành Lộ ở rìa ngoài làng, đi vài bước đã đến được một con sông nhỏ, bờ sông mọc cỏ xan um tùm, nước sông chỉ đến cẳng chân, trong đến mức có thể thấy đáy.

Mặc dù là giữa trưa hè nhưng dưới bóng cây vẫn có gió mát thổi đến, cũng không nóng nẩy. Lộ Nam cởi giày chạy vào sông, Thành Hưởng Bắc kéo cậu lại nói: “Cậu quên năm nào bị thủy tinh cắt vào chân rồi à?”

Lộ Nam lè lưỡi, ngoan ngoãn ngồi lại bờ sông, chỉ thả chân vào nước đập qua đập lại. Thành Hường Bắc về nhà lấy vông, lại tìm một vị trí thích hợp buộc vào, ngồi bên cạnh đọc tiểu thuyết.

“Lão Hổ, tháng sau đi chơi không?” Lộ Nam nằm ngửa người, một tay thành gối, thoải mái hỏi.

“Được, cậu muốn đi đâu?” Thành Hường Bắc đọc sách, không chú ý hỏi lại.

“Ừm...” Ngắt một ngọn cỏ nhỏ, vô thức ngậm lấy, Lộ Nam cố gắng suy nghĩ nói: “Nếu không chúng ta đến Bắc Kinh tìm Đông ca?”

“Đại ca đi theo cha rồi, không ở trong thành phố nữa.”

“Như vậy à!” Lộ Nam thất vọng nói: “Nhiều năm trước, hồi còn ngốc nghếch chẳng biết đang thăm thú nơi nào, sau này đọc sách lịch sử tớ chỉ nghĩ những di tích đó thật giống. Nghe nói có một công viên trò chơi mới mở rất vui.”

Thành Hường Bắc bỏ truyện xuống, ngồi dậy cười nói: “Cậu đã nghĩ thì tớ phải đi thôi, dù sao bây giờ tớ cũng không cần đến công ty làm cu li, hình như đại ca có để chìa khóa lại trong phòng, khi nào về để tớ tìm xem.”

“Ừm..” Lão Hổ đã đồng ý thì không bao giờ nuốt lời, Lộ Nam thả lỏng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một tháng sau, hai người được tài xế đón đến Bắc Kinh.

Trước đó Thành Hường Bắc đã gọi điện hỏi anh trai nói muốn mượn nhà nhỏ của anh một thời gian. Thành Hường Đông rất sẵn lòng đồng ý, còn chỉ chỗ đặt chìa khóa nữa. Tài xế Lý đã đưa đón Thành Hường Đông vài lần nên cũng rất dễ dàng đưa hai người đến căn hộ của anh. Chú Lý bảo muốn ở lại đây vài ngày để giúp hai đứa quen thuộc hoàn cảnh, có điều Thành Hường Bắc đã cười cười từ chối: “Chú à, chúng cháu đều lớn rồi, không thành vấn đề đâu.”

Chú Lý vẫn không yên lòng, chú đã chứng kiến hai đứa lớn lên, lỡ may xảy ra chuyện gì thực sự sẽ hối hận cả đời mất. Thành Hường Bắc phải vỗ ngực bảo đảm tám trăm lần, còn đồng ý mỗi ngày đều gọi chú Lý đưa đón mới được.

Không có người lớn quản, hai người đều rất vui vẻ. Vén tay áo lên bắt đầu quét dọn vệ sinh, phòng hơn một tháng không có người ở, bụi rất nhiều. Hai người chung sức hợp tác, tìm cách dọn dẹp phòng thật sạch. Thành Hường Bắc đỡ người xuống giường đơn, kêu lên: “Từ hôm nay trở đi đây là địa bàn của ông đây!”

Lộ Nam đá cho hần một cái, giận giữ nói: “Dậy! Cả người hôi hám bẩn chết! Đi tắm!”

Thành Hường Bắc nhảy dựng lên, xám xịt bò vào phòng tắm.

Bầu không khí lịch sử ở thành phố Bắc Kinh rất nồng đậm, đặc biệt có rất nhiều di tích lịch sử.

Gần đây Lộ Nam say mê truyện lịch sử, tự mình biên soạn một cuốn sách nhỏ, từng tờ ghi lại triều đại nào, người nào, ở nơi nào, làm những gì. Người nào đó muốn tận tay sờ vào những sự vật ghi lại trong sách nhưng phần lớn đều bị bảo vệ ngăn lại. Buổi tối hai người sẽ nghiên cứu lộ trình tiếp theo, ngày hôm sau sẽ mang lộ trình đơn giản của mình và sổ ghi chép nhỏ của Lộ Nam đi tham quan tìm hiểu, Lộ Nam rất là hưng phấn, cả ngày mang theo Thành Hường Bắc chạy phố lớn rẽ ngõ nhỏ, thỉnh thoảng dựa theo giảng giải của nhân viên du lịch mà phác thảo tranh, gia tăng kiến thức lịch sử của mình.

Thành Hường Bắc không hứng thú mấy với việc tìm hiểu lịch sử, bởi vì rất nhiều điển cố điển tích hần không biết, có điều nếu có thể học thêm tri thức, Lộ Nam lại háng hái bừa bừa như vậy, hần đương nhiên sẽ đi hết toàn bộ lộ trình rồi. Cuối cùng cuộc hành trình tìm hiểu lịch sử của Lộ Nam cũng hết, rốt cuộc Thành Hường Bắc có thể công viên trò chơi.

Công viên trò chơi có rất nhiều người, hai người chuẩn bị nhẹ nhàng, chơi hết trò này sang trò khác, Thành Hường Bắc thiên về hoạt động, Lộ Nam lại thích thứ gì cần sự thông minh, hai người ngẫu nhiên phối hợp lại có thể đạt được những kết quả tốt.

Chơi đùa vui vẻ vài ngày, Lộ Nam mệt mỏi nằm bệt ra giường, nói cũng không nên lời nữa. Về phần Thành Hường Bắc, lúc này cách kì học mới khoảng một tuần, hần cũng chuẩn bị chờ Lộ Nam nghỉ ngơi rồi nhờ chú Lý đón về nhà.

Lộ Nam đã ngủ từ sớm, Thành Hường Bắc lại không ngủ được.

Hắn nằm ổ trên sofa xem tv, chương trình tv thật buồn chán, bèn đi đến tủ Tv xem có đĩa phim gì không. Lão ca nhà hắn có rất nhiều đĩa, cũng chẳng phân thành loại hình nào, nhìn rất lộn xộn. Hắn chọn lấy một phim hài, vừa xem vừa cười, xem xong phim tất nhiên tinh thần càng hưng phấn. Thành Hường Bắc chửi thề một câu, lại tiếp tục lại tủ Tv chọn đĩa tiếp. Bên trong tủ có một cái túi bóng màu đen, hắn sờ sờ, cảm giác như đây là một đĩa CD. Trên bìa CD có một cô gái ngực bự, vẽ mặt đậm đàng. Thành Hường Bắc ném xuống ngay như có lửa đốt, lại khấn trương nhìn cửa phòng ngủ, may không có động tĩnh gì. Hắn thở phào một hơi, tay run run cầm đĩa CD bỏ vào đầu phát, vặn âm lượng đến mức nhỏ nhất, tay cũng đặt sẵn trên điều khiển từ xa, chuẩn bị có động tĩnh gì sẽ chuyển kênh ngay lập tức.

Hình ảnh đầu tiên là cô gái đậm đàng bị một người đàn ông dùng sức đánh, mặt dù âm lượng đã rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được tiếng thì thầm trong đó, Thành Hường Bắc thở dốc, cổ họng khát khô. Đĩa nhanh chóng quay đến cảnh súng ống đạn thật không hề che giấu, hắn mặt đỏ tim đập, lần đầu tiên trong đời xem loại đĩa này, lòng khấn trương đến mức tay ướt đầm mồ hôi. Lén lút xem xong đĩa này, hắn phát hiện sắp đến nửa đêm rồi, bèn bọc kỹ đĩa lại như cũ rồi bỏ vào tủ. Đang cất đĩa thì ngón tay hắn lại chạm đến một thứ cũng gói trong túi nhựa, hắn thấy kì lạ bèn lấy ra chiếc đĩa cát sâu trong cùng. Tay hắn với mãi mới đến, càng thần bí thì làm người ta càng tò mò, cố dùng sức mới lấy được nó từ bên trong túi bóng ra.

Cái đĩa này cũng được bọc túi bóng màu đen, hơi hơi hé ra, Thành Hường Bắc bật cười, cái gì mà thần bí vậy chứ! Hắn rút ra, bên ngoài không có ảnh bìa, hắn buồn cười đem đĩa CD bỏ vào máy phát, muốn xem chút là cái gì mà anh trai lại giấu kĩ thế. Hình ảnh bắt đầu là hai người đàn ông đang hôn nhau, Thành Hường Bắc ngốc người, ngón tay đặt lên phím bật mở, không dám dùng sức. Hắn ngồi trên sàn nhà, tim đập đến mức muốn nhảy lên cổ họng. Trên màn hình hai người đàn ông quần lấy nhau ngày càng gấp, cho đến khi làm thật, từng bước một từng bước một, con người Thành Hường Bắc dán chặt trên màn hình, không hề nhúc nhích một lần.

Động tác của hai người đàn ông ngày càng kịch liệt, Thành Hường Bắc từ khiếp sợ ban đầu đến lúc này miệng lưỡi khô khốc, đầu hắn hỗn loạn, hầu như không nghe được âm thanh mở cửa phòng ngủ nữa. May là Tv tương đối khuất phòng ngủ, Lộ Nam mơ mơ màng màng dậy đi tiểu đêm, căn bản không chú ý trên màn hình đang chiếu cái gì: “Lão Hổ...” người nào đó vẫn nhắm chặt hai mắt, sờ sờ xung quanh đi đến phòng tắm.

“A!” Thành Hường Bắc hoảng sợ, tay chân luống cuống tắt TV. Trong phòng chỉ còn lại ánh sáng mờ nhạt của đèn phòng tắm, Lộ Nam khó hiểu hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

“Không, không làm gì!” Thành Hường Bắc xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi nói.

“Ồ...” Lộ Nam xả nước rồi lết bệt đi về giường ngủ, cậu đang buồn ngủ cho nên không chú ý đến sự khác thường của Thành Hường Bắc. Thành Hường Bắc vỉnh tai lên, nghe được âm thanh Lộ Nam nằm xuống giường, đợi thêm một lát nữa xem còn động tĩnh gì không mới khẳng định Lộ Nam đã ngủ say. Hắn cúi đầu, ngồi một mình trong đêm tối, tim đập bình bịch ngắm xem có nên tiếp tục xem bộ phim đó rồi cuộc lý trí chiến thắng, hắn hít sâu một hơi đi thẳng vào phòng tắm.

Dòng nước ào ào, cọ rửa thân thể hắn, nhưng không thể cuốn đi khô nóng trong lòng. Chỗ đã phát dục tất nhiên nửa ngẩng lên, hắn vừa sợ vừa túng quần, muốn học theo cách giải quyết của người đàn ông trong đĩa CD, nhưng hình ảnh hắn nhớ nhất là hai người đàn ông quần lấy nhau, tay đang giơ lên lại hạ xuống. Được không, được không...chứ?”

Hắn ở trong phòng tắm cọ sát thật lâu, nhiệt độ bốc lên khí từ cuống họng hắn gần như không đứng thẳng được nữa, Thành Hường Bắc nghiêm mặt, lau khô người, vẩy khăn tắm quanh thân rồi đi ra ngoài. Khô nóng trong thân thể vẫn không thể mất được, bèn lấy một chai nước lạnh trong tủ lạnh ra, hắn uống từng ngụm từng ngụm như muốn hạ nhiệt độ bản thân xuống.

Lộ Nam còn đang ngủ say, trong phòng ngủ bật một chiếc đèn bàn nhỏ, vô cùng tối tăm, Thành Hường Bắc ngồi bên mép giường, ánh mắt vô cũng phức tạp nhìn Lộ Nam, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cậu. Lộ Nam vung tay, trong miệng lẩm bẩm muốn đuổi muỗi, lại lật người. Mùa hè không lạnh nên cậu chỉ miễn cưỡng mặc một chiếc quần nhỏ, xương quai xanh xinh đẹp tuyệt trần và đôi chân nhỏ thon dài lộ ra trước

mắt Thành Hường Bắc. Hai người lớn lên cùng nhau, thân thể Lộ Nam nhắm mắt hẳn cũng có thể miêu tả lại rõ ràng. Trước đây chẳng chú ý, nhưng bây giờ lại đầy ma lực, hẳn không tự giác so sánh Lộ Nam với bé trai bị đặt dưới thân trong đĩa VCD kia...Ồi, không không, hẳn đang suy nghĩ gì vậy! Thành Hường Bắc không dám nhìn Lộ Nam ngủ nữa, chỉ chặt vật chạy trốn đến phòng khách. Trên ghế salon có chần rồi, hẳn nằm xuống đó, nhắm mắt lại, ra lệnh cho mình không được nghĩ đến nữa.

Nghĩ, không muốn nghĩ...nhưng mà càng không muốn lại càng nghĩ, hẳn lật qua lật lại mãi không ngủ được, thứ dưới thân cũng bắt đầu rục rịch, hẳn lật người lại, kẹp chặt hai chân, đếm tới hơn hai nghìn con cười mới có chút mơ màng buồn ngủ.

Đêm đó trong giấc mơ của hẳn chỉ xuất hiện một người, vui cười, mơ hồ, tức giận, còn có chút mê hoặc...tất cả đều là Lộ Nam.

9. Chương 9

Khai giảng năm hai, Thành Hường Bắc và Lộ Nam không thể ngồi cùng một bàn nữa.

Nguyên nhân là Thành Hường Bắc không biết từ lúc nào đã cao hơn Lộ Nam vài cm cho nên không thể tiếp tục ngồi vị trí trung tâm với cậu, vì vậy lần sắp xếp chỗ ngồi này, Lộ Nam ngồi cùng bàn với Lâm Tiểu Thiên ở vị trí trung tâm, Thành Hường Bắc ngồi một bàn với Chu Phác, bàn thứ hai từ dưới lên.

Từ khi đi Bắc Kinh về, biểu hiện của Thành Hường Bắc không bình thường lắm, có điều hai người vẫn ngủ với nhau từ như trước đến nay hẳn không có cách gì khác, từ sau khi xem cái đĩa đó, những hình ảnh bắt đầu xuất hiện không ngừng trong đầu hẳn. Lần nào Lộ Nam cũng ngủ say, cậu không phát hiện được suy nghĩ sâu xa của Thành Hường Bắc, chỉ là mỗi tỉnh tỉnh lại đều phát hiện hẳn đã chạy đi đâu rồi, có khi còn nằm ngủ sắp dưới nhà. Mùa hè vẫn chưa hoàn toàn đi qua, trên mặt đất quả thật vẫn mát cho nên Lộ Nam không để trong lòng. Nhưng sau khi khai giảng, không chỉ đổi chỗ ngồi mà còn đổi phòng ký túc. Phòng ký túc mới đã được đưa vào sử dụng, một đám người không có chỗ dừng chân mà chen chúc nhau trước nhà ký túc, mỗi người đều vô cùng vui vẻ cuộn chăn nệm tiến lên tầng mới. Vẫn là tiêu chuẩn một phòng tám người, Thành Hường Bắc vẫn cùng giường với Lộ Nam, có điều một người ở trên, một người ở dưới. Lâm Tiểu Thiên và Chu Phác nằm đối diện giường bọn họ, tất cả đều thu dọn xong xuôi, Thành Hường Bắc lên thở phào, cuối cùng cũng có khoảng cách an toàn rồi.

Đổi chỗ mới khiến Lộ Nam không nhận được oán trách vài câu, từ trước đến nay cậu rất lười vận động, hận không thể ở một chỗ cả đời, phòng ký túc bây giờ rộng rãi nhưng cao hơn một tầng, vốn ở dưới tầng trệt có thể ra phơi nắng..., bây giờ lại nằm trong chỗ khuất, vô cùng âm u. Cậu có một thói quen là cầm tay Thành Hường Bắc đi ngủ, nay không có hẳn chặn bên ngoài, cậu đã rơi xuống giường ba lần rồi! Cho dù là rơi xuống từ giường dưới cũng rất đau đó! Lộ Nam cau mày nghĩ, đối với chuyện này Thành Hường Bắc quả thực bất lực, chỉ có thể xếp chăn dày hơn, để ghé bên giường vậy mà người nào đó vẫn rơi xuống giường được, phải làm sao đây? Cũng may kinh nghiệm có thể thu nạp dần, Lộ Nam ngã vài lần rồi cuộc cũng hấp thụ được bài học, không hề ngã xuống nữa.

Tình cảm hai người vẫn rất tốt, thế nhưng khoảng cách xa hơn, rồi cuộc vẫn không thân mật được như ban đầu.

Thành Hường Bắc và Chu Phác là một trong những nhân vật dẫn đầu trong giới nam sinh, nhất là Thành Hường Bắc trời sinh đã có một loại hấp dẫn đặc biệt, bọn con trai được hẳn chỉ đầu đánh đó, cùng chơi bóng âm ỹ, mà thỉnh thoảng cũng có đánh nhau loạn xạ,

Thành Hường Bắc ngày càng nổi tiếng trong trường, từ trên xuống dưới không ai không biết nhân vật số một này.

Lộ Nam thì trái ngược hẳn, cuộc sống của cậu rất đơn giản, chỉ đi học, tan học, ăn ngủ, à còn có đọc truyện tranh, xem đội bóng rổ luyện tập. Dù sao vẫn phải nói Thành Hường Bắc cả người hoạt động, đám bạn của

hắn cũng là mấy tên đang phát dục, mỗi ngày tinh lực tràn đầy không có chỗ xả, không chơi bóng thì phải đánh nhau. Lộ Nam chỉ còn cách ngồi ngoài sân nhìn, càng ngày càng không đuổi kịp tình hình. Cậu cũng có dấu vết dậy thì nhưng không nhanh như tốc độ phản ứng hóa học như Thành Hưởng Bắc, đương nhiên chuyện này cũng phải so sánh tương quan giữa cha hai người, ba Lộ chỉ là một thư sinh đơn bạc trong khi cha Thành lại cao đến một mét tám, thân thể rắn rỏi. Nhìn vào xu hướng phát triển của Thành Hưởng Bắc, ít nhất cũng đoán hắn phải cao bằng cha mình.

Lộ Nam buồn phiền nhìn Thành Hưởng Bắc đổ mồ hôi thanh xuân trên sân bóng, nhưng mà tứ chi cậu không thể phối hợp được, rất khó có thể rèn luyện trên sân với Thành Hưởng Bắc. Trên sân bóng có rất nhiều người, trong đám người tham gia thi đấu thì Thành Hưởng Bắc là nhân vật vô cùng quan trọng, tất cả mọi người đều nghe theo lệnh hắn mà làm, bóng càng đánh càng hay, thỉnh thoảng cũng truyền đến âm thanh cổ vũ ủng hộ. Bên cạnh đó còn có người nói Thành Hưởng Bắc thật đẹp trai...! Lộ Nam thờ ơ quay đầu lại, thấy có một nữ sinh đang chấp tay trước ngực, mặt đỏ ửng nhìn về phía sân bóng.

“Này, đang nhìn gì vậy?” Lộ Nam không hiểu sao nữ sinh này lại kích động như vậy bèn nghiêng đầu hỏi.

Nữ sinh nghe được có người nói với mình, sự chú ý chuyển từ sân bóng lại bên, hỏi: “Cậu đang nói chuyện với tôi à?”

Lộ Nam gật đầu, nữ sinh thấy một người đẹp trai như vậy nói chuyện với mình thì mặt càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói: “Không có gì...”

Lộ Nam nhú mày, nói thẳng: “Không phải cậu đang nói về Thành Hưởng Bắc sao?”

“Hả? Cậu ấy...rất đẹp trai đúng không?” Nữ sinh bị người ta chọc thẳng vào tâm tư, lắp bắp hỏi lại.

“Đẹp trai á?...” Tầm nhìn Lộ Nam chuyển lên người Thành Hưởng Bắc, đúng lúc hắn đang dân bóng phá tan phòng vệ đối phương rồi làm một quả Dunk (tay không nhét bóng vào rổ) đẹp mắt.

“Thật là đẹp trai! ” “Tuyệt quá! “... Tiếng hoan hô vang lên, Lộ Nam hí mắt, ánh mắt dán chặt lên người Thành Hưởng Bắc, tự mình thì thầm: “...Đúng không.”

Tuy rằng Thành Hưởng Bắc bị xung động thời kì trưởng thành làm cho vài ba đêm không ngủ được nhưng cũng không làm gì đó vượt rào với Lộ Nam, tất nhiên là do hắn không dám làm. Có đôi khi hắn nghĩ lúc này có phải mình nên nói chuyện tình yêu học trò thuần khiết với một nữ sinh không nhỉ? Nhưng hết lần này đến lần khác trí não chỉ ngập tràn Lộ Nam, ngay cả mộng tình thỉnh thoảng xuất hiện, người bị đè cũng chỉ là cậu, cứ như vậy trong đầu hắn rất rối rắm, không biết chính mình trời sinh như vậy hay là do Lộ Nam mà thành. Chẳng lẽ hắn thực sự thích đàn ông? Oái! Không thể nào! Thành Hưởng Bắc đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Học sinh nội trú nhất trung mỗi tháng sẽ được nghỉ ba ngày, Lộ Nam về quê thăm ông nội rồi, Thành Hưởng Bắc không có gì làm nên hẹn Chu Phác và một tên con trai khác cùng nhau đi chơi. Người lớn không có ở nhà, mấy thằng nhóc náo loạn một ngày, ăn cơm xong không có chuyện gì làm thì tiếp tục bàn xem nên làm trò gì chơi. Có người muốn hát, có người muốn chơi bóng, cãi nhau loạn xạ không đạt được kết quả chung. Cuối cùng một nam sinh hừ giọng, khóa cửa lại, bật Tv lên, thần bí nói: “Anh em, hôm nay tôi sẽ giúp anh em mở mang tầm mắt!”

Mấy người liếc nhau, biết rõ ý đồ của nam sinh này rồi, vui đùa ầm ĩ để chiếm vị trí tốt nhất, Thành Hưởng Bắc và Chu Phác liếc nhau, cũng đành nghe lời ngồi xuống.

“Lão đại, xem được không?” Nam sinh nọ cầm đĩa CD khoe khoang.

Thành Hưởng Bắc cười phì một tiếng, giả vờ lão luyện nói: “Ông đây không muốn xem!”

Mọi người hừ một tiếng, Thành Hưởng Bắc cười cười, chờ đợi sự khởi đầu. Cảnh phim diễn ra, mấy người lần đầu xem cảnh xác thịt đều trừng to mắt, chăm chú nhìn màn hình Tv như muốn nhét mình vào trong, ngay cả Chu Phác cũng thờ gáp. Thành Hưởng Bắc nhìn phía dưới mình, thứ gì đó đã nổi phản ứng nhưng ai bảo hắn đã lão luyện từ lâu cho nên sắc mặt vẫn vô cảm như thường. Cái đĩa này rất ngắn cùng lắm chỉ là mười mấy phút, Thành Hưởng Bắc nhìn cô gái đang rên rỉ trên màn hình, lần nữa xác nhận mình không chán ghét phụ nữ, nhưng nếu không ghét con gái thì vì sao trong mộng của hắn chỉ mãi là Lộ Nam? Chẳng lẽ do Lộ Nam rất xinh đẹp nên hắn không phân biệt nổi nam hay nữ? Không thể nào, lý do này

không thuyết phục được chính hắn. Hoặc là, hắn thích Lộ Nam, mặc kệ cậu là nam hay nữ? Có phải như vậy không? Thành Hưởng Bắc chống cằm suy tư, không chú ý đến mấy nam sinh tán loạn thay phiên nhau đi wc.

Chu Phác cũng phải cố sức lắm mới nén được thứ gì đó đang ngóc đầu lên, quay đầu nhìn Thành Hưởng Bắc đang trầm tư suy nghĩ khiến Chu Phác bật cười, dịch chỗ nói: “Này, lão đại! Cậu không phải lãnh cảm chứ?”

Thành Hưởng Bắc đá hắn một cái, mắng: “Cút mẹ mày đi!”

Sống trong tập thể, mặc dù rất muốn bảo vệ mặt mũi cho nhau nhưng tần suất Thành Hưởng Bắc lên đi giặt quần lót nhiều lần vẫn không thể giấu được, mấy tên thầm hiểu với nhau, nhất là Chu Phác làm vẻ đúng lắm: “Thì ra cậu rất khó chịu.” cùng nụ cười gian manh, thực sự khiến Thành Hưởng Bắc buồn phiền không thôi.

Lộ Nam và Lâm Tiểu Thiên lại thuộc loại con nít thuần khiết, thỉnh thoảng tâm sự với mấy nữ sinh, bàn luận truyện tranh, mấy nam sinh thích đánh nhau chẳng chẳng gọi đến bọn họ. Á...thế mà vẫn có người gọi Lộ Nam đó, song chỉ cần hơi chút nhắc đến trước mặt Thành Hưởng Bắc thì Thành lão đại lập tức bùng cháy, có thể dẹp loạn đến độ bằng phẳng như bức tường luân. Ai dám khiêu chiến với quyền uy nào? Ai dám làm ô nhiễm Lộ Đại Tiên thuần khiết? Muốn chết có đúng không?

Thế nhưng cũng chẳng thể đề phòng hết được, đối với chuyện nam nữ, Lộ Đại Tiên không phải không biết, nói thật cậu có thể hiểu hết đó! Vì sao? Nguyên nhân rất đơn giản! Lộ Nam thích làm gì? Đọc truyện tranh! Mà truyện tranh không chỉ có nhân vật chính nhiệt huyết cứu trái đất, còn có truyện dành cho trẻ 13 tuổi trở lên, muốn tìm đề tài nào cũng nào? Chỉ có cậu nghĩ không ra chứ không có truyện tranh không đề cập đến. Lộ Nam đọc như một xe tải truyện tranh, tuy rằng nội dung đều tương đối thuần khiết, chỉ nắm tay hôn nhẹ môi dưới cây anh đào, hai tay cầm lấy nhau: “Cậu, hãy nhận lời tớ”

Tình yêu là gì cậu không hiểu, có điều từ trước đến nay cậu cũng chẳng suy nghĩ nhiều về nó, dù sao đọc truyện tranh chỉ để giải trí, nội dung thế nào cũng không quá quan tâm.

Thành Hưởng Bắc không muốn cậu thân thiết với đám nam sinh, có đôi khi còn cố ý tạo khoảng cách giữa họ. Lộ Nam hoàn toàn không biết điều này nhưng cũng hiểu tỏ Thành Hưởng Bắc có khá nhiều mối quan hệ xã giao. Có đôi khi Thành Hưởng Bắc bận rộn thì đầu rồi huấn luyện, cậu sẽ tự mình đi mượn truyện đọc. Lộ Nam thoải mái trèo lên tường rồi nhảy xuống, tuy rằng bình thường sẽ lem đất ra đồ nhưng cũng biểu thị rằng bọn họ đã có thể tự do chạy đến tiệm sách nhỏ trong hẻm. Lộ Nam có thể tự do lựa chọn truyện mà không phải đọc mỗi truyện Thành Hưởng Bắc đưa về, điểm này khiến cậu hưng phấn mất mấy ngày.

Tiệm thuê truyện lại về thêm sách mới, là một thùng truyện tranh vẫn chưa lên kệ.

Lộ Nam vội vàng xông vào chọn truyện, chủ tiệm đã quen với cậu nên trêu chọc nói: “Hôm nay đứng dịp đó, truyện này còn chưa mở ra đâu!”

Lộ Nam vui vẻ nhảy vào, rút ra hai quyển, cười nói: “Chọn cái này đi!”

“Được rồi!” Ông chủ ghi lại số truyện rồi nhìn cậu ra khỏi cửa.

Buổi tối được thả tự do, Lộ Nam kéo Lâm Tiểu Thiên chạy nhanh về trước muốn thừa dịp phòng tắm ít người, lập tức giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân. Thành Hưởng Bắc không thể giải thích được hành vi vội vàng bỏ chạy sau giờ học của cậu được, hắn ngừng nói chuyện với bạn lại, thu dọn đồ dùng học tập rồi lập tức chạy theo Lộ Nam về ký túc xá.

“Hôm nay sao chạy vội vậy?” Thành Hưởng Bắc thấy Lộ Nam loay hoay, bận rộn như con chuột nhỏ, hắn cũng không vội đi rửa mặt mà nhìn cậu vội vàng đến mức chân trái chạm chân phải.

“Muốn đọc sách!” Lộ Nam lấy xong kem răng sẽ chạy, Thành Hưởng Bắc còn chưa ra ngoài lập tức kéo cậu lại, còn cướp đi bàn chải trong tay cậu, còn chét kem đánh răng lên bàn chải của mình rồi đưa cho cậu: “Cậu vừa chét phải xi đánh dầy đó! Dùng của tớ đi!”

Lộ Nam kinh ngạc nhìn bàn chải đánh răng bị cướp mất của mình, làm bộ không tin đưa lên ngửi ngửi, quả nhiên...là mùi xi đánh giày.

“Còn ngần người gì đó?” Thành Hường Bắc ném thẳng cái bàn chải đánh răng vào thùng rác, dự định đến quây tập hóa mua cái mới cho cậu. Hắn thấy Lộ Nam vẫn còn đứng ngây người, dùng tay đẩy nhẹ một cái nói: “Nhanh đi đánh răng, không được đứng đực ra đó!”

Lộ Nam phục hồi tinh thần, tung tăng tung tủy chạy ra ngoài, Thành Hường Bắc vội vàng dặn: “Chạy chậm một chút! Cẩn thận ngã đó!”

Lộ Nam ung dung tự tại nằm trên giường đọc truyện tranh, Thành Hường Bắc rửa mặt xong đi ra giúp cậu thu dọn mấy thứ đồ vứt lung tung trên mặt đất.

Tốc độ đọc sách của Lộ Nam rất nhanh, truyện đã gần đến hồi kết rồi, chỉ vài tờ nữa là đọc xong thì đèn tắt, Lộ Nam gấp đến mức muốn giơ chân: “A! Lập tức đọc được cái kết rồi!”

Thành Hường Bắc đang muốn trên giường, nhìn cậu hấp đến mức khua chân múa tay, cười nói: “Mai hãy đọc! Cả ngày không rời mắt khỏi truyện, cẩn thận có ngày cận thị đấy!”

“Không được không được...còn vài tờ nữa thôi! ” Lộ Nam chơi xấu, quẩn chán lẩn qua lẩn lại.

Thành Hường Bắc đành vội vàng bật đèn pin cho cậu, nghiêm túc cảnh cáo nói: “Đọc xong mấy tờ là phải tắt điện! Tổ căn thời gian cho cậu, năm phút đồng hồ có đủ không?”

Lộ Nam vui vẻ nhận đèn pin, chọn một góc thoải mái để xuống, còn nịnh nọt: “Lão Hồ là người tốt nhất! Mười lăm phút được không?”

Còn biết xoa mặt đấy! Thành Hường Bắc ho nhẹ một cái, nói: “Mười phút, không nói hai lời.”

Lộ Nam sờ sờ mũi, nhanh chóng vùi đầu đọc đoạn kết. Thành Hường Bắc bò lên giường trên nghe nhạc, tiện tính thời gian luôn. Sự cố chấp của Lộ Nam với truyện tranh người thường không thể so được, đèn phòng học tắt thì đến ký túc xá đọc, đèn ký túc tắt thì dùng đèn pin đọc, gấp quá mà không có đèn pin thì dùng đèn nhà vệ sinh đọc. Không canh kỹ cậu thì có thể nhìn ngủ đến tận sáng để đọc.

Lộ Nam nhanh chóng đọc xong kết truyện, mắt thấy Thành Hường Bắc không có động tĩnh gì thì lén lút lấy cuốn thứ hai ra đọc. Cuốn thứ hai là tiếp nối của Slam Dunk, đoạn đầu cậu còn đọc rất vui vẻ, say mê nhìn cầu thủ ném bóng vào rổ, không ngờ còn có phần tiếp theo! Lộ Nam quyết định lật đến đoạn cuối của truyện, nghiêng mắt vào đọc, mới lật được hai trang thì thấy có điểm gì là lạ, vì sao Rukawa lại hôn Sakuragi chứ? Rốt cuộc mình đang đọc thể loại gì đây? Lộ Nam vội vàng lật trang bìa lên xem, rất bình thường, đúng là Slam Dunk mà! Phía trên còn in chữ Slam Dunk rất to nữa, thoát nhìn không có gì khác lạ cả. Cậu chưa từ bỏ ý định, âm thanh lật giấy vang lên ào ào, đó là một cảnh đặc tả _____ người đó nằm lên trên chọc cái đó vào đùi người kia?! Lộ Nam dụi dụi mắt, nhìn lại thêm lần nữa, cậu không nhìn nhầm mà! Đây quả thực là hai thằng con trai sao? Quái, tại sao là như vậy?!

Lộ Nam kích động quá mức, không cẩn thận đập người vào cột giường _____ đau quá! Rất đau! Không phải là nằm mơ rồi, cũng không phải do hoa mắt. Như vậy rốt cuộc cậu đọc cái gì vậy? Lộ Nam vội vàng vàng khép truyện lại, trong lúc bối rối không biết nên giấu quyển truyện đi chỗ nào.

Thành Hường Bắc đeo tai nghe để nghe nhạc, cảm nhận được sự rung động bên dưới thì vội vàng bỏ tai nghe ra, ngó xuống giường xem sao: “Nam Nam, cậu làm sao vậy?”

Lộ Nam hoảng sợ, tay cầm sách cũng run lên, vội nói: “Không, không có việc gì.”

Thành Hường Bắc nhận ra được sự quái lạ của cậu, nhảy xuống giường luôn: “Đọc xong rồi chứ?”

Lộ Nam gật đầu, lại muốn giấu truyện ra phía sau. Thành Hường Bắc mắt nhạy, nhìn được bìa truyện cậu cầm, cười nói: “Là Slam Dunk cậu giấu làm gì? Lại muốn đọc thêm lần nữa à?”

Lộ Nam bỗng dưng đỏ mặt, lăm bầm vài câu rồi nhét truyện xuống gối, kéo chăn đắp qua đầu.

Thành Hường Bắc cười, kéo chăn xuống cho cậu rồi đắp lại đến cổ, cuối cùng mới mang đèn pin đi lên giường mình.

10. Chương 10

Cuối cùng Lộ Nam cũng lén lút đọc xong cuốn Slamduck đấy.

Coi như năng lực tiếp thu của cậu tương đối mạnh, còn nghĩ chắc ngôn từ của truyện không đúng, đọc một lần không hiểu thì Lộ Nam đọc lại ba lần để biết mình rốt cuộc đã mượn loại truyện nào. Sau đó người luôn dính lấy giường là ngủ như Lộ Nam cũng phải mất ngủ hai ngày, bởi vì nội dung quyển sách này đã vượt qua nhận thức của cậu.

So với lúc đầu đọc cảnh nóng khiến mặt đỏ tim đập, thì bây giờ cậu đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Những kích thích không thể tâm sự cùng ai, trái tim Lộ Nam vô cùng ngọt ngào.

Thành Hưởng Bắc đang cùng các thành viên luyện bóng, Lộ Nam ngồi yên trong chốc lát mới chậm rãi đi đến bên cạnh sân bóng. Càng đến gần, cảnh tượng mấy tên con trai kẻ vai sát cánh lại càng nhiều, Lộ Nam từ trước đến nay không có thái độ gì với cách thể hiện tình cảm của đám con trai cũng đột nhiên tỉnh ngủ.

Hình như trong Slamduck, loại tình cảm đó cũng nảy sinh từ trên sân đấu đúng không? Càng nghĩ càng thấy kì quái, bước chân Lộ Nam nhanh hơn đến chỗ đội bóng lớp mình, Thành Hưởng Bắc và thành viên đội bóng sẽ không giống trong truyện tranh chứ? Tim càng nghĩ càng loạn, mặc dù biết truyện tranh cuối cùng cũng chỉ là truyện tranh, nhưng nó cũng được con người vẽ ra cho nên cũng chứng rõ là có người đã nghĩ như vậy!

Sau khi loạng choạng một chút thì Lộ Nam cũng lấy được một vị trí tốt bên sân. Thành Hưởng Bắc đang chơi 3×3 đối kháng, mỗi người đều di chuyển nhanh nhẹn, vô cùng hăng hái. Biểu hiện của Thành Hưởng Bắc cực kì xuất sắc, thật giống một con hổ uy phong lẫm liệt, khí thế khiến cho người ta phục sát đất. Người đối đầu trực tiếp với Thành Hưởng Bắc là Chu Phác, Lộ Nam hí hửng mắt lại, lần đầu tiên chăm chú nhìn Chu Phác, cậu nhìn cả buổi rồi cũng phải thừa nhận Chu Phác cũng là một người rất xuất sắc. Vì vậy, hình ảnh truyện tranh tự động xuất hiện trong não Lộ Nam khiến cậu rùn mình một cái, chuyện đó, chuyện đó,...

“Thành Hưởng Bắc, cậu lại đây cho tớ!” Lộ Nam nghiêm mặt.

“Hả?” Thành Hưởng Bắc đang định chặn đối thủ thì giật mình, bóng bị Chu Phác cướp được. Hắn dừng bước, nghi hoặc nhìn về bên sân, vừa rồi có phải Lộ Nam gọi mình không nhỉ?: “Nam Nam?” Hắn khó hiểu hỏi.

“Qua đây!” Lộ Nam thấy hắn đứng yên tại trận thì nóng nảy, quả nhiên những người có chung đam mê mục đích thường dễ đến gần nhau, nhìn Chu Phác linh hoạt chạy tới chạy lui trên sân, lại nghĩ đến người tứ chi không phối hợp như mình, trong lòng Lộ Nam ngày càng thêm khó chịu.

Thành Hưởng Bắc cũng ý thức được Lộ Nam đang không bình thường, lập tức chạy đến, bởi vì đang vận động nên cả người hắn đều mồ hôi, thở hồng hộc nói: “Nam Nam, cậu làm sao vậy?”

Ánh mắt Lộ Nam rất phức tạp nhìn hắn, giống như trên mặt hắn xuất hiện một đóa hoa vậy, có điều cậu vẫn không nói câu nào. Thành Hưởng Bắc vẫn kiên nhẫn chờ cậu, Lộ Nam không nói gì, ánh mắt còn thật kì lạ. Hắn đưa tay sờ trán mình với trán Lộ Nam, nói: “Không bị sốt mà!”

Lộ Nam còn chưa nói, Chu Phác ở trên sân đã kêu liên thanh rồi: “Lão đại, còn đánh nữa không?”

Hai người trong đội cũng kêu theo: “Lão đại, nhanh trở về còn tấn công!”

Thành Hưởng Bắc quay đầu lại cười rõ tươi, xoa đầu Lộ Nam nói: “Không có gì thì tớ đi đánh tiếp đây?”

Kỳ thi giữa kì gần đến, không khí học tập trong lớp dần trở nên dày đặc.

Lộ Nam không hề quan tâm đến cuộc thi đang đến đấy mà chỉ lén lút đi mượn truyện.

Cậu không trả cuốn Slamduck lần trước, chỉ nói với chủ tiệm là mình không cần thận làm mất rồi, chủ tiệm cũng không nói gì chỉ trừ vào tiền cọc thôi. Lần này Lộ Nam chọn truyện tương đối tỉ mỉ, mỗi quyển đều phải mở ra đọc qua nội dung để tránh phải thấy những hình ảnh không đáng thấy, chỉ có điều cậu không

nhận ra trong tiềm thức mình đang tìm loại truyện tranh có đề tài tương tự. Coi như cậu có vận khí tốt, hoặc là chủ tiệm có hết mọi loại truyện, Lộ Nam tìm một cuốn truyện trong tủ, lật ra thì có hai người đàn ông đang ôm nhau. Cậu cúi đầu đăng ký rồi vội vàng ôm truyện chạy đi.

Đầu tiên cậu giấu truyện trong kí túc xá, bây giờ bạn cùng lớp đang liều mạng ôn bài, thực sự không thể đọc truyện tranh tránh gây kích thích cho mọi người được. Hơn nữa loại truyện này dường như không thể công khai thưởng thức trước mặt công chúng được. Lộ Nam không ngừng mâu thuẫn tại sao mình lại mượn hai quyển truyện có nội dung này chứ, nhưng tim lại không kiềm chế được khát vọng học xong giờ tự học buổi tối để đọc chúng.

Thành Hưởng Bắc cũng thấy Lộ Nam không bình thường, hẩn lạng lẽ đi đến, dùng mắt ra ám hiệu với Lâm Tiểu Thiên ý bảo cậu ta đổi chỗ cho mình. Lộ Nam ngồi nhìn bài thi đến đờ đẫn, không chú ý người bên cạnh mình đã đổi. Cậu bĩu môi, hai mắt vô thần nhìn quyển đề thi trước mặt, chuyện học tập cậu vẫn luôn rất chú tâm nhưng mấy hôm nay tâm trí vô cùng chậm chạp.

[Mất hứng à?] Trong lớp vô cùng yên tĩnh, Thành Hưởng Bắc không thể làm gì khác hơn là viết giấy cho Lộ Nam.

“À... Á? ” Một tờ giấy đột ngột đặt trước mặt mình, Lộ Nam hoảng sợ kêu lên.

Chân lập tức bị đá một cái, Lộ Nam ngỡ ngàng phát hiện vẫn còn trong phòng học, Thành Hưởng Bắc đang ngồi bên cạnh mình., thậm chí có người còn trừng mắt liếc cậu nữa, Lộ Nam le lưỡi, vội vàng cúi đầu.

[Sao cậu lại ngồi đây?]

[Cậu cứ ngăn người ra, khó chịu?]

[Không có]

[Vậy là tốt rồi, đọc sách đi]

[Dạ mẹ!]

Lộ Nam thực sự không bình thường, thành hướng biết nhưng không rõ nguyên nhân.

Sau kì thi sẽ được nghỉ đông, người luôn luôn ở Thành gia dịp năm mới như Lộ Nam mà lần này lại chạy nhanh như thỏ về nhà mình. Thành Hưởng Bắc thấy rất kì quái nên năm lần bảy lượt đến nhà cậu tìm, biểu hiện của Lộ Nam vẫn vô cùng bình thường, không xem TV thì chơi trò chơi....À, có một chuyện quái lại! Trước đây Lộ Nam đều sai mình đi mượn truyện tranh cho cậu ấy, vậy mà lần này về nhà chưa từng nói qua.

Thành Hưởng Bắc và Lộ Nam ngồi trong phòng khách nhỏ nhà cậu xem TV, là Saint Seiya! Hẩn và Lộ Nam đã xem phim này 2 lần rồi, sao Lộ Nam lại bắt đầu xem lại nhỉ? Hơn nữa, bình thường mỗi lần nhân vật chính xuất hiện, hai mắt cậu sẽ tỏa sáng mà. Thành Hưởng Bắc tỉ mỉ nghiên cứu ánh mắt Lộ Nam, dường như mỗi lần đám người kẻ vai nhau chiến đấu thì mắt cậu lại lóe lên, tim hẩn khê cười, thậm nghĩ gần đây Lộ Nam lại đam mê truyện nhiệt huyết thiếu niên rồi!

Tuy rằng Lộ Nam có vẻ quái lạ nhưng Thành Hưởng Bắc không thể nói rõ ra nói quái lạ chỗ nào cho nên chỉ đành mặc kệ, dù sao Lộ Nam vẫn cứ sống tốt dưới mí mắt hẩn là được. Cho đến khi bạn thân của anh hẩn là Hàn Minh Lãng chạy đến Thành gia làm khách thì rốt cuộc hẩn đã nhận ra Lộ Nam quái lạ chỗ nào!

Trước đây Lộ Nam sẽ ngồi xếp bằng với Hàn Minh Lãng dưới nhà rồi cùng nhau chơi game, nhưng bây giờ cậu lại lặng lẽ dịch chuyển thân thể! Trước đây bọn họ có thể sánh vai, ôm nhau cũng chẳng hiếm lạ gì. Bây giờ thì khác! Lộ Nam vẫn vô cùng vui vẻ chơi đùa với Hàn Minh Lãng, có điều nụ cười trên môi mất đi vài phần vui vẻ! Kẻ ngu si cũng có thể thấy được điểm bất thường đó!

Thành Hưởng Bắc đặc biệt phiên muộn, hẩn nghĩ chuyện mình thỉnh thoảng mơ tưởng Lộ Nam đã bị cậu phát hiện, vậy mà mấy ngày tỉ mỉ quan sát lại thấy không phải. Lộ Nam không chỉ giữ khoảng cách với mình mà còn với Hàn Minh Lãng và lão anh hẩn, gần như không hề tiếp xúc thân thể khi chơi đùa với nhau. Tâm tình Thành Hưởng Bắc có thể thả lỏng một chút.

Hai người cứ không tự nhiên như vậy trải qua kì nghỉ đông.

Thành Hường Bắc cẩn thận quan sát Lộ Nam, Lộ Nam lại cố gắng không để lại dấu vết gì đồng thời kéo dài khoảng cách với Thành Hường Bắc.

Thói quen sinh hoạt của hai người từ từ thay đổi, vẫn cùng nhau ăn cơm cùng nhau đi học, một người chơi bóng người kia sẽ đi thuê truyện, sau giờ tự học buổi tối vẫn cùng nhau về ký túc xá. Có điều cũng có vài thứ khác lạ, trước đây Lộ Nam vẫn hay nhét chung một chỗ với Thành Hường Bắc, ví dụ khi Thành Hường Bắc chơi tú lơ khơ với người khác cậu sẽ nằm trên lưng hắn hô to gọi nhỏ, bây giờ hắn đánh bài tú lơ khơ, cậu chỉ kéo ghế lại ngồi xem chiến.

Thân thể Thành Hường Bắc trở mã rất nhanh, thân cao một mét tám có lẽ rồi, tương ứng với đó đặc thù nam tính trên cơ thể cũng nổi bật, giọng nói trở nên ồm ồm. Lộ Nam rất ước ao, không biết có phải nguyên nhân do di truyền không mà cậu dậy thì tương đối chậm, ngoài cao lên ba cm so với nhau trước thì không có gì thay đổi, cũng chẳng có mùi vị đàn ông đậm đặc như Thành Hường Bắc.

Thành Hường Bắc đánh bóng xong hai người sẽ đi tắm cùng nhau. Đến khi lột sạch quần áo, Lộ Nam lại thấy hối hận. Hai người đứng chung một chỗ thực sự cách xa nhau lắm! Thân thể Thành Hường Bắc ngày càng giống đàn ông, còn cậu thì da ngày càng trắng, thân thể bé nhỏ vẫn là bé nhỏ...thật đả kích người ta mà! Lộ Nam nộ trừng mắt nhìn Thành Hường Bắc mà Thành Hường Bắc lại không rõ chỉ có thể dẫn cậu đi giành chỗ. Vốn dĩ hai người chỉ cần dùng chung một chiếc vòi sen nhưng Lộ Nam đang giận dữ nên độc chiếm một mình một vòi, nói Thành Hường Bắc đến chỗ đối diện đi. Thành Hường Bắc cười nghe theo, lúc trước hắn còn có thể quần quýt chơi đùa một hồi, nhưng bây giờ Thành Hường Bắc không khỏi đổ mồ hôi lạnh, đây là thời gian không thể tự nhiên được với Nam Nam! Nếu đứng với cậu dưới một vòi sen thì cái thứ kia có khả năng nhếch lên đó!

Thành Hường Bắc tắm rửa rất nhanh, quyết định đi ra bên ngoài chờ lộ na,, vừa muốn nói với cậu thì đột nhiên Lộ Nam kêu lên: “Lão Hổ! Giúp tớ cọ lưng!”

Đáy lòng Thành Hường Bắc buồn bực một trận, thực sự rất sợ điều đó sẽ xảy ra mà! Thế nhưng hắn không thể không nghe theo lệnh triệu tập của Lộ Nam, chỉ đành cẩn thận đi qua, vừa thấy cái lưng trắng nõn nà của cậu, miệng hắn đã khô rang. Hắn nghẹn họng, bảo Lộ Nam đứng chống tay lên tường, nhắm mắt lại _____ chà chà!

“Cạy chà củ cải à!” Lộ Nam đột nhiên đứng dậy, giận giữ nói.

Thành Hường Bắc vội vàng hoàn hồn, trên làn da trắng nõn của Lộ Nam còn hiện lên mấy vết chà đỏ ửng, hắn muốn nói xin lỗi: “Cái kia..cái kia...”

Xong rồi, vì sao vết đỏ kia cũng chói mắt vậy? À...muốn...liếm quá!!

Lộ Nam lườm hắn một cái, nói: “Được rồi, không biết cậu chu du trong cõi thần tiên nào nữa.”

Thành Hường Bắc cười khan một tiếng đang định rời đi thì Lộ Nam kéo tay hắn lại, mắt to không thèm chớp nhìn chăm chăm vào chỗ đó của Thành Hường Bắc. Hắn bị cậu nhìn đến sợ, lúng túng hỏi: “Nam Nam, cậu nhìn gì thế?”

Lộ Nam trừng to mắt, còn cúi đầu tiến đến cái chỗ kia của Thành Hường Bắc, một tay hướng về phía bộ lông giạt một cái: “Vì sao chỗ này của cậu lại là màu đen?” Còn xoắn tít nữa!

“A A A A...” Lực tay Lộ Nam lớn, giạt được một cọng lông, Thành Hường Bắc đau đớn gào lớn, ý tưởng gì cũng mất sạch.

Tiếng gào thét của hắn làm quần chúng trong phòng tắm đều kinh sợ, có người còn đi ra xem tiếng ai vậy, trong làn hơi nóng nhận ra hắn, cười nói: “Thành Hường Bắc, đúng cậu không?”

“Không, không có gì...” Thành Hường Bắc đau đến mức khom người, còn muốn sờ lên vết thương, nhưng vì tên con trai trước mặt nên đành nhịn xuống, thật vất vả cơn đau đớn mới dần qua đi, Thành Hường Bắc nở nụ cười ái ngại với vẻ mặt lo lắng của Lộ Nam, run lấy lấy đi ra khỏi đó.

Hắn thề không bao giờ tắm rửa chung với Lộ Nam nữa.

11. Chương 11

Nghỉ hè, chị họ Lộ Nam là Lộ Thiển đến nhà cậu làm khách.

Hai người đã hai năm không gặp nhau, lần gặp mặt này phá lệ cực kì thân thiết. Ngoại hình Lộ Thiển mang hương phương tây, là do có mang dòng máu lai trong người, khuôn mặt sắc nét hơn người thường nhiều, thoát nhìn rất có khí thế. Lộ Thiển vô cùng thích đứa em họ duy nhất này, bởi vì phải ra nước ngoài học nên hai người đã lâu không được gặp gỡ.

Cô mang cho Lộ Nam thật nhiều chocolate ngon miệng, còn mang theo nhiều đặc sản địa phương khác, Lộ Nam vô cùng vui vẻ nhận tất. Lộ Thiển rất cuồng phim hoạt hình, vừa đến nhà Lộ Nam đã muốn cậu đưa mình đi xem bộ sưu tập, chỗ Lộ Nam không có nhiều lắm, phần lớn đều do Thành Hường Đông tặng. Hơn nữa nếu cậu thích cái gì có thể đến Thành gia, Thành Hường Bắc độc chiếm tầng ba, muốn nằm tư thế nào cũng được, không giống như nhà mình, nằm sai tư thế một chút sẽ bị mẹ nhắc nhở.

Nhưng cũng vì nguyên nhân đó mà cậu đã mấy ngày không đến Thành gia rồi, một phần nguyên nhân là do Lộ Thiển đến làm khách, nguyên nhân còn lại là do bản thân cậu đang rất rối rắm. Hai người như đầu sủi, vừa xem Slamduck lại chiêm giữ Tv, cái mông cũng không dịch một ly. Cuối cùng mẹ Lộ thực sự không nhìn được hành vi hăm sâu của hai người mà đá cả hai đi dạo phố, thuận tiện thư giãn đôi mắt một tí.

Thành phố nhỏ không có nhiều chỗ chơi, hơn nữa trời đang nóng nực, hai người cũng chẳng muốn đi nhiều. Đi dọc theo con đường nhỏ, lơ đãng thế nào đã đến bên hàng rào Thành gia, con đường này vô cùng quen thuộc nên Lộ Nam quả thực vô ý thức mà đi theo. Lộ Thiển nhìn căn biệt thự có tường cao vây quanh, đứng bên ngoài còn có thể ngửi được mùi hoa thơm, tò mò hỏi: “Đây là nhà ai vậy? Thần thần bí bí.”

“Nhà họ Thành, là nhà hàng xóm của em.” Lộ Nam nhún nhún vai.

“Ai? Có phải là gì đông, gì bắc...à không phải, nhà hắc có một bà cụ đúng không?” Lộ Thiển cố gắng hồi tưởng lại kí ức, vừa nói vừa nghĩ, cô chỉ thỉnh thoảng mới về quê một chuyến nên không có nhiều ký ức lắm.

“Ừm, là bà nội.” Lộ Nam kéo cô đi vào Thành gia, đã mấy ngày không qua thật sự rất nhớ nhưng chiếc thảm trong phòng Thành Hường Bắc mà.

Cổng không khóa, Lộ Nam đẩy cửa tiền vào.

Lộ Thiển hồi hộp đứng phía sau còn nói cậu ít ra phải gõ cửa chứ? Có điều Lộ Nam đã kéo cô vào trong, con chó xích trong sân thấy có người lạ tiến vào lập tức tru lên, ánh mắt hung ác cực kỳ. Lộ Nam quát một tiếng: “Đại Bảo, không được sủa!”

“Ừ.. ừ.. ” Đại Bảo bị tiếng quát của Lộ Nam làm sợ, không cam lòng rên rỉ mấy tiếng. Lộ Thiển thả lỏng võ ngực thở phào, cẩn thận đi theo Lộ Nam vào nhà.

Thím Lý nghe có tiếng chó sủa nên chạy ra đón, mắt thấy Lộ Nam đang kéo theo một cô gái rất xinh đẹp: “Nam Nam, ai vậy con?”

“Chị họ con, Lộ Thiển.”

“À! Thì ra là con gái nhà bác con à? Ôi, đã cao như vậy rồi sao!” Thím Lý cười cười tiến lên cầm tay Lộ Thiển, bà nội Thành nghe bọn họ nói chuyện cũng xoay đầu lại nói: “Đúng là con gái nhà Tiểu Chính rồi! Mau đến đây cho bà xem nào!”

Lộ Nam giới thiệu vài câu, mắt thấy bà nội Thành chuẩn bị hồi tưởng lại chuyện xưa, không có lương tâm ném Lộ Thiển lại một mình đi lên tầng. Cậu bò lên tầng ba, một đập đá văng cửa phòng Thành Hường Bắc. Thành Hường Bắc đang khoanh chân trước tv chơi trò chơi, thấy Lộ Nam thở hổn hển bèn cười nói: “Cậu gặp gì vậy? Trời nóng như vậy còn chạy chứ!”

Lộ Nam đá văng dép đi trong nhà rồi chạy lại cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ Thành Hường Bắc có để một ít thức ăn, thực ra hẳn cũng không thích ăn đồ ăn vặt, phân nửa đồ ăn trên bàn là chuẩn bị cho cậu. Trong bát thủy tinh là những miếng dưa hấu được cắt đều nhau, phía trên có phủ một ít đường trắng, đường không

bị ướt mà kết hợp với ruột dưa màu đỏ nhìn rất đẹp, vừa nhìn đã khiến người ta muốn ăn. Lộ Nam ôm bát, cũng học Thành Hường Bắc ngồi xếp bằng, vừa ăn vừa nhìn hẩn chơi game.

“Này! Không được ăn hết, tớ còn chưa ăn mà!” Thành Hường Bắc trêu chọc nói.

Lộ Nam nhún nhún vai, tổng thêm một miếng dưa hấu vào bụng, còn cố ý nhai nhóp nhép: “Ồ? Thứ này không phải để cho tớ à?”

“Ồ ơ! Có biết ngượng không? ” Ngoài miệng thì làm bộ không thèm để ý nhưng trong bụng Thành Hường Bắc rất vui vẻ! Mấy ngày nay hẩn cố ý nhờ thím Lý chuẩn bị hoa quả giải nóng cho Lộ Nam đến ăn cho mát, vậy mà cậu lại không đến, Thành mỗ vừa buồn phiền vừa nhớ nhung.

“Hừ! Tớ không ăn cậu mới mất mặt ấy!” Lộ Nam tốt bụng xiên một miếng dưa hấu đút tới miệng Thành Hường Bắc, hẩn ngay lập tức há miệng đón lấy, thầm nghĩ miếng dưa này sao mà ngọt! Ngọt đến tận tim luôn!

Lộ Thiến vất vả lắm mới thoát được hoạt động tưởng nhớ của bà nội Thành, hùng hục chạy lên tầng ba.

Đến tầng ba, cô lịch sự gõ cửa một cái rồi đẩy vào, vừa mở cửa đã thấy hai người vừa cười đùa vừa chơi game, Lộ Thiến nổi giận nói: “Lộ Nam được lắm, để chị ở dưới tầng nói chuyện xưa với bà, em thì chạy tót lên đây chơi!”

Lộ Nam vội vàng mời chị họ ngồi, còn đứng lên lấy nước cho cô uống. Thành Hường Bắc thấy đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ lai tây thì có chút giật mình, hơn nữa nhìn bộ dạng quen thuộc của cô với Lộ Nam, ngực đập mãnh liệt, người này là ai vậy?

Lộ Thiến không khách khí đặt mông ngồi xuống, cô nhìn quanh bốn phía rồi mới nói chuyện với Thành Hường Bắc: “Em là Tiểu Hồ Tử à?”

Thành Hường Bắc gật đầu. Lộ Nam đổ nước chanh vào ly rồi đưa cho Lộ Thiến, cười tủm tỉm: “Người này là Thành Hường Bắc, nhũ danh Hồ Tử.” nói xong còn quay đầu nói với hẩn: “Lão Hồ, đây là chị họ tớ, khi còn bé đã gặp rồi nhỉ?” Nói xong, còn mong chờ nhìn hai người.

Hai người đồng loạt lắc đầu, mặc dù hai nhà là hàng xóm lâu năm nhưng hình như, mà đúng là chưa bao giờ gặp nhau thật. Lộ Nam thấy người không thèm nể mặt mình thì xụ mặt ngồi xuống, chán nản nói: “Không thể nào? Thực sự chưa gặp qua?”

Hai người lắc đầu lần thứ hai, Lộ Thiến khoa trương thở dài, nói: “Tiểu Nam, trí nhớ của em thực sự quá kém cỏi!”

Thành Hường Bắc chỉ cười, đưa tay xoa đầu Lộ Nam. Cậu bị đả kích quá mức, ngã thẳng xuống sàn _____ binh! Đầu không khống chế được phương hướng, đập thẳng xuống sàn nhà, Thành Hường Bắc vội vươn tay nâng cậu dậy, cẩn thận kiểm tra xe chỗ nào bị đập, còn dùng lực rất nhẹ xoa bóp cho Lộ Nam: “Nam Nam, có đau không?”

Lộ Nam gật đầu, dùng ánh mắt rất tủi thân nhìn Thành Hường Bắc, lòng hẩn chột căng thẳng, tiếp tục dùng lực tay rất nhẹ xoa chỗ đau cho cậu, còn vô cùng ấu trĩ thối thối, vừa thối vừa nói: “Đau nhức bay đi thôi...”

Lộ Thiến ngồi ở bên cạnh nhìn, ánh mắt càng ngày càng quái dị.

Hai người ăn tối ở Thành gia, sau đó mới chậm rãi đi bộ về nhà.

Trở về nhà, hai người tắm rửa xong rồi tiếp tục ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình.

Ba Lộ mẹ Lộ bị hai người chiếm đóng địa bàn, đành dằn dò không được xem quá khuya rồi sờ mũi đi về phòng mình.

Đội bóng chiến đấu rất kịch liệt, Sakuragi và Rukawa vẫn ăm ỉ với nhau như cũ. Ánh mắt hai người vô cùng khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình, Lộ Thiến thậm chí còn kích động nhảy dựng lên, Lộ Nam ngồi xồm trên sofa, cùng vì pha tấn công mà gào thét ầm ỉ. Đang xem đột nhiên Lộ Thiến kích động nói: “AAAA! Sendo ra! Làm sao bây giờ? Rukawa thắng Sakuragi mất.”

Oái...Cái gì? Lộ Nam ngoáy ngoáy lỗ tai, cậu vừa nghe cái gì chứ? Cậu quay đầu nhìn Lộ Thiên, Lộ Thiên vẫn chăm chú vào màn hình Tv, tựa hồ chưa nói cái gì cả. Lộ Nam quyết định mình chẳng nghe thấy gì cả.

“Không thể nào! Tại sao Rukawa có thể đối đầu với Nagarekawa chứ? Sakuragi thật ngu ngốc! Nhanh ném vào đi!” Lộ Thiên tiếp tục hô to, lúc này Lộ Nam mới hiểu mình thực sự không bị lãng tai. Cậu nhìn khuôn mặt kích động của Lộ Thiên, đột nhiên có một suy nghĩ cực kỳ hoang đường, có phải chị cậu...cậu càng nghĩ càng khẩn trương, đột nhiên thử mở miệng: “Rukawa với Sendol mới là một đôi...”

“Em nói gì?” Về mặt Lộ Thiên dữ tợn, thô lỗ nói: “Rukawa với Sakuragi mới là trời sinh một đôi!”

“Nhưng...” Lộ Nam chận rãi nói: “Sakuragi và Rukawa, Sendol, Yohei,...thật nhiều người đều đã làm mà!”

Động tác đòi nắm tay cậu của Lộ Thiên đột ngột dừng lại, hai tay khựng giữa không trung thực sự rất buồn cười, cô đại người ra một lúc mới gần từng chữ: “Làm sao em biết được?”

Lộ Nam khẽ cắn môi, kéo Lộ Thiên đến phòng mình, lấy từ dưới đáy rương ra một quyển truyện tranh, ánh mắt dao động, không dám nhìn thẳng vào Lộ Thiên: “Cái này.”

Lộ Thiên run cầm cập cầm lấy truyện, lật vài trang, hoảng sợ nói: “Tiểu Nam! Sao em cũng đọc loại này!”

Trong lòng Lộ Nam tự hỏi tại sao lại là “cũng”? Thì ra chị cũng đọc à?

Cả đêm, hai người không nói chuyện với nhau.

Mãi cho đến hôm sau, ba Lộ mẹ Lộ phải ra ngoài, Lộ Thiên mới ngồi nghiêm túc lại chuẩn bị ngả bài với Lộ Nam.

“Tiểu Nam, tại sao em lại đọc loại truyện này?” Lộ Thiên nhìn chằm chằm, Lộ Nam giật nhẹ góc áo, cúi đầu: “Em chỉ ngẫu nhiên chọn được.”

“Ngẫu nhiên chọn được sao em lại giấu kín vậy?!”

“Dù sao... Dù sao nội dung...” Lộ Nam cười gượng.

“Nghiêm túc cho chị!” Lộ Thiên nghiêm mặt nói: “Nếu như chỉ là xem cho vui thì chị cũng không nói gì, cũng sẽ thật vui vì có một đứa em chung sở thích với mình. Thế nhưng...” Cô dừng lại một chút rồi nói: “Nếu như em có khuynh hướng này, chúng ta phải nói chuyện rồi.”

“Khuynh hướng? Khuynh hướng gì?” Lộ Nam hỏi.

“Em thực sự không biết?” Ánh mắt Lộ Thiên phức tạp, cô nói: “Là nam thích nam,...chỉ mong là chị buồn lo vô cố.”

“Em...” Lộ Nam muốn nói lại thôi.

“Tiểu Nam, em vẫn còn nhỏ...” Lộ Thiên cười khổ nói: “Hi vọng em chỉ là hứng thú mà thôi.”

Lộ Nam trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói: “Chị, chị nói làm sao để nhận ra mình thích nam hay nữ?”

“Hả?” Lộ Thiên kinh ngạc, nói: “Chị nghĩ câu hỏi của em thật giống với rất nhiều người, nếu là chị thì chị chỉ nghĩ mình thích một chàng trai thế nào, mà không phải là vấn đề chị thích nam hay nữ. Nếu em đã hỏi như vậy thì chứng tỏ trong lòng em đã bắt đầu rung động đúng không?”

Lộ Nam há hốc mồm, lại chán nản cúi đầu, một hồi lâu sau mới nghe cậu lẩm bẩm: “Thực ra em vẫn không hiểu rõ lắm có chuyện gì đang xảy ra, trước đây vẫn tốt như vậy, nhưng gần đây em thấy hấn xuất hiện bên một nam sinh khác thì sẽ tức giận khó chịu. Nhưng cũng không hẳn là loại cảm giác miêu tả trong sách...” Cậu nói xong, mờ mịt nhìn Lộ Thiên, thấp giọng nói tiếp: “Chị, chị nói em làm sao vậy?”

Lộ Thiên thở dài, hỏi lại cậu: “Người kia là Thành Hường Bắc phải không?”

“Hả?” Lộ Nam lại càng hoảng sợ, kêu lên: “Làm sao chị biết?!” nói xong, lập tức tỉnh người lại, nhanh chóng bịt mồm.

Lộ Thiên nở nụ cười, xoa đầu cậu, nói: “Con trai thân thiết với nhau không phải là dạng khiến người hoài nghi à?” Khi cô thấy Lộ Nam tủi thân nhìn Thành Hường Bắc, ánh mắt yêu thương trong mắt đối phương

thực sự không giống một đứa trẻ mười mấy tuổi nên có, quá sâu đậm, quá bao dung, nếu như ngôn từ để miêu tả tình cảm đó...thì không thể làm nổi!

Là một cô gái có sở thích đặc biệt, cô có thể say sưa với hình ảnh đó, nhưng khi đối tượng biến thành người thân mà cô yêu thương, loại cuồng nhiệt lập tức nguội lạnh, thậm chí bắt đầu trở nên hoảng sợ. Đương nhiên, tất cả điều này cô sẽ không nói với Lộ Nam: “Tiểu Nam, em có nghĩ đến chỉ là hai đứa lớn lên cùng nhau, mà em lại vô cùng ỷ vào hắn cho nên em không tự giác được nghĩ tình cảm hai đứa giống như trong truyện?”

“Ồ...là thế sao?” Lộ Nam nghi ngờ nhìn cô.

“Quả thực rất khó nói.” Lộ Thiển nhún nhún vai, giả vờ vui vẻ nói: “Tiểu Nam không hay chơi với bạn nữ nào nên không phân biệt được cảm giác của mình rồi! Tuổi của em...hắn là nên nói chuyện yêu đương thuần khiết với mấy mỹ nữ e then chứ?”

Lộ Nam có chút khổ não, hỏi ngược lại: “Tình cảm có thể lấy ra so sánh được sao?”

“Không thử làm sao biết được? ” Lộ Thiển nói lớn, cô ngồi dậy, hai tay nắm lấy vai Lộ Nam, khích lệ cậu: “Tiểu Nam! Thử yêu đương xem! Tuổi trẻ rất khó giữ lại đó!”

Lộ Nam nhìn ánh mắt ám áp của cô, lâm vào suy tư.

Lộ Thiển lén thở dài nhìn em trai nhũn hết cả mảy, tuy rằng không biết làm như vậy là đúng hay sai nhưng Tiểu Nam à chị đây đang nghĩ cách tốt nhất để giúp em đó, con đường đó quá khó đi, hơn nữa em còn nhỏ như vậy, để lớn lên một chút rồi đến có được không?

12. Chương 12

Cùng lúc đó, Thành Hưởng Bắc gặp Chu Mục

Trước khách sạn hai sao duy nhất của thành phố, Chu Mục đỡ Lâm Thông chậm rãi đi ra, bước chân Lâm Thông có vẻ vô lực, sắc mặt tái nhợt. Thành Hưởng Bắc đứng phía đối diện, tập trung quan sát, nếu như trước đây hắn không có chút ý thức nào về đồng tính, thì cảnh tượng trước mắt cũng lắm chỉ là tình cảm bạn bè cùng lớp đơn thuần, thế nhưng hắn quen Chu Mục lâu như vậy mà lần đầu tiên thấy được vẻ mặt tâm đắc khi ăn được tiểu bạch thỏ vào bụng của anh ta, cười đến mức thỏa mãn có thể so sánh với con sói xám đang lau nước miếng trong phim hoạt hình.

Chu Mục đỡ Lâm Thông lên xe taxi, còn đứng trước cửa xe nói một hồi lâu, cho đến khi tài xế không nhịn nổi phải lái xe đi mới thôi, anh ta đưa mắt nhìn hướng xe đi thật lâu, nét tươi cười trên khuôn mặt đẹp trai mới biến mất.

Thành Hưởng Bắc sang đường, lặng lẽ vỗ vai anh ta một cái: “Thế nào? Rót cuộc đã được ăn rồi à?”

“Đúng vậy...à? Cái gì?” Chu Mục vô thức gật đầu, rồi lập tức hoảng sợ quay đầu lại, anh ta thấy Thành Hưởng Bắc đang cười đều nhìn mình, mặt xụ xuống, gượng cười nói: “Thằng nhóc nói mò cái gì vậy?!”

Thành Hưởng Bắc vỗ mạnh vai anh ta nhưng Chu Mục trốn được, Thành Hưởng Bắc cười nói: “Anh em với nhau mà còn giấu diếm gì nữa, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực rồi!”

Chu Mục vô cùng nghi ngờ nhìn hắn nói: “Làm sao thấy được?”

Thành Hưởng Bắc nhún vai, nói: “Trực giác của đồng loại thôi.”

Chu Mục bừng tỉnh, dấm hắn một cái cái, cười mắng: “Dclmm! Thế mà tôi không nghĩ ra đó! Cậu với tên Đại Tiên kia...” Chu Mục đang nói thì bị Thành Hưởng Bắc trừng mắt, lập tức không nói gì thêm.

Thành Hưởng Bắc nghiêng người nhìn anh ta rồi dịch đến gần gần nói: “Này, kỹ thuật kém quá phải không? Nhìn Lâm Thông như mo-rat* vậy, chân đi không nổi nữa.”

Chú thích: mo-rat là bản in thử, ý anh Bắc nói Lâm Thông như vật mẫu thực hành cho Chu Mục.

Chu Mục then quá hóa giận nói: “*** mẹ mày! Đó là do kỹ thuật ông đây tốt, làm được em ấy không xuống được giường!”

“Vớ vẩn! Rõ ràng là rách!”

“*** mẹ mày, không nứt ra! Chỉ sưng lên chút thôi!”

Thành Hường Bắc buông tay, Chu Mục đỏ mặt.

Được rồi, đề tài này thật sự không dinh dưỡng tẹo nào, vì vậy hai người liên tục chiến đấu chiến trường quán đồ uống, tiếp tục trò chuyện.

Chu Mục là muốn khoe khoang tình cảm của mình với Lâm Thông cho Thành Hường Bắc nghe, bây giờ rốt cuộc anh ta đã ăn được vào miệng, thật hưng phấn muốn gào lên cho cả thế giới biết nhưng với tình cảm ấy lại không có can đảm nói ra. Trúng giải ba trăm triệu còn phải làm mặt than, Chu Mục quả thật nhìn muốn chết.

Thành Hường Bắc muốn lấy kinh nghiệm từ tiền bối, hẳn với Lộ Nam đã mơ hồ lâu như vậy, một chút dấu hiệu giữa cả hai cũng không có. Bản thân mỗi ngày đều đi sau mông Lộ Nam, cũng không thấy Lộ Nam đối xử với mình khác trước, nếu như từ từ xa cách nhau thì hẳn sẽ tình nguyện dùng cách làm như không có gì.

Hai người đều muốn uống bia nên tìm một chỗ vắng lặng nói chuyện phiếm. Thành Hường Bắc vô cùng tò mò sao Chu Mục lại thích Lâm Thông, theo ánh mắt của hắn, Lâm Thông không phải là một chàng trai đặc biệt xuất chúng. Chu Mục vừa nghe hắn đàm hàng Lâm Thông, sắc mặt liền không dễ nhìn. Thành Hường Bắc nhanh chóng giải thích rằng hắn không quen với Lâm Thông, cho nên chưa nhìn kỹ chứ sao, lúc này Chu Mục mới bình tĩnh lại, mặt mày như hoa nở kể lại chuyện tình của hai người cho Thành Hường Bắc nghe. Lúc đầu hai người không vừa mặt nhau, sau đó tìm cớ đánh nhau một trận, sau đó đột nhiên phát hiện tên nhóc này rất khí phách, đánh ngã rồi vẫn không chịu cúi đầu, sau nữa thì hai tâm hồn đồng điệu, sau sau nữa thì phát hiện ra tên nhóc cố gắng đến mức khiến người ta đau lòng...Rồi trong khoảng khắc vô tình, hai người đột nhiên kiss nhau! Tuy rằng hoảng sợ nhưng Chu Mục phát hiện mùi vị đôi môi Lâm Thông không tệ, vì vậy tiếp tục dốc sức hôn tiếp! Tiếp sau nữa, Lâm Thông tát cho hắn một cái, giai đoạn thứ nhất kết thúc.

“Kết thúc?” Thành Hường Bắc vừa uống bia vừa hỏi.

“Tất nhiên không phải rồi.” Chu Mục vênh mặt, ngón tay xoa nhẹ mép cốc: “Chỉ như vậy mà Game over thì làm sao có tính phúc như bây giờ được?”

“Không phải đã tát một cái sao?” Thành Hường Bắc tò mò nói: “Rốt cuộc làm hòa thế nào?” Chỗ này tương đối quan trọng, nếu hắn cũng học kể này với nam nam thì có thể tham khảo thêm tí.

“Hí hí...” Chu Mục cười gian xảo. Thành Hường Bắc đánh một cái, vội kêu lên: “Đừng có thừa nước đục thả câu nữa!”

“Không phải là thừa nước đục thả câu.” Chu Mục phát tay, cười gian nói: “Lạt mềm buộc chặt? Dương đông kích tây?”

“Nói trọng tâm!” Đập bàn

Chu Mục gãi đầu, cười nói: “Thì anh đây làm bộ tốt với người khác, kích thích em ấy một chút.”

“Dùng được sao? ” Thành Hường Bắc nhướn mày.

“Lời vô ích, nếu không bọn anh làm sao sẽ được như bây giờ...” người nào đó hả hê cười, miệng suýt chút nữa kéo đến mang tai.

Thành Hường Bắc nhìn gương mặt cười như hoa nở rộ của Chu Mục, tim vô cùng buồn bực, con mẹ nó, vậ cứt chó gì vậy!

Lên năm ba sơ trung, bầu không khí học tập trong lớp dần dày lên.

Lộ Nam dần dần bình tâm, phần lớn thời gian trong ngày đều dùng cho học tập, đương nhiên thuốc bổ vẫn là đọc truyện tranh nhưng không say mê như hai năm trước nữa. Lộ Thiển đi rồi, cậu thực sự trầm tư mấy ngày, ngay cả mẹ Lộ cũng thấy con mình không bình thường nhưng hỏi thì cậu chỉ trả lời chị đi rồi, con khó chịu. Mẹ Lộ an ủi con trai vài câu, cũng bỏ qua.

Sau khi Thành Hưởng Bắc và Chu Mục nói chuyện, tư tưởng có chút đi lên, không phải chỉ như hai người đàn ông trong đĩa CD nữa mà rõ ràng là tình yêu, không thể không thừa nhận hẳn vô cùng ước ao được như Chu Mục. Bản thân yêu một người đàn ông đã vô cùng khổ sở, còn phải suy đoán tâm lý, phản ứng của đối phương nữa thật sự vô cùng mệt mỏi tổn sức. Lộ Nam vốn vẫn mơ màng, tâm trạng của hẳn cũng lên xuống trầm bổng theo phản ứng của lộ nam. Lộ Nam biểu hiện ỷ lại vào hẳn thì tâm trạng vô cùng vui vẻ, nếu Lộ Nam mấy ngày không để ý thì tâm trạng tuột dốc không phanh, rất khổ sở nhưng vì quan tâm, đau đớn lại có thể sinh ra hạnh phúc.

Sau khi được Chu Mục chỉ bảo, Thành Hưởng Bắc đã có suy nghĩ mình có được may mắn như vậy không. Có điều hẳn quá nóng lòng, đã quên mất loại tình yêu này không phải luôn giống nhau được. Sở dĩ Chu Mục thành công là có hai nguyên nhân, thứ nhất: hẳn và Lâm Thông yêu nhau, thứ hai: kế kích động là đúng bệnh hốt thuốc.

Hẳn và Lộ Nam lớn lên từ nhỏ cùng nhau, không có sự hấp dẫn cực mạnh như giữa Chu Mục và Lâm Thông, hẳn không phải Chu Mục, Lộ Nam cũng không phải Lâm Thông, kế hoạch có thể hữu hiệu với Lâm Thông nhưng không có nghĩa lại có tác dụng với Lộ Nam. Nhưng sức hấp dẫn của lưỡng tình tương duyệt, tình nồng ý mật quá lớn với Thành Hưởng Bắc, hẳn nằm mơ cũng muốn được ngủ cùng giường* với Lộ Nam.

Chú thích: (cổn sàng đan), mình tra thì nó được nghĩa đại loại như đồng giường cộng chằm, kiểu ngủ cùng giường và vài ba cái chuyện quan trọng.

Da đầu Lâm Tiểu Thiên và Chu Phác tê dại, khoe miệng co gập nhìn Thành Hưởng Bắc.

Ánh mắt lão đại thật quái dị, nhìn hai người như ánh mắt mèo nhìn chuột, giống như đang tính xem lúc nào thì ăn vào bụng. Gần đây bọn họ có làm việc gì trái lương tâm không nhỉ? Hai người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu dùng ánh mắt chém giết nhau_____cậu lại lên nhìn trộm quần lót của cô giáo sao? Vớ vẩn, đó là chuyện thẳng nhãi cậu làm! Chẳng lẽ cậu dám véo mông bạn nữ? Đelmm! Đó là cả lớp làm! Nếu cậu không làm chuyện thiếu đạo đức thì lão đại nhìn chằm chằm chúng ta để làm gì? Tôi biết thì tốt rồi!

Hia người giao lưu ánh mắt với nhau, vẫn không tìm nổi một lý do, cuối cùng Lâm Tiểu Thiên không nhịn được, niềm nở nói với Thành Hưởng Bắc: “Lão đại, gần đây tâm trạng cậu không tốt à?”

Thành Hưởng Bắc lắc đầu, dùng tay xoa tóc cậu ta, Lâm Tiểu Thiên hú lên kinh dị, ánh mắt hoảng sợ nhìn hẳn: “Lão đại, lão đại...tôi không phải là Lộ Nam đâu! Không nên dùng ánh mắt dụ dành với Lộ Nam để nhìn tôi, càng không muốn được xoa tóc dụ dành như Lộ Nam đâu! Ôi mẹ ơi

~”

thân thủ xoa bóp tóc của hẳn. Rùng Tiểu Thiên hú lên quái dị, hoảng sợ trừng mắt Thành Hưởng Bắc.”Già, già, lão đại...” ta không phải là Lộ Nam a! Không nên dùng nhìn Lộ Nam đích ôn nhu ánh mắt xem ta

Chu Phác ở bên cạnh nhìn có chút hả hê, nói: “Lâm Tiểu Thiên, lão đại coi trọng cậu như vậy thì nhanh tắm rửa sạch sẽ chờ lão đại lâm hạnh* đi nha!”

Chú thích: lâm hạnh là ngôn từ chỉ việc phi tần được vua chọn ngủ cùng, kiểu xxx nhưng ngôn từ trang trọng hơn.

Về mặt Lâm Tiểu Thiên như thực sự sắp phải lâm hạnh với heo vậy, Thành Hưởng Bắc nhếch miệng cười, công bố đáp án chính xác: “Tiểu Phác Tử, nếu người đã ái mộ trầm như vậy, chỉ bằng đêm nay trầm giá lâm trên giường người nha!”

Mặt Chu Phác trầm xuống, khóc thét: “Lão đại...Tiểu nhân bì thô nhục hậu*, giường chiếu nhỏ hẹp, thực sự chứa không nổi ngài đại giá!”

Chú thích: bì thô nhục hậu là da thô thịt dày, xấu xí

Thành Hưởng Bắc vỗ vai hẳn, cười nói: “Ái khanh chớ sợ, trầm sẽ rất ôn nhu.”

Vì vậy Thành Hường Bắc cầu kết với Chu Phác.

Nếu mặt Chu Phác không nhăn nhó như vậy chắc sẽ càng thuyết phục hơn.

Thực ra, cuộc sống chung bọn họ vẫn không có gì thay đổi, chỉ là cuối cùng Thành Hường Bắc cũng phá lệ thể hiện sự thân thiết của mình với Chu Phác trước mặt Lộ Nam. Sau vài ngày quan sát Chu Phác cũng hiểu được lão đại đang giở trò quỷ gì!

Hắn mắt mũi nhạy bén, đã biết lão đại lớn lên cùng Lộ Nam, tình cảm quá mức bạn bè bình thường. Tuy rằng hai người đều là con trai nhưng lão đại thích Lộ Đại Tiên quả như tâm tư Tư Mã Chiêu*. Đáng tiếc Lộ Đại Tiên vẫn chưa thức tỉnh, lão đại cả ngày ủ dột nhìn bóng dáng Lộ Đại Tiên, thật giống chó con bị chủ nhân bỏ rơi. Chu Phác không cười tâm tư Thành Hường Bắc, cũng không giật mình khi biết lão đại có tình cảm đặc biệt với Lộ Nam. Thực tế, cá tính Lộ Nam quả thực rất cần người quan tâm chăm sóc, lão đại chăm sóc cậu ta từ nhỏ như vậy là ứng cử viên sáng giá nhất. Nếu Lộ Đại Tiên có thể yêu lão đại là được rồi, Chu Phác âm thầm mong đợi.

Hai người bắt đầu cố gắng diễn kịch khiến cả lớp âm thầm suy đoán có phải họ đang ở cùng nhau thật không. Lúc trong ký túc xá, Thành Hường Bắc bắt đầu bỏ qua Lộ Nam, thỉnh thoảng còn chạy đến giường Chu Phác thì thầm nhỏ to, hai tên con trai to tướng giả vờ thân thiết mà nhét chung một chỗ, thật là buồn nôn! Lâm Tiểu Thiên thấy bên dưới ồn ào nói: “Lão đại, hai người làm nhẹ một chút, giường sắp sập rồi!”

Chu Phác cười đắc ý, nói: “Hê hê, ghen tỵ hả? Xuống đây để ông lâm hạnh người!”

“*** mẹ mày! Cúi xuống để ông đè nào..”

Lộ Nam lặng yên rửa mặt xong, kéo qua chăn đắp qua mặt. Thành Hường Bắc cùng chu tuần liếc mắt thăm dò, được hành động của đối phương cổ vũ. Chu Phác nói nhỏ: “”Lão đại, tôi thấy có hi vọng.”

Lần này sau khi khai giảng, Lộ Nam rõ ràng trầm lắng hơn nhiều, có điều thói quen thường ngày của cậu vẫn không thay đổi, rửa mặt xong, trước thời gian tắt đèn thì chăm chú đọc truyện tranh. Hôm nay chưa tắt đèn mà Lộ Nam đã kéo chăn đi ngủ, là lần đầu tiên từ khi khai giảng, có thể không làm người ta hiểu sai sao?

Thành Hường Bắc bắt đầu lo lắng có phải thân thể Lộ Nam khó chịu không, đang định nhảy xuống giường xem cậu thì bị Chu Phác kéo lại, nhỏ giọng nói: “Cậu điên rồi à! Rõ ràng Lộ Đại Tiên đang giận dữ, cậu nên vui vẻ mới đúng! Vui vẻ hiểu không?”

Thành Hường Bắc nắm vạt áo của hắn, kích động nói: “Thực sự?”

Chu Phác trợn trắng mắt, giật tay hắn xuống: “Là Chu Phác tôi nhìn người, làm gì có cái gì qua mắt được.”

Sự thực chứng minh, lần này chu phác nhìn sai rồi.

Hôm sau, trong lớp bàn tán một tin tức vô cùng sôi nổi chính là Lộ Đại Tiên có một mối quan hệ nam nữ đi vào lịch sử_____nhận một em gái kết nghĩa.

Em gái kết nghĩa có ý nghĩa thế nào với con trai? Đây chính là vừa tấn công vừa được bảo vệ, giúp đỡ cho nhau làm mọi việc. Hơn nữa em gái nuôi của Lộ Nam cũng không đơn giản, là nữ sinh dễ thương nhất năm nhất đó. Nam sinh trong lớp đều ước ao được vận tốt như Lộ Nam, chỉ có đương sự là làm như không phải việc của mình, vẻ mặt như trên đài cao nhìn chúng sinh, một mình đi vào cõi thần tiên hư vô.

Ngoài phòng học, Thành Hường Bắc nóng nảy đến đỏ mắt, hắn gần như nhịn không nổi muốn xông vào chất vấn Lộ Nam! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bất thành linh Lộ Nam có một em gái kết nghĩa à? Còn là nữ sinh dễ thương nhất năm nhất? Trên thế giới này làm gì có ai dễ thương hơn Lộ Nam?! Hơn nữa, không phải tối qua Lộ Nam còn biểu hiện ghen tuông sao? Hả? Hắn nghĩ đến chính mình đêm qua hồi hộp kích động đến mức trần trọc không ngủ được cả đêm, kết quả vẫn chưa đến buổi trưa, thời thế đã thay đổi rồi!?

Chuyện này làm sao chịu nổi? Làm sao chịu nổi đây?

Thành Hường Bắc như mãnh hổ xuống núi, kích động luống cuống. Chu Phác dùng hết sức mới tóm được hắn lại: “Lão đại, cậu bình tĩnh chút đi, bây giờ không phải là thời gian ngả bài đâu!”

Thành Hưởng Bắc vốn không nghe lọt nhưng hẳn biết nơi này không thể náo loạn được, chỉ đành thất tha thất thiếu theo Chu Phác xuống tầng.

Trên sân bóng, hai người lẳng lặng ngồi xổm dưới lưới bóng.

Trầm mặc hồi lâu, Thành Hưởng Bắc đột nhiên dùng giọng khàn khàn nói: “Chu Phác, có phải cậu thấy tôi đã thất bại rồi không?” Bảo vệ đối phương như bảo bối trên tay, rốt cuộc vẫn thích con gái đấy à? Thì ra tính hướng không phải cứ mảy cho bao nhiêu thì đối phương cũng đáp lại như vậy. Trời sinh đã khác biệt thì cho dù bù đắp thế nào cũng không nổi. Hắn vừa nghĩ đến Lộ Nam có thể cầm tay cô bé đó, thậm chí còn hôn hôn thì trái tim đau đớn quặn lên từng cơn, đau đến mức tay hắn đang run lên.

“Lão đại, cậu có còn là lão đại nữa không?” Chu Phác đám hấn một cái, giận dữ nói: “Mới một tí khó khăn đã quật ngã cậu rồi à? Theo đuổi con gái không dễ, nhưng theo đuổi con trang càng không dễ! Lộ Đại Tiên là ai? Nếu cậu không nói rõ tình cảm của mình đến từng câu từng chữ thì cậu ta có thể hiểu được không?”

Thành Hưởng Bắc dần dần tỉnh táo lại, sắc mặt dịu xuống hẳn.

“Lão đại!” Chu Phác chân thành nói: “Bây giờ giữa Lộ Đại Tiên và cô bé kia chưa có gì, đến tôi còn hiểu được. Trước hết cậu đừng tự mình loạn mình được không?”

Thành Hưởng Bắc thở sâu, gật đầu.

“He he, đang mới là phóng thái lão đại!” Chu Phác tiếp tục nói: “Lão đại ơi lão đại, cậu không có cách đối phó với Lộ Đại Tiên nhưng cũng không có cách đối phó với một tiểu nữ sinh à? Nhỏ được xưng là nữ sinh dễ thương nhất năm nhất, nhưng cậu cũng là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ sinh trường này đó! Khuôn mặt này, vóc dáng này...” Chu Phác khoa trương tấm tắc hai tiếng, gõ thẳng lên đầu Thành Hưởng Bắc, cười nói: “Còn có não heo này...”

“Đchmm! Giữ chút mặt mũi với!” Rốt cuộc Thành Hưởng Bắc cũng thả lỏng được, cười mắng.

13. Chương 13

Lộ Nam quen biết với em gái kết nghĩa này thực là vì diều.

Với cá tính mơ màng của Lộ Nam mà nói, cậu có thể chủ động đi làm quen với một người đã rất khó khăn chứ đừng nói là một nữ sinh, còn là nữ sinh nổi tiếng trong toàn trường.

Lộ Nam không nổi tiếng lắm trong mắt đám năm nhất, mặc dù cậu có biệt danh Lộ Đại Tiên vang danh, cậu cũng không có hứng thú lẳng vẳng đến địa bàn năm nhất, tuy nhiên thứ khiến cậu để lại ấn tượng trong đám năm nhất chính là Thành Hưởng Bắc. Lộ Nam là một tên vô danh tiểu tốt nhưng Thành Hưởng Bắc lại khác, cao to đẹp trai, khí chất xuất chúng, là thành viên đội bóng rổ, Chủ tịch Hội học sinh....một tùm danh hiệu cộng lại cũng đủ khiến đám năm nhất phải ngược nhìn. Đương nhiên trở thành đối tượng mới tình đầu của nhiều tiểu nữ sinh.

Quan Nghi Giai là một người như vậy, nhưng nhỏ có phần lợi thế hơn người khác rất nhiều đó chính là nhỏ rất xinh đẹp, tính tình khiêm tốn, là nữ sinh dễ thương nhất năm nhất. Tóc chạm vai, mặt hình trái xoan, trên mái tóc còn có một chiếc kẹp nơ đầu tây nhỏ, khiến nhỏ chiếm được biệt danh dễ nghe “Bé đầu tây”.

Quan Nghi Giai thắm mẹn mộ Thành Hưởng Bắc, một người đáng yêu hiền lành, một kẻ cao lớn đẹp trai, một người là nữ sinh dễ thương nhất, một người là thần tượng của cả trường, nhìn thế nào cũng thấy giống miêu tả trong truyện tranh. Nhưng mà sự thật lại không phải như vậy, mặc dù đã năm ba vậy mà Thành Hưởng Bắc vô cùng yêu thích vận động, vẫn buổi chiều học xong sẽ chạy đến sân bóng chơi bóng, thỉnh thoảng còn giao lưu hữu nghị với các khóa khác, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ba tầng bảy lớp chật như nêm. Quan Nghi Giai cũng là một khán giả trung thành, ánh mắt nhỏ khắc ghi hình ảnh Thành Hưởng Bắc dẫn bóng, ném bóng vào rổ, cứ nghĩ phải xấu hổ che giấu tâm sự của mình, ai ngờ bạn cùng lớp đã phát

hiện tâm tư của nhỏ, như vậy nhỏ không khỏi thả lỏng, dùng ánh mắt say mê nhìn theo Thành Hường Bắc, nhưng một nam sinh chói sáng như vậy, làm sao để tiếp cận đây?

Quan Nghi Giai đã thử qua vài lần, ví dụ như ngẫu nhiên gặp nhau ở cầu thang, xếp hàng sau hắn ở căng tin, mượn cớ tìm người đến khối năm ba, thậm chí có một lần cố ý ngã trước mặt Thành Hường Bắc vẫn không thể hấp dẫn được sự chú ý của hắn. Tim nhỏ ngày càng hụt hẫng trầm trọng, bởi vì nhỏ phát hiện cho dù làm gì mờ ám trước mặt Thành Hường Bắc, thì đều phải có người phản ứng trước rồi hắn mới ý thức được có nữ sinh trước mặt mình.

Trải qua nhiều lần quan sát tỉ mỉ, rốt cuộc Quan Nghi Giai cũng phát hiện ra học trưởng dường như rất lạnh lùng với con gái, chỉ đặc biệt quan tâm đến một người – chính là Lộ Nam, là bạn thân lớn lên từ nhỏ của học trưởng. Có người nói Thành Hường Bắc chăm sóc Lộ Nam như với con của mình, không hề gì, đảm nhận nhiều việc. Lúc đầu nhỏ còn không tin lắm cho đến một lần, nhỏ đi vào căng tin ăn cơm, ăn gần xong thì có một người đứng đối diện nói: “Chỗ nào có người ngồi chưa?”

Nhỏ gương mặt lên nhìn, thì ra là một nam sinh rất xinh đẹp, mắt to trong sáng, môi hồng, cả người dịu dàng ngượng ngùng, nhỏ nhìn lại xung quanh, quả nhiên là chỉ còn hai chỗ này chưa có người ngồi. Bạn ngồi cùng thấy nam sinh này, mắt sáng lên. Nhỏ buồn cười, lập tức gật đầu nói: “Không có đâu.”

Nam sinh ngồi xuống, ngón tay buồn chán khẽ gõ mặt bàn. Nhỏ phát hiện tốc độ ăn của bạn ngồi cũng chậm dần, ăn cơm mà cứ một hạt lại một hạt, trong lòng nhỏ sợ hãi than thầm, nam sinh này có sức hút lớn đến vậy sao? Bản thân đang mải suy nghĩ thì một người co to khác đã chạy đến: “Nam nam, chờ sốt ruột hả? ” nói xong, thả khay thức ăn trong tay xuống bàn.

Giọng nói pha lẫn chút vội vã nhưng tiếng trầm thấp như vậy nhỏ không nhận sai được, nhỏ và bạn ngồi cũng không thể tin vào mắt mình, đồng loạt ngẩng đầu lên. Trời ơi! Là Thành Hường Bắc đó! Nhỏ xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ như lửa đốt, tay cũng bắt đầu run run, trong lòng thầm suy nghĩ cách nào để nói với Thành Hường Bắc vài câu. Nhưng mà, không đợi nhỏ nghĩ ra, một âm thanh khác đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nhỏ.

“Sao lại là ớt xanh?” Lộ Nam cau mày, nhắc lên một miếng ớt xanh.

“Món hôm nay là ớt xanh xào thịt bò, nào, đưa ớt xanh cho tớ, sườn lợn cho cậu.” Thành Hường Bắc gấp sườn lợn của mình qua bát Lộ Nam, rồi lấy ớt xanh từ khay của cậu sang của mình.

Quan Nghi Giai lặng lẽ quan sát, thì ra nam sinh xinh đẹp này là Lộ Nam. Hai nam sinh tiếp tục ăn cơm, Thành Hường Bắc chẳng thèm nhìn nhỏ ở phía đối diện một lần, chỉ lo giúp Lộ Nam ăn uống, Lộ Nam ăn sườn lợn bị mặn, Thành Hường Bắc lập tức đứng dậy đi mua canh. Hai tiểu nữ sinh đưa mắt nhìn nhau, Thành học trưởng có thể săn sóc vậy à? Lại nhìn Lộ Nam hoàn toàn không khách sáo sai khiến người khác, thành thoi ngồi ăn cơm, còn thỉnh thoảng lại gấp thức ăn ngon trong khay Thành Hường Bắc lên ăn.

Thành Hường Bắc mua canh về, chuyện đầu tiên là lựa hết rau thơm trong canh ra. Hai người liếc trộm nhau, thì Thành học trưởng không ăn rau thơm. Kết luận còn chưa yên trong bụng thì đã nghe Lộ Nam nói: “Lão Hổ, tớ khát...”

Thành Hường Bắc nhặt toàn bộ rau thơm xong mới đẩy chén canh qua, nói: “Này, nhặt sạch rồi, uống đi!”

Hai nữ sinh chậm chạp nhìn hai người đối diện ăn xong, Lộ học trưởng còn không xem ai ra gì ợ hơi một cái, duỗi lưng một cái, sau đó Thành học trưởng đi rửa bát.

“Lộ, Lộ học trưởng...” Quan Nghi Giai lấy hết dũng khí nói.

“Hả?” Lộ Nam đang bị nấc cụt, ngạc nhiên hỏi: “Bạn nói tôi à?”

Quan Nghi Giai gật đầu. Lộ Nam gãi gãi đầu, hỏi: “Tôi không quen bạn, bạn biết tôi à?”

“Á...” Quan Nghi Giai ngừng lại, còn có người hỏi tại sao lại biết à? Cũng may Lộ Nam chỉ hỏi theo thói quen, cậu không ghi nhớ rõ nguyên nhân. Nữ sinh một bên giải vây cho nhỏ, tiểu cô nương lăm chuyên nói: “Học trưởng, anh và Thành học trưởng thay phiên nhau rửa bát à?” Có thể khiến Thành học trưởng rửa bát vì mình, thật quá hạnh phúc!

“Thay phiên? ” Lộ Nam nhúu.”Vì sao phải thay phiên?”

“Như vậy mới công bằng chứ!” Là chủ tịch Hội học sinh đó! Trong suy nghĩ của khối năm nhất là một chức vị rất quan trọng!

“Thế nhưng... Vẫn luôn là hẩn rửa mà! ” Rửa mấy cái bát mà cũng liên quan đế công bằng á, hừ!

Muốn tiếp cận Thành Hường Bắc, nhất định phải lừa được Lộ học trưởng vào tay, đây là kết luận của Quan Nghi Giai. Nhưng muốn tiếp cận Lộ Nam cũng là một vấn đề lớn.

Quan Nghi Giai phát hiện nơi nào có Lộ Nam thì chắc chắn có Thành Hường Bắc, thậm chí nhỏ còn có suy nghĩ rất lạ, đó chính là hành động của Thành Hường Bắc đều vây quanh Lộ Nam, nam sinh lớn lên cùng nhau sẽ thân thiết như vậy sao?

Quan Nghi Giai không biết, cũng không có cách nào để hỏi, nhỏ tích cực bày binh bố trận nhằm được gặp Lộ Nam nhiều hơn, tiếp cận không đột ngột cũng không dồn dập.

Dần dần tỉ lệ chạm mặt của hai người tăng lên, mà nguyên nhân là kế hoạch này thuận lợi là do nó diễn ra trong lúc Thành Hường Bắc và Lộ Nam có chút bất hòa, chỉ ít cũng không phải mọi giây mọi lúc đều dính lấy nhau như trước. lộ nam thích đọc truyện tranh cho nên nhỏ tìm một chủ đề thích hợp rồi làm quen dần dần, bàn luận mấy câu, quá trình cũng dễ dàng.

Bởi vì năng lực nhận biết của Lộ Nam không cao cho nên nhất định phải thật lộ liễu trước mặt cậu. Rốt cuộc hai người cũng có thể trò chuyện mấy câu, phần lớn trọng tâm câu chuyện dĩ nhiên là truyện tranh và Thành Hường Bắc. Sau đó, Quan Nghi Giai ngượng ngùng đưa ra đề nghị có thể nhận Lộ Nam làm anh trai không? Là nữ sinh dễ thương nhất, bình thường luôn có nam sinh vây quanh quấy rầy, có một anh trai bên cạnh bảo vệ có thể an toàn hơn một chút. Hơn nữa, nhỏ còn là con gái một, vẫn luôn hy vọng có cảm giác được anh trai quan tâm. Lộ Nam nghe xong đề nghị của nhỏ thì sắc mặt có chút quái lạ, nhưng cũng không từ chối ngay, chỉ có chờ suy nghĩ thêm một thời gian.

Quan Nghi Giai vượt qua một tuần lo lắng, tâm trạng rất uể oải, biết vậy đã không làm bộ rồi. Nhưng không ngờ một tuần sau, vào một buổi sáng Lộ Nam đột nhiên đi tìm nhỏ, hỏi nhỏ xem đề nghị lia có còn hiệu lực không, tâm trạng nhỏ như muôn hoa bùng nổ, vội vàng gật đầu nói vẫn còn!

Ba người bắt đầu có cách thức ở chung rất kì quái.

Trong trường không làm gì, hai anh em chỉ thỉnh thoảng liên lạc qua mảnh giấy nhỏ

Lộ Nam cũng không có quá nhiều phản ứng với mảnh giấy nhỏ dễ thương của nhỏ, lời ít ý nhiều đáp lại mấy câu. Nhưng mỗi lần Thành Hường Bắc nhìn thấy nhỏ, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng. Nói chăm chú cũng không phải, nói nghiêm cứu cũng không đúng, mỗi lần nhỏ bị đôi mắt đó chăm chăm nhìn vào đều không tự giác được run lên, vậy mà vẫn không nhận được lấy lý do đến tìm Lộ Nam để nhìn hẩn.

Chủ nhật được nghỉ, nhỏ hẹn Lộ Nam đi dạo phố, Lộ Nam lẻ mề đến tận gần trưa mới xuất hiện, phía sau còn có Thành Hường Bắc một thân nhẹ nhàng khoan khoái. Mặt nhỏ ngày càng đỏ, ngực mình tằm, vốn nghĩ chỉ cần làm quen với Lộ Nam đã tốt lắm rồi, không ngờ lời đồn đại thành học trưởng chính là bảo mẫu không phải giả, nơi nào có Lộ Nam sẽ có hẩn.

Ba người trên đường phố, Lộ Nam đi ở giữa. Trong lòng nhỏ thầm nghĩ, không phải nên để con gái đi ở giữa sao? Nhưng nhỏ nhìn cách đi của Lộ học trưởng lại thầm nghĩ có lẽ phải có người nắm tay thì Lộ học trưởng mới không ngã được. Vừa nghĩ vậy, nhỏ liền đưa mắt nhìn qua, quả nhiên Thành học trưởng đang nắm tay Lộ học trưởng. Nếu như...nhỏ cũng muốn thử, có phải là gián tiếp nắm tay không nhỉ? Quan Nghi Giai lấy hết dũng khí, kéo cánh tay kia của Lộ Nam.

Sắc mặt Thành Hường Bắc lập tức tối sầm âm u vô cùng, ánh mắt lạnh lẽo đến mức muốn chặt xuống bàn tay nhỏ bé của nữ sinh kia! Lộ Nam có chút khó hiểu với hành động nắm tay của Quan Nghi Giai, vừa ngẩng đầu lên, thì ra là đèn đỏ, quả nhiên con gái đều sợ qua đường, ừm, trong truyện tranh cũng đều vẽ như vậy. Được hai người nắm tay, thật là tốt, Lộ Nam không tự giác được mình đang cười lên, sắc mặt Thành Hường Bắc ngày càng đen.

Đến giờ ăn trưa.

Lộ Nam căn bản không hiểu gì, thực tế cậu đối với loại hẹn hò biến tướng này chẳng có tí thu xếp nào.

Dựa theo quy ước thông thường khi nam nữ gặp nhau, đối phương đưa ra lời mời thì mình cũng phải thu xếp tương đối, nếu hai bên buồn chán thì không cần tiếp tục nữa. Nhưng Lộ Nam chưa từng tham gia, thậm chí nghĩ chủ nhật mà không ở nhà ngủ thì thật lãng phí. May là Quan Nghi Giai cũng không đặt hy vọng lên người Lộ Nam. Nhỏ thăm nghĩ nếu Thành Hưởng Bắc không xuất hiện thì khả năng lớn nhất là hai người đi dạo một tí rồi về, cũng chẳng kéo dài đến bữa trưa thế này đâu.

Thành hứng bắc đã thành thói quen chăm sóc Lộ Nam, lúc nào Lộ Nam sẽ đói, thích ăn gì, thích đi dạo chỗ nào, trong lòng đều có ghi chú. Ba người đến một khách sạn dùng cơm, quản lý tự mình đến bắt chuyện. Quan Nghi Giai ngồi trong một căn phòng vô cùng đẹp đẽ, bất an nói: “Chỗ này có phải rất đắt không?”

Lộ Nam vừa ăn hoa quả vừa nói: “Không sao đâu, đây là khách sạn nhà Lão Hồ.”

Quan Nghi Giai sửng sốt, lẩm bẩm nói: “Nhà Thành học trường không phải làm ruộng sao?”

“Hả? ” Lộ Nam xiên một miếng hoa quả, ngờ ngàng: “Ai vậy nói?”

“Thật nhiều người nói như vậy!” Quan Nghi Giai khẳng định nói.

“Ừm.” Lộ Nam gật đầu.”Vây à.”

Đang nói chuyện thì Thành Hưởng Bắc vào: “Tôi đã xem qua thức ăn, chỉ có một số món cay còn lại là những nguyên liệu bình thường, nếu bạn có ăn kiêng gì thì tôi sẽ bảo họ bỏ đi.”

“A, không có, em cái gì cũng có thể ăn.” Quan Nghi Giai đỏ mặt nói.

Thành Hưởng Bắc thấy nhỏ đỏ mặt thì ngẩn ngời, nhìn lại Lộ Nam đang thoải mái ăn hoa quả. Đột nhiên hắn nhớ đến lời Chu Phác nói, trấn tĩnh lại, quan sát kỹ vài lần, thêm mấy phần cẩn thận, cộng thêm bốn phần cố gắng, thâm nhập vào câu chuyện. Càng tiếp tục, trong ngực lại càng hiểu rõ.

14. Chương 14

Thành Hưởng Bắc bắt đầu thử Quan Nghi Giai.

Ban đầu hắn còn cho rằng Quan Nghi Giai thích Lộ Nam, đáng lo hơn, hắn sợ Lộ Nam cũng thích Quan Nghi Giai.

Lộ Nam suy nghĩ thế nào hắn hoàn toàn không thể biết được. Hơn nữa khi Quan Nghi Giai đối mặt với hắn thì luôn đỏ mặt cúi đầu, thái độ này hắn không thể không nghi ngờ được. Hắn tự mình suy ngẫm, tỉ mỉ quan sát khi Lộ Nam và Quan Nghi Giai ở chung, sau khi quan sát hắn rất hoảng hốt, Lộ Nam đối xử với Quan Nghi Giai có chút đặc biệt!

Thành Hưởng Bắc không có cách nào khác chỉ đành tự mình ra tay, cố gắng cách ly hai người ra. Khi Quan Nghi Giai tìm Lộ Nam, Thành Hưởng Bắc lập tức nở nụ cười, chặn mỹ nhân trước cửa, có chuyện gì hắn có thể truyền lại cho Lộ Nam, thỉnh thoảng còn nói bóng gió với mỹ nhân, lẽ nào bạn không cảm thấy năng lực của Chủ tịch Hội học sinh mạnh hơn Lộ Đại Tiên à? Cho nên, có chuyện gì có thể trực tiếp tìm tôi? Hiểu không?

Quan tiểu mỹ nhân đỏ mặt gật đầu, xấu hổ chạy đi. Thành Hưởng Bắc bắt đắc dĩ nhìn bóng nhỏ chạy đi, trong lòng thăm nghĩ Lộ Nam ơi là Lộ Nam, cậu quen em gái kết nghĩa làm gì, rốt cuộc vì sao chứ?

Lộ Nam ngồi tại chỗ nhìn Thành Hưởng Bắc nói chuyện với Quan Nghi Giai ở cửa, cách xa như vậy cậu cũng có thể nhìn thấy mặt Quan Nghi Giai đang đỏ lên. Nhưng vì sao cậu lại cảm thấy thật buồn phiền, rất giận dữ, vẻ mặt xấu hổ của con gái không phải rất khiến người khác yêu thích sao? Vậy sao khi cậu thấy Thành Hưởng Bắc cao to đứng bên cạnh Quan Nghi Giai, còn cúi đầu xuống nói chuyện, lại cảm thấy phần nộ thế này!

Thỉnh thoảng Quan Nghi Giai sẽ chạy đến tìm Lộ Nam ăn cơm.

Thành Hưởng Bắc rất không vui, nhưng bởi vì nhỏ là “em gái” Lộ Nam nên vẫn phải nhẫn nại.

Cũng bởi vì “em gái” cho nên Lộ đại ca còn thể hiện một chút phong độ anh trai, ví như sẽ gấp thức ăn cho “em gái”, Thành Hưởng Bắc đen mặt nhìn Lộ Nam đem sườn xào chua ngọt mình mới mua gấp hết cho Quan Nghi Giai ngồi trước mặt. Này! Đó là món Lộ Nam thích ăn nhất có được hay không?

“Cái kia, như vậy không tốt lắm đâu?” Quan Nghi Giai đẩy sườn lợn về.

“Cho em ăn.” Lộ Nam tắt cười, Lão Hồ cũng thật là, Quan Nghi Giai vừa đến hắn đã chạy đi mua thức ăn, quả nhiên là nịnh nọt cô gái này?

“Đúng vậy, ăn đi!” Thành Hưởng Bắc dùng sức giật nhẹ da mặt, đẩy khay thức ăn trên bàn qua.

Quan Nghi Giai đỏ mặt, cúi đầu ăn từng ngụm nhỏ. Thành Hưởng Bắc nhìn nhỏ ăn từng miếng sườn lợn nhỏ như mèo ăn, thầm nghĩ con gái đều cẩn thận như vậy sao? Nhìn nhỏ ăn có cảm giác mệt chết đi được.

Một bữa cơm chậm rãi ăn xong, Lộ Nam ăn chậm như vậy mà còn nhanh hơn quan nghi iai. Thành Hưởng Bắc ngồi một bên hết nhìn đông lại nhìn tây, chờ Quan Nghi Giai ăn xong, hắn có thói quen bắt đầu thu dọn bàn ăn của mình và Lộ Nam.

Quan Nghi Giai cũng vội vàng giúp một tay, Thành Hưởng Bắc đang do dự có nên giúp tiểu mỹ nhân rửa sạch đồ dùng ăn uống luôn không, nhưng lại do dự, hắn chẳng muốn phục vụ ai ngoài Lộ Nam hết, rốt cuộc hắn vẫn chỉ cầm hai bàn ăn của mình và Lộ Nam đi rửa, Quan mỹ nhân đỏ mặt cầm bàn ăn của mình đi sau hắn. Trong căn tin không có nhiều người, mấy người liếc mắt nhìn Thành Hưởng Bắc và Quan Nghi Giai, có người lẩm miệng trêu chọc: “Ôa! Rốt cuộc Chủ tịch Thành cũng có phần hồng tri kỉ rồi à? Vị tiểu mỹ nhân này là người lớp nào vậy? Làm sao có thể chiếm được trái tim chủ tịch Thành được?”

Thành Hưởng Bắc hung ác nhìn người nọ, mọi người lập tức giải tán. Tuy rằng mặt Quan Nghi Giai nóng bừng nhưng trong tim lại vui sướng không gì sánh được. Mặc rằng mấy người kia chỉ trêu đùa nhưng học trưởng cũng không phủ nhận mà! Nhỏ đứng bên cạnh, nhìn cánh tay thon dài của Thành Hưởng Bắc nhanh chóng thu dọn bàn ăn, gương mặt hắn nhìn nghiêng vẫn thấy anh tuấn, nhỏ nhìn không rời mắt, cho đến khi Thành Hưởng Bắc khó hiểu quay đầu lại thì nhỏ mới vội vàng cúi đầu.

Trời, tiếng nước ào ào không thể chặn được tiếng tim đập bang bang.

Lộ Nam hoang mang nhìn Quan Nghi Giai hưng phấn trên sân bóng.

Nhỏ không phải là “em gái kết nghĩa” của mình sao? Vì sao nhỏ lại thân thiết với Thành Hưởng Bắc hơn?

Thành Hưởng Bắc và Chu Phác đổ mồ hôi trên sân, đây là trận giao hữu với năm nhất, hai người được rất nhiều học sinh bên ngoài cổ vũ, nhưng sao Quan Nghi Giai lại cổ vũ mãnh liệt cho Thành Hưởng Bắc như vậy? Tiếp đó chú ý hơn một chút, cậu phát hiện rất nhiều nữ sinh dùng ánh mắt làm cho cậu rất khó chịu để nhìn Thành Hưởng Bắc, chuyện này cũng không ngạc nhiên, từ khi lên năm hai, nữ sinh dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm Thành Hưởng Bắc nhiều lên nhanh chóng.

Khiến Lộ Nam cảm thấy hoang mang nhất chính là không tính Quan Nghi Giai ngang nhiên “đối đầu” với đội bóng của lớp mình mà còn thể hiện rằng nhỏ có quan hệ rất tốt với Thành Hưởng Bắc cho mọi người xem. Từ lúc nào, quan hệ giữa nhỏ và Lão Hồ tốt lên vậy? Lễ nào cuối cùng Lão Hồ cũng thích con gái? Ánh mắt Lộ Nam xám xịt dần, thực ra, mình mới thực sự là người không thích con gái đúng không? Cậu ngơ ngác nhìn trận đấu, ánh mắt chẳng biết xuyên thấu nơi nào.

Lời Lộ Thiến vẫn còn quanh quẩn trong đầu cậu: “Tiểu Nam, nếu không biết mình thích con trai hay con gái thì có thể đi gặp gỡ một lần xem sao!”

Chị à, em đã thử ngồi chung với con gái nhưng chẳng vui cũng chẳng buồn, thế nhưng khi nhìn thấy Lão Hồ ở chung với cô bé kia, em lại rất khó chịu. Tầm nhìn quay lại, khi thấy Thành Hưởng Bắc sánh vai chiến đấu cùng Chu Phác, trong mắt Lộ Nam hiện lên sự đau khổ. Thì ra, cho dù là Thành Hưởng Bắc với con trai hay con gái thì cậu đều rất khổ sở.

Lộ Nam trở nên trầm mặc.

Thành Hưởng Bắc không biết vì sao, đối với một thằng con trai mà nói, có một “em gái kết nghĩa” đáng yêu không phải là một chuyện thật vui sao? Thành Hưởng Bắc không biết nên làm sao bây giờ, hắn chỉ có thể lặng lẽ làm bạn với Lộ Nam, thỏa mãn tất cả những gì cậu cần, vậy mà, yêu cầu của Lộ Nam với hắn ngày càng ít.

Hỏi Lộ Nam thì cậu chỉ nói học tập ngày càng bận rộn, cậu mệt. Thành Hưởng Bắc gật đầu, càng tỉ mỉ quan tâm, đến đến chuyện ăn uống hằng ngày của Lộ Nam, đương nhiên hắn cũng phải xử lý một vài vấn đề với Quan tiểu mỹ nhân, vì hắn muốn ngăn cản Lộ Nam gặp mặt với nhỏ cho nên Quan tiểu mỹ nhân có chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng tìm đến nhờ hắn giải quyết làm hắn dở khóc dở cười, phải nói là Quan tiểu mỹ nhân không ngại ngần, thậm chí còn thật vui vẻ đi tìm hắn. Tóm lại, “em gái” này là của ai vậy?

Lộ Nam ngày càng chăm chỉ, Thành Hưởng Bắc phải khuyên nhủ cậu bớt lao lực thôi. Thậm chí còn nói đùa chỉ là lên nhất trung thôi mà, chỉ cần duy trì thành tích bình thường là được rồi, lẽ nào cậu muốn thi vào tỉnh trung* hay sao? Lộ Nam nghe xong nhúu mày lại, lắc đầu. Thành Hưởng Bắc xoa đầu cậu, cười nói: không phải chúng ta đã nói học cùng trường với nhau sao?

Chú thích: tỉnh trung giống kiểu trường chuyên của tỉnh, còn nhất trung là trường thành phố (toai đoán vậy)

Lộ Nam đột nhiên mất hết sức lực, cậu chậm rãi tựa vào vai Thành Hưởng Bắc, hắn nhìn cậu lâu lắm rồi chưa làm nũng với mình, tâm trạng đột nhiên vui vẻ, đôi tay vững vàng ôm lấy vai Lộ Nam: “Nam nam, làm sao vậy? Cậu mệt à?” Hắn nhẹ nhàng đỡ đỡ thân thể, dỗ dành Lộ Nam.

Lộ Nam ghé lên đôi vai ngày càng dài rộng của thành hưởng bắc, nhẹ giọng hỏi: “Lão Hồ, cậu nói chúng ta vẫn có thể ở bên nhau được không?”

“Đương nhiên có thể rồi!” Thành Hưởng Bắc chắc như đinh đóng cột nói.

“Nhưng...chúng ta rồi đều sẽ lớn lên...” Cậu sẽ kết hôn, sinh con, cũng sẽ quên đi một người đã từng lớn lên cùng mình, người đó tên là Lộ Nam.

“Không nhưng nhị gì cả, tớ vẫn mãi ở bên cậu!” Cho dù cậu kết hôn cũng không sao, dù chỉ là bạn bè, Thành Hưởng Bắc cũng sẽ ở bên Lộ Nam.

Thế nhưng lời hắn nói không thể thực hiện được, khoảng cách giữa hắn và Lộ Nam ngày càng xa.

Trong kì nghỉ đông, trận tuyết đầu mùa bắt đầu nhẹ nhàng rơi xuống.

Đã lâu lắm rồi Lộ Nam chưa gặp lại Quan Nghi Giai, à thì ra cũng không tính là lâu, trong khi người nào đó vẫn cố gắng ngăn cản cậu gặp nhỏ thì Quan Nghi Giai lại cố gắng tiếp cận hắn hơn, cho nên đã hơn tháng hai người chưa gặp nhau, quan hệ “anh em” cũng chỉ trên danh nghĩa

Thành Hưởng Bắc chán ghét sự bao vây của Quan Nghi Giai, lúc trước hắn chỉ muốn tìm cách ngăn cản nhỏ gặp Lộ Nam, nhưng hiện tại, chỉ cần người có mắt cũng nhìn ra nhỏ thích hắn. Lộ Nam ngày càng trầm lặng, mỗi lần cậu thấy hắn nói chuyện với Quan Nghi Giai thì đều quay đầu đi, nửa ngày không thèm để ý đến hắn. Trong lòng Thành Hưởng Bắc khổ sở, rốt cuộc mình đang cướp cô gái của anh em sao? Nhưng không cướp thì có thể làm gì hơn? Muốn hắn trừng mắt nhìn bọn họ nắm tay nhau vui cười dưới ánh hoàng hôn à? Không thể! Phàm là con gái thì dù cách Lộ Nam ba mét hắn cũng phải giải quyết hết! Tuy rằng ánh mắt Lộ Nam rất oán hận, nhưng Quan Nghi Giai đáng ghét hơn, cho nên Thành Hưởng Bắc xốc lại tinh thần để đối phó với nhỏ.

Cho đến kì nghỉ đông, Quan Nghi Giai bỏ mặc gió tuyết đến gần nhà tìm hắn.

Thành Hưởng Bắc không muốn đi ra ngoài, đại khái hắn đã đoán được Quan Nghi Giai muốn làm gì, nhưng...hắn ra ngoài thì có ích gì chứ?

Mười phút sau, là điện thoại của Quan Nghi Giai. Thành Hưởng Bắc nhìn hoa tuyết bay ngoài cửa sổ, rốt cuộc vẫn phải cam chịu chạy ra ngoài.

Mùa đông trời tối sớm, đèn đường đã lên. Dưới một góc đường, Quan Nghi Giai mặc một chiếc áo phao màu trắng, phía dưới là một chiếc váy dễ thương, cả người toát lên vẻ trong sáng thanh tú. Thế nhưng, Thành

Hương Bắc chẳng có cảm xúc gì, đối với một người đã có người trong lòng, không có ai có thể dễ thương hơn người đó được.

Đèn đường mờ vàng, thiếu nữ trong sáng, thiếu niên anh tuấn, còn có hoa tuyết trắng lãng mạn rơi từ bầu trời, thế nào cũng là cơ hội trời ban. Quan Nghi Giai khấn trương đi qua đi lại, trời rất lạnh, chân nhỏ cũng lạnh phát run, nhưng mặt nhỏ lại chảy mồ hôi. Nhỏ quá khấn trương, tim khấn cầu Thành học trưởng hãy đi ra gặp nhỏ.

Cho đến khi Thành Hương Bắc đứng trước mặt thì con tim như đánh trống của nhỏ mới bình tĩnh lại được, nhỏ run run đến gần Thành Hương Bắc, ngập ngừng nói: “Thành, Thành học trưởng...”

Giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu khiến Thành Hương Bắc nhú mày: “Có việc gì?”

“Em..em..”

Thành Hương Bắc không muốn nhìn thấy dáng vẻ khấn trương đến gần ngắt của nhỏ, chỉ xoay người nói: “Không có gì thì tôi về đây.”

“Đừng!” Chẳng biết nhỏ lấy dũng khí từ đâu, xông lên ôm chặt eo Thành Hương Bắc: “Em thích anh! Học trưởng, em thích anh!”

Thành Hương Bắc cúi đầu nhìn cảnh tay đang ôm chặt eo mình, hững hờ nói: “Tôi không thích cô.”

“Thành Hương Bắc! Em thực sự rất thích anh!” Quan Nghi Giai nghe xong lời hấn không khỏi rơi lệ, lớn tiếng hét lên.

Thành Hương Bắc nhìn đôi tay đang hết sức dùng lực kia, không biết có nên cứng rắn hơn không. Hấn đã sớm biết rằng sẽ có một ngày như vậy, thế nhưng thái độ của Lộ Nam với cô bé này khiến hấn phải cẩn thận đối phó. Chỉ có điều bây giờ, nghe cô gái này tỏ tình, hấn lại thở phào nhẹ nhõm. Hấn vẫn yêu cầu nhỏ thả tay ra, nói: “Để tiếp cận tôi cho nên mới lợi dụng Lộ Nam?”

“Em...” Quan Nghi Giai co rúm lại, nhỏ biết lợi dụng Lộ học trưởng là không đúng, nhưng nhỏ thực sự thích Thành Hương Bắc!

Thành Hương Bắc đẩy tay nhỏ ra, xoay người lại đối diện nhỏ: “Cô biết tôi không cho phép bất kì ai được làm chuyện có hại với Lộ Nam.”

Nước mắt Quan Nghi Giai rơi xuống, nhỏ khóc rống: “Xin lỗi, xin lỗi, thế nhưng em...”

“Không có thể nhưng nhị gì cả.” Thành Hương Bắc lẳng lặng nhìn nhỏ: “Không được qua lại cùng Lộ Nam nữa.”

Quan Nghi Giai gật đầu, liều lĩnh nhào vào ngực hấn: “Em đồng ý, huhuhu...” Khoảng khắc cuối cùng, xin hãy cho nhỏ được ôm một chút có được không? Chỉ cần vài giây đồng hồ cũng được rồi.

Lộ Nam đứng giữa ngã tư, lẳng lặng nhìn hai người ôm nhau nơi góc đường.

Tuyết rơi, cậu tìm đến nhà Thành Hương Bắc chơi, không ngờ mới đi đến góc đường đã gặp phải một cảnh tượng chấn động như thế này.

Chàng trai cao to đẹp trai, tiểu nữ sinh dễ thương xinh xắn, dưới ánh đèn mờ, khắp trời hoa tuyết bay, có hai người ôm nhau, khoảng khắc lãng mạn như vậy....sao khiến trai tim cậu đau đến mức muốn khụy xuống đất.

“Không được qua lại cùng Lộ Nam nữa.” Đó là giọng Thành Hương Bắc, cậu đã nghe chất giọng ấy từ nhỏ đến lớn thì làm sao nhận sai được, người bạn tốt nhất, người đã nói vẫn muốn chơi với mình thực ra đã sớm có người yêu. Xem hai người thắm thiết ôm nhau! Quả nhiên con trai phải cùng con gái mới là một đôi trời sinh!

Lộ Nam chậm rãi dựa vào một thân cây ven đường, gió hòa với tuyết thổi vào mặt cậu, hoa tuyết lạnh lẽo gặp nhiệt độ ấm áp của con người chậm rãi hóa thành nước, hòa cùng dòng nước mắt của Lộ Nam, một giọt một giọt, dần dần thành một dòng nước. Trước mắt dần dần không rõ, Lộ Nam nhẹ nhàng xoa mắt, rốt cục hai người ôm nhau cũng đã tách xa nhau, một trước một sau biến mất trong gió tuyết...

Rốt cuộc Lộ Nam cũng không chống đỡ nổi, chậm rãi quỳ xuống, trái tim đau buốt, nước mắt trào ra không cách nào ngăn lại được. Lộ Nam dùng tay ôm ngực, một tay xoa mắt, ngày càng nhiều hoa tuyết bay vào mắt cậu, hòa thành một dòng sông chảy từ hốc mắt ra. Lộ Nam nhắm chặt mắt, tay đặt trước trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, người vẫn luôn nằm trong đó, đã đem cái ôm ấm áp dành cho một người khác.

Là mình không có cách nào tranh được với con gái.

Lão Hồ, trái tim của tớ rất đau!

Thực sự, thực sự rất đau.

15. Chương 15

Nguồn cài pass cập nhật sau.

16. Chương 16

“Mày là Lộ Nam?” Một thanh niên nhuộm đầu vàng chóa, miệng ngậm điều thuốc hỏi.

Lộ Nam ngáp ngừng gật đầu, không hiểu có chuyện gì nhưng cậu cảm giác được mùi nguy hiểm. Có mấy người xô đẩy Lộ Nam, ép cậu vào trong một hẻm nhỏ.

“Mấy người muốn làm gì?” Lộ Nam trừng mắt, cảnh giác nhìn bọn họ.

“Làm gì? ” Thiếu niên ngả ngón cười nói: “Còn có thể là gì? Nhìn mày không vừa mắt thôi, dạy dỗ dạy dỗ!”

“Tôi không quen mấy người!” Lộ Nam bị người ta đẩy vào tường, liều mạng giãy dụa.

“Bọn tao biết mày là được!” Thiếu niên vung tay lên: “Con mẹ nó, lên cho tao! Không biết được lão đại tao vừa mất em gái kia, mày có gan quá nhỉ!”

“Lão đại mày là ai?” Lộ Nam bị người ta đâm mạnh một cái, cổ gồng chống lại.

Thiếu niên nhổ tào tháo ra, dùng sức đâm nát nó dưới chân, cười gian xảo nói: “Mày không xứng được biết! Mẹ nó! Đánh cho tao!”

Bốp bốp một trận, Lộ Nam đau đến mức ngã xuống đất: “Mày...chúng mày...chờ...” Cậu dựa vào tường, hữu khí vô lực nói.

“Stop! Đừng nói tìm Thành Hưởng Bắc giúp mày báo thù chứ? Ông đây còn đang muốn tìm nó!” Thiếu niên khinh bỉ nói, xung quanh lập tức vang lên tiếng phụ họa.

“Lão Hồ... Sẽ giúp tao... Báo thù...” Lộ Nam giơ tay lên, cố hết sức lau vết máu nơi khóe miệng, con mắt phần nộ như muốn giết chết đám người khốn nạn này.

“Lão Hồ? Stop! Đến đây ông mày bẻ hết răng!” Thiếu niên đi lên vài bước, cho Lộ Nam một đạp vào mặt, khinh miệt nói: “Mày cũng chỉ có cái tài đồ thôi, chỉ là bảo bối trong lòng Thành Hưởng Bắc thôi! Một thằng con trai mà chuyện dẻo gì cũng dựa vào người khác, quái gì vậy!”

Lực trên chân gã càng mạnh, mặt Lộ Nam bị ép vào tường, toàn bộ khuôn mặt đều bị chà đạp.

“Rời khỏi Thành Hưởng Bắc, mày con mẹ nó dẻo là cái gì hết!”

Hắn nói xong còn đá Lộ Nam một cái, mới ra lệnh cho anh em rời đi. Đi tới đầu ngõ, hắn thấy một thiếu niên đang dựa vào tường chứng kiến toàn bộ sự việc, ngay lập tức thay đổi sắc mặt, nín nọt nói: “Lão đại, đã cho tên nhãi đó một bài học, có điều không gặp Thành Hưởng Bắc.”

Thiếu niên gật đầu: “Cực khổ rồi, quay lại chơi thôi, tôi bao.”

“Vâng, cảm ơn lão đại nhiều.”

Vài tên thuộc hạ đã đi xe, thiếu niên vẫn cầm tay vào túi, ngẩng đầu lên nhìn trời, chờ trong hẻm nhỏ vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt mới chậm rãi cất bước ngược với hướng lúc đến.

Gã đi thong thả như đang đi dạo, không ngờ thoáng gặp Thành Hưởng Bắc đang vội vàng đi tìm người. Thành Hưởng Bắc vô cùng sốt ruột, Lộ Nam đã rời nhà hắn được nửa giờ rồi, mẹ Lộ gọi điện nói Lộ Nam vẫn chưa về đến nhà, khoảng cách giữa hai nhà không xa, chỉ cần 10 phút đi bộ là đến nơi, bất kể thế nào thì Lộ Nam đáng ra đã phải về đến nhà rồi.

Hắn cúp điện thoại, vội văng ra cửa đi tìm, dọc theo đường vẫn không cảm thấy có gì khác lạ, đi qua một ngã rẽ thiếu chút nữa va phải một người. Hắn cầm đèn pin trong tay, luôn miệng gọi: “Nam Nam, Nam Nam.” Thiếu niên kia nghe được tiếng hắn gọi, trong mắt hiện lên tia sáng quái lạ.

Hắn đi dọc theo đường nhỏ về nhà Lộ Nam nhưng vẫn không thấy bóng cậu. Lẽ nào Nam Nam giữa đường thì muốn đi đâu? Mượn sách? Mua đồ ăn? Cửa hàng dọc bên đường đều đã qua, vẫn không thấy Lộ Nam. Thành Hưởng Bắc tiếp tục đi về phía trước, đó là một con hẻm không có đèn đường.

“Nam Nam! ” hắn đưa lưng về phía ngõ hô to.

“Lão... Lão Hồ... ” thanh âm yếu ớt truyền từ trong ngõ ra.

“Nam Nam! ” Thành Hưởng Bắc nghe được, vội vã chạy vào bên trong, trong đó rất tối, hắn gần như không thấy được hình dáng Lộ Nam, tìm kiếm đến tận cuối ngõ.

“Lão Hồ... ” Lộ Nam co rúc ở cuối ngõ, thấp giọng nói.

Thành Hưởng Bắc mò được tay chân Lộ Nam, cẩn thận hỏi: “Nam Nam, cậu làm sao vậy?”

“Trước hết đưa tớ ra ngoài đã.” Lộ Nam bị đánh không phải quá nặng, chỉ là do cậu chưa bao giờ bị đánh, thân thể cũng rèn luyện không đủ, bị ăn đập một trận, lòng tự tôn lần đầu tiên bị đe dọa như vậy.

Thành Hưởng Bắc không nói hai lời, bế cậu ra ngoài. Vừa ra thấy đèn đường lộ sắc mặt tái nhợt của Lộ Nam, trên mặt vẫn còn dấu bụi đất, mơ hồ có vết rỉ máu: “Ai làm?” Thành Hưởng Bắc kinh sợ hỏi.

Lộ Nam cười khổ, nói: “Không biết, cậu thả tớ xuống trước đã.” Tuy rằng chỗ này không có mấy ai đi qua nhưng rốt cuộc vẫn là đường lớn, con trai ôm con trai thì thành cái dạng gì?

Thành Hưởng Bắc cẩn thận thả Lộ Nam xuống, đau xót sờ mặt cậu, hỏi: “Có đau không?”

Lộ Nam lắc đầu, trong lòng cảm thấy rất tủi thân, thực sự muốn ôm Thành Hưởng Bắc khóc một trận, thế nhưng vừa đưa tay ra lại nghĩ đến lời thiếu niên tóc vàng kia nói, là một thằng con trai mà chuyện đeo gì cũng dựa vào thằng con trai khác là cái quái gì! Đúng vậy, là cái gì vậy! Cánh tay vươn ra của Lộ Nam cuối cùng lại chán nản rũ xuống, cậu cúi đầu xuống, Thành Hưởng Bắc đưa cậu đến bệnh viện.

Tuy rằng vết thương của Lộ Nam không nghiêm trọng nhưng lỡ may nội tạng bị tổn thương sẽ phiền toái.

Lúc khám bệnh Lộ Nam phải cởi áo ra, mắt Thành Hưởng Bắc ngay lập tức phát hỏa, trên làn da trắng nõn của cậu tràn ngập vết xanh tím, Thành Hưởng Bắc tức giận đến mức muốn đem bọn chúng băm thành trăm mảnh nhỏ! Nam Nam được mình chiều chuộng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu khổ sở thế này! Hắn không để ý bác sĩ đang kiểm tra, tự tay vuốt ve phần bụng bị thương của Lộ Nam, Lộ Nam đau đến co rúm người lại. Thành Hưởng Bắc đau xót cắn răng nói: “Nam Nam, tớ sẽ bắt chúng phải trả giá gấp một trăm lần đau đớn đã gây ra cho cậu!”

Sau đó Lộ Nam không đi học vì phải ở nhà dưỡng thương.

Thành Hưởng Bắc có ra tay nhưng hắn không tự mình làm mà qua nhân mạch điều tra mấy tên đã đánh Lộ Nam, bọn Long Vàng không hề giấu diếm chuyện đã giáo huấn Lộ Nam, thậm chí còn trắng trợn truyền

ra ngoài, rất sợ người khác không biết chúng đã “anh dũng” thế nào, chúng nó đều là học sinh trường nhị trung* gần đó.

Chú thích: nhị trung là kiểu trường hạng hai, trường Lộ Nam và hướng bắc là hạng một.

Thành Hướng Bắc nghe Chu Phác kể lại, ngón tay nắm lấy răng rắc. Chu Phác lo lắng nhìn hắn nói: “Lão đại, tôi đi cùng cậu?”

“Không cần, thù của Nam Nam tôi sẽ tự mình báo.”

Chu Phác và Lâm Tiểu Thiên liếc nhau, thâm hạ quyết tâm, chuyện này tuyệt đối không thể để lão đại đi một mình được, không phải sợ hắn bị đánh mà là sợ hắn không khống chế được ra tay quá nặng.

Cơ hội đến rất nhanh, lúc Thành Hướng Bắc vừa ăn cơm tối xong, có người đến báo cáo bọn Long Vàng đang ăn ở một quán cơm nhỏ gần đó.

Thành Hướng Bắc không nói hai lời, bật tường ra ngoài, Chu Phác thấy thế, nhanh chóng kéo Lâm Tiểu Thiên đuổi theo sau.

Trong tiệm ăn, một đám người đang ăn liên hoan, đó là học sinh trung học cuối cấp, mở rất nhiều bia, nâng cốc cạn chén với nhau. Không có nhiều người trong quán cơm lắm, Thành Hướng Bắc đi vào, vừa lướt qua hai bàn ăn, lập tức một đập mở cửa.

Long Vàng thấy là Thành Hướng Bắc, vỗ bàn đứng lên, lớn lối nói: “Làm sao, thằng nhãi? Đến tìm ông nội mày có phải muốn chết không?”

Thành Hướng Bắc hừ lạnh một tiếng, quơ lấy một cái ghế đập lên, Long Vàng né không kịp, mặt loang máu: “*** con bà mày! Dám đánh ông đây! Anh em, lên!”

Một đánh sáu, trong không gian quán ăn nhỏ hẹp diễn ra một trận vũ hành, từ nhỏ Thành Hướng Bắc đã được luyện võ, vừa hay đám du côn này dám bắt nạt Lộ Nam, hắn hận đến mức không thể lột sạch da mới có thể hả giận! Hắn đánh đối phương đến mức không có chỗ để thoát, nhiều chiêu đều hướng đúng chỗ hiểm có đối thủ mà ra tay. Chưa đầy một lát, sáu người đã bị đánh gục năm.

Còn lại chính là Long Vàng*, lúc này đang run rẩy ẩn nấp: “Mày, mày đừng qua đây...”

Chú thích: Long Vàng là do tên này nhuộm tóc vàng chóa.

“Chính mày dẫm lên mặt Lộ Nam đúng không?” Thành Hướng Bắc nghĩ đến lúc ôm Lộ Nam, trên mặt cậu vẫn còn nguyên vết chân đập, hắn hận không thể chịu nổi, tặng Long Vàng một đập. Long Vàng hét chói tai, ngồi xồm dưới đất: “Không, không phải là tôi...”

“Mẹ mày, dám làm mà không dám nhận à!” Thành Hướng Bắc đập tiếp một cái lên mặt hắn, cười lạnh nói: “Thế nào? Muốn dẫm thế này sao?” Chân hắn dùng sức, mặt tên Long Vàng biến dạng: “Ồi...ôi...”

“Nghe nói mày vì Quan Nghi Giai nên mới tìm Lộ Nam gây phiền phức?” Thành Hướng Bắc nhẹ nhàng nghiêng giày, da mặt Long Vàng nát hết: “Mẹ mày, chủ nợ đây này, sao lại không đến mà đòi? Hả?”

Đầu Long Vàng hông nhúc nhích được, chỉ liều mạng xua tay: “Ồi... Không phải đâu...”

“Nghe nói mày còn có lão đại? Là vị đại thần nào vậy?” Long Vàng không mở miệng, Thành Hướng Bắc đảo mắt nhìn mấy tên đang nằm la liệt: “Nói! Là ai?”

“Không có... ” Đám người lác đầu.

“Vậy tại sao lão đại chúng mày lại coi trọng con nhỏ đó vậy?” Thành Hướng Bắc không tin, chân càng cố dùng sức.

Chu Phác canh ở cửa vội kêu to: “Lão đại, kiềm chế chút đi, xuống chân nữa hắn sẽ nát luôn đó!”

Cuối cùng Thành Hướng Bắc cũng nhấc chân lên, đá đá Long Vàng vừa ngã xuống: “Chuyển lời đến lão đại chúng mày, nói Thành Hướng Bắc tùy thời xin dạy bảo!”

Thành Hướng Bắc không đợi được lão đại đối phương ân cần hỏi thăm.

Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, tất cả mọi người đều bắt đầu điền nguyện vọng.

Lộ Nam còn chưa trở lại, Thành Hưởng Bắc ba ngày thì hai ngày leo tường ra ngoài tìm cậu. Vết thương của Lộ Nam đã tốt lên nhiều, trên mặt cũng không để lại dấu vết gì nữa, nếu nhìn không kỹ sẽ không biết được, vết thương trên bụng cũng không còn nhiều lắm, chỉ để lại mấy vết nhàn nhạt. Thành Hưởng Bắc cẩn thận xoa nắn, ân cần hỏi: “Nam Nam, còn đau không?”

Lộ Nam lắc đầu, hỏi: “Sao cậu lại đến đây nữa rồi?”

Thành Hưởng Bắc ngồi trên giường nhỏ của cậu, lật tập sách vở trên giường. Trong lúc dưỡng thương ở nhà Lộ Nam vẫn tiến hành ôn tập, hẳn cũng muốn xin nghỉ cùng Lộ Nam, nhưng thứ nhất là nhà trường không cho phép, thứ hai là còn phải tìm Lô Vàng tính toán nợ nần, bởi vậy hẳn chỉ có thể ai oán một mình ở trường.

“Nam Nam, bắt đầu điền nguyện vọng rồi.” Thành Hưởng Bắc ném sách ra, chân thành nói: “Có muốn tớ giúp cậu điền không?”

“Hả? Nguyện vọng sao...” Lộ Nam cúi đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tớ để cho ba điền.”

“Có phải chúng ta chung một trường không?” Thành Hưởng Bắc vội nói: “Tớ sẽ điền theo phiếu của cậu!”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Lộ Nam thấp giọng nói: “Tờ này nộp sớm à!”

“Chưa nộp! Cậu viết thế nào thì nói cho tớ, chốc nữa tớ cũng viết như thế rồi nộp.”

“Còn viết thế nào nữa!” Lộ Nam nhin không được nói.

“Được rồi, chỉ cần chúng ta học chung trường là được!” Thành Hưởng Bắc cười tủm tỉm nói: “Tớ về trước đây! Cũng sớm quay lại trường thôi, có người nói thầy chủ nhiệm sẽ tiết lộ bí tịch thi cao trung đó!”

“Ừm.” Lộ Nam gật đầu, nhìn nụ cười sáng lạn của hắn, muốn nói mà lại thôi.

“Tớ đi đây. ” Thành Hưởng Bắc phát tay một cái.

“Lão Hồ...”

“Hửm? ” thành hưởng đầu quay đầu.

“Không, không có gì.” Lộ Nam gượng cười nhìn hắn ra khỏi cửa, cho đến khi thân ảnh Thành Hưởng Bắc biến mất chỗ ngã rẽ cầu thang, cậu mới vội vã chạy lên sân thượng chờ thân ảnh Thành Hưởng Bắc xuất hiện lần nữa.

[Là một thằng con trai mà việc quái gì cũng dựa vào người khác, quái gì vậy!]

[Rời khỏi Thành Hưởng Bắc, mày con mẹ cái gì cũng không phải!]

Những lời Lô Vàng nói đêm đó lại hiện lên trong đầu Lộ Nam, Lộ Nam nhìn thân ảnh Thành Hưởng Bắc ẩn hiện dưới lầu, tấm lưng kia vô cùng đay rọng vững chắc, chẳng biết gặp được chuyện gì vui mà tung tăng như vậy. Mắt lộ dần dần đọng hơi nước, cậu dùng sức xoa mắt, muốn nhìn rõ hơn bóng lưng đang dần biến mất, lòng vốn kiên định cũng dần dao động.

Nhưng _____ Lộ Nam nắm chặt tay, cắn răng đem dao động nén lại.

Tớ không muốn làm một người mà khi rời khỏi cậu lại không thể làm gì được.

Thành Hưởng Bắc, xin lỗi.

17. Chương 17

Thi xong cao trung, Thành Hưởng Bắc bị cha hắn ném vào nhà máy để rèn luyện.

Cha Thành tính toán điểm thi xong thấy vào cao trung của thành phố không có vấn đề gì, rất vui vẻ đá con trai nhỏ ra ngoài.

Nhà máy ở một huyện nghèo khổ xa xôi, tuy rằng giao thông thuận lợi nhưng bị quản lý rất chặt, cha Thành ngẫm nghĩ phải để con trai rèn luyện thể lực, kinh nghiệm sinh sống cho nên khi Thành Hưởng Bắc vào rồi thì chưa đến nửa tháng chưa được ra.

Thành Hưởng Bắc chạy đi tìm Lộ Nam, muốn kéo Lộ Nam đi cùng mình, tuy rằng điều kiện khó khăn nhưng có hần che chở, đảm bảo gian khổ không đến lượt Lộ Nam gánh. Lộ Nam nhìn hần cười tủm tỉm, không được tự nhiên nói: “Mình cậu đi thôi, tớ phải về quê thăm ông nội mà!”

“Oái? Ông lại không khỏe à?” Thành Hưởng Bắc lo lắng nói.

Lộ Nam gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tớ không thể đi cùng cậu được, phải chú ý sức khỏe bản thân.”

“À, như vậy sao...” Thành Hưởng Bắc gãi gãi đầu, vẻ mặt buồn bã. “Vậy được rồi, tớ sẽ gọi điện đúng giờ cho cậu, nếu cậu có thời gian thì gọi chú Lý đưa đến thăm tớ, biết không?”

Lộ Nam nhìn ánh mắt như trung khuyến dợt chủ nhìn mình cũng không nỡ nói lời từ chối: “Ừh, tớ nhớ rồi.”

“Phải rất lâu mới được gặp lại nhau đó...” Bỗng nhiên Thành Hưởng Bắc vòng tay ôm Lộ Nam, hít sâu một hơi rồi nói: “Được rồi! Tớ phải xuất phát rồi! Nhớ chờ tớ về nhé!” Nói xong những lời này thực sự có vẻ ám muội, mặt đỏ lên, tung tủy chạy đi.

Lộ Nam ngây người đứng nguyên tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Ông nội Lộ không có gì đáng ngại, chỉ là lớn tuổi rồi, thân thể tương đối suy yếu.

Lộ Nam vẫn ở lại quê, không phải theo ông nội đi bộ thì cũng cùng bà trồng rau nuôi gà, ngày trôi qua tự tại thong thả.

Cứ mỗi ba ngày Thành Hưởng Bắc lại gọi cho cậu một lần, cuộc sống nơi nhà máy mệt chết đi được, mọi người cũng không biết lai lịch của hần, hơn nữa đáng hần cao to, biến hần thành một lao động thực thụ, rèn luyện khiến Thành Hưởng Bắc kêu khổ thấy trời. Nhưng nội tâm hần không thể cho phép mình thua được, càng không muốn mất mặt nên vẫn cắn răng chịu đựng.

Thân thể có thể chấp nhận được mệt mỏi, chỉ có điều không có Lộ Nam bên cạnh khiến hần thực sự không quen. Cha Thành cho hần một số tiền sinh hoạt có hạn cho nên không thể gọi điện thoại mỗi ngày được. Vì vậy cứ ba ngày nhưng nhớ mới có thể gọi điện cho Lộ Nam, Thành Hưởng Bắc có cảm giác nói nhiều thế nào vẫn thấy thiếu, như vậy lại có lợi cho Lộ Nam, mỗi lần nghe Thành Hưởng Bắc nói chuyện, mình bên này chỉ ừ à ừ à, cho đến một lần hần hờn dỗi nói đùa: “Cậu có nhớ tớ không?”

Lộ Nam dừng lại, ngừng một lát mới lẩm bầm như muỗi kêu một chữ: “Nhớ.”

Thành Hưởng Bắc lập tức cười sung sướng, âm thanh vang vọng nói: “Ha ha! Tớ biết mà!” Thực chất tay hần đã run đến mức suýt chút nữa không cầm được ống nghe.

Mặt Lộ Nam đỏ lên, nói thêm được vài câu rồi cúp máy.

Sau khi cúp máy, một đêm đó Lộ Nam không ngủ được, lật qua lật lại nghĩ đến những lần đầu tiên của bọn họ, lần đầu tiên Thành Hưởng Bắc đánh nhau với đứa trẻ khác là vì cậu, nhớ đến lần đầu tiên cùng nắm tay nhau đi học,...Cuộc đời cậu có nhiều lần đầu tiên nhưng phần lớn là đều cùng Thành Hưởng Bắc. Mười sáu năm qua, hai người chưa từng xa nhau đến tận một tháng, rốt cuộc, lần này mình làm vậy là đúng hay sai?

Thành Hưởng Bắc mong chờ một tháng thì Lộ Nam mới đến.

Chú Lý đỗ xe ở một nơi cách nhà máy khá xa, để lại cho Lộ Nam mấy con số rồi bảo cậu tự vào trong tìm người. Chú Lý là tâm phúc của cha Thành, lộ mặt sẽ làm Thành Hưởng Bắc hấp thụ không ít ánh sáng.

Lộ Nam nắm chặt tờ giấy, thấp thỏm đi về phía trước. Đây là một nhà máy có quy mô lớn nhất vùng, cổng bằng gỗ rất mộc mạc, thế nhưng lại có bảo vệ gác cửa. Lộ Nam đi, cẩn thận đem tờ giấy lại, nở nụ cười.

Bảo vệ giữ cửa cũng cười, hỏi: “Tìm người à? Tôi đi gọi điện thoại, cậu chờ chút nha!”

Không quá năm phút đồng hồ đã thấy Thành Hường Bắc từ xa chạy đến. Hắn thở hổn hển vọt đến bên cổng, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhếch miệng cười to: “Nam Nam!”

Lộ Nam nhìn vui sướng không hề che giấu trong đôi mắt hắc, cũng thoải mái tươi cười: “Lão Hồ!”

Thành Hường Bắc không chờ cổng được mở ra nữa, đã lọt khe cửa đi ra ngoài, bảo vệ thấy vậy há hốc mồm, kêu lên: “Này! Chờ mở cửa đã chứ!” Thế nhưng hai người đã sớm nắm chặt tay nhau.

Bảo vệ cửa bắt đầu dể dặt đầu, bọn nhỏ bây giờ thật là!

“Nam Nam, cậu mang đồ ăn ngon gì cho tớ không?” Chú Lý lái xe, hai người chen chúc phía sau.

Lộ Nam đưa cho Thành Hường Bắc một chiếc giỏ đựng đầy đồ ăn thím Lý đã chuẩn bị cho hắn: “Này, đều ở bên trong hết, phải ăn nhanh một chút nếu không sẽ hỏng mất.”

Thành Hường Bắc gạt đầu, cất cái giỏ sang một bên. Hắn vui vẻ nhìn Lộ Nam, vươn cánh tay bị phơi nắng thành màu đồng ra, khoe khoang kết quả rèn luyện của mình: “Nhìn đi! Rắn chắc hơn đó!”

Hắn mới chạy cuống cuồng từ nhà máy ra nên toàn thân đều mồ hôi, Lộ Nam vốn luôn yêu thích sạch sẽ cũng không ngại gì, vươn tay ra đánh mấy cái lên cánh tay Thành Hường Bắc: “Có tí mà làm như giỏi lắm ấy!”

“Oái, đau đau...” Thành Hường Bắc cười trốn tránh, Lộ Nam đâm thẳng vào: “Cho cậu ra vẻ này.”

“Á, chết rồi.” Ngã thẳng xuống ghế, giả chết.

Lộ Nam trắng mắt, không thèm chú ý đến tên ấu trĩ này nữa. Thành Hường Bắc đợi chừng ba giây đồng, lên mở một mắt, phát hiện Lộ Nam không mắc mưu, đành tự mình ngồi dậy, xoa xoa mũi, tủi thân nói: “Nam Nam, cậu không quan tâm đến tớ nữa.”

“Không quan tâm thì tớ còn ngồi xe xa như vậy sang thăm cậu à!”

“Á...” Không còn lời gì để nói.

Chú Lý vẫn vững vàng lái xe, cười cười nhìn bộ dạng Thành Hường Bắc qua gương chiếu hậu, hình như hắn chưa bao giờ đạt được thể thượng phong trước mặt Lộ Nam.

Lúc ăn cơm, Thành Hường Bắc hỏi kết quả cuộc thi, cánh tay đang gấp rau của Lộ Nam sưng lại, lập tức gương cười coi như không có việc gì xảy ra, nói đã thi qua rồi.

“Đều qua thẳng nhất trung?” Thành Hường Bắc sợ lỡ may có chuyện gì.

“Qua. ” Lộ Nam gạt đầu, chiếc đĩa vô thức gấp lấy một miếng ớt xanh.

“Qua là tốt rồi, lúc nào giấy báo đến?”

“Chắc tuần sau, dù sao lúc cậu trở lại thì có lẽ đến rồi.” Lộ Nam chột dạ dùng đĩa chọc bát cơm, không còn cảm giác muốn ăn nữa.

“Vậy được!” Thành Hường Bắc nghe Lộ Nam nói như vậy, lại dặn dò: “Chờ tớ về rồi thu xếp chuyện đi khai giảng, hành lý của cậu cứ để tớ dọn! Tránh cậu vứt bữa bãi quên cái này cái kia.”

“Làm như mỗi cậu làm được ấy! Hừ!” Lộ Nam làm bộ tức giận, cúi đầu ăn cơm.

“Đừng giận mà!” Thành Hường Bắc cười ngây ngô, tràn đầy mong chờ với cảnh tượng hai người tay trong tay cùng nhau đến trường, chờ hắn phục hồi tinh thần mới phát hiện Lộ Nam đã đưa một miếng ớt xanh vào miệng, vội kêu to: “Nam Nam, cậu ăn ớt xanh sao?”

“Hả? À... Tớ quên mất.”

Nhưng mà Thành Hường Bắc không thể thực hiện ước nguyện được cầm tay Lộ Nam đến trường rồi.

Lúc hắn từ nhà máy quay về thì giấy báo đã đến, hắn kích động đi tìm Lộ Nam nhưng cậu không có ở nhà. Mẹ Lộ cười tủm tỉm bảo cậu đi mua đồ dùng học tập rồi, Thành Hường Bắc cũng cười nói với mẹ Lộ, sau đó còn bảo hắn với Lộ Nam sau này đều dưới mí mắt mẹ Lộ rồi.

Mẹ Lộ trừng to mắt, nói: “Hổ Tử, Nam Nam thì vào tỉnh trung mà.”

Cái gì? Thành Hưởng Bắc sững sốt, một hồi lâu mới thốt lên một câu gì nói gì vậy?

“Nam Nam thì vào tỉnh trung mà.” Mẹ Lộ tiếp tục khẳng định: “Giấy báo đã về rồi.”

Thành Hưởng Bắc đang trời nắng tươi xanh lập tức bị sét đánh, trước mặt hắn bỗng chốc tối sầm. Hắn khê cần môi, không dám tin: “Nam Nam muốn học tỉnh trung à?”

“Đúng vậy, chính di nhờ cha con sửa nguyện vọng của thằng bé mà!” mẹ lộ cười nói: “Lại nói tiếp lúc đó di rất sợ, lỡ may nó không thi đậu thì sao! Lần này thật đúng là không tin nổi, rốt cuộc lại đậu hơn ba điểm lận! Tuy rằng nhất trung cũng là một trường tốt nhưng không thể so cấp bậc với tỉnh trung được, nếu là nó...”

Hắn không đợi mẹ Lộ nói xong, đã loạng choạng kéo cửa chạy ra ngoài.

“Này? Hổ Tử!” Mẹ lộ nhìn Thành Hưởng Bắc bất ổn chạy đi, không hiểu nổi mà gãi đầu, rốt cuộc thằng bé này bị làm sao vậy?

Thành Hưởng Bắc cũng không đi xa, hắn vẫn ngồi dưới nhà Lộ Nam đợi cậu.

Hắn mới nghe tin Lộ Nam muốn học tỉnh trung đã cảm thấy rất sốc, càng không hiểu nổi vì sao chuyện hai người đang tốt đẹp, Lộ Nam lại muốn thay đổi! Nhưng vẫn tự lừa mình! Nghĩ Lộ Nam không thể làm việc đó được, là do hắn nói không thi vào tỉnh trung nên cậu ấy mới quyết định sao, tại sao lại vậy? Tại sao cậu ấy lại làm vậy?!

Thành Hưởng Bắc càng nghĩ càng giận, trong mắt đều là tia lửa, hắn giận phát điên lên được!

Cuối cùng Lộ Nam cũng chậm rãi đi về, còn mang theo một túi nhựa, cậu cúi đầu, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Thành Hưởng Bắc đứng lên, chạy đến kích động nắm lấy vai Lộ Nam, điên cuồng gào thét: “Lộ Nam! Sao cậu lại đến tỉnh trung!!!!”

“Hả?” Trời sấm tối, lại bị một người cao to chặn lại, Lộ Nam ngây người: “Lão Hổ? Cậu về rồi à?”

“Vì sao cậu thi vào tỉnh trung! Vì sao không nói cho tớ biết?” Thành Hưởng Bắc tiếp tục gào thét.

“... ” Lộ Nam cúi đầu, không nói gì.

“Nói đi! Vì sao!” Hắn đã quên sức mình rất lớn, còn dùng sức lay Lộ Nam.

Lộ Nam vẫn không tên tiếng, Thành Hưởng Bắc tức giận, vung nắm đấm vào một thân câu gần đó: “Rốt cuộc tớ đã chọc giận gì cậu sao? Sao lại đối xử với tớ như thế? Không phải đã nói cùng nhau trải thi lên nhất trung đó sao? Vì sao cậu lại lừa tớ?!”

Lộ Nam nhìn hắn đánh đấm như không muốn sống nữa, tim tê dại. Cậu cố gắng nuốt nước mắt lại, lạnh nhạt nói: “Tớ mệt mỏi.”

“Cái gì? ” Thành Hưởng Bắc đột nhiên thu tai, không dám tin vào tai mình: “Cậu nói cái gì? Cậu mệt mỏi?”

“Ừm. ” Lộ Nam gật đầu, mũi chua xót, nước mắt giăng kín viền mắt: “Tớ không muốn cậu lại phải tiếp tục chăm sóc tớ nữa.”

“Có nghĩa là gì?” Thành Hưởng Bắc ngẩn người hỏi lại.

“Tớ mệt chết đi được! Bị cậu chăm sóc đến mệt chết!” Lộ Nam bỗng nhiên ngẩng đầu, giận hờn tích tụ đã lâu nay mới bộc phát: “Cậu có biết người ta cười nhạo tớ là người không có năng lực hành vi bình thường không? Là một người khi rời khỏi cậu sẽ không phải là con người nữa! Tớ cũng là con trai cậu biết không?” Lộ Nam vỗ ngực, nước mắt rơi xuống, vừa khóc vừa nói: “Bây giờ tớ là hạng người gì cũng chẳng biết nữa! Chuyện nào cũng là cậu thu xếp cho, tớ quên mất mình muốn làm gì, mình có thể làm gì! Lộ Nam muốn nhưng Lộ Nam không biết! Cậu hiểu không?”

Mặt Thành Hưởng Bắc trắng bệch, hắn nhìn Lộ Nam khóc như mưa rơi, khó khăn hỏi lại: “Cậu nói, tất cả, đều là vì...tớ sao?” những lời này rất nhẹ nhưng khiến tim Thành Hưởng Bắc như bị trăm ngàn mũi

kim đâm vào, đau đến mức cúi sụp người xuống. Điều là vì hấn cho nên Lộ Nam mới bất mãn như vậy? Từ trước đến nay hấn vẫn luôn chăm sóc bảo vệ Lộ Nam, thì ra điều là gò bó cậu ấy sao? Cho nên, có phải hấn sai rồi?

Lộ Nam khóc đến mức không ra hơi, viền mắt Thành Hưởng Bắc cũng đỏ ửng, đây là lần đầu tiên Lộ Nam khóc như vậy trước mặt hấn, khóc như điên loạn. Thì ra, cái mà hấn cho là cố gắng chỉ là buộc Lộ Nam miễn cưỡng tiếp nhận, bất chợt hấn không biết mình nên làm gì mới tốt? Cho dù Lộ Nam có phần nộ, có oán hận mình, hấn thực sự vẫn không muốn buông tay ra: “Nam Nam, cậu thực sự muốn đi tỉnh trung à?” Hấn dùng giọng điệu dịu dàng nhất để hỏi, rất sợ khiến Lộ Nam hoảng sợ.

Lộ Nam không nói, chỉ gật đầu.

Trong nháy mắt, Thành Hưởng Bắc cảm thấy dường như xung quanh mình như bị rút hết, hấn khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, dùng ánh mắt sâu thẳm nhất chăm chăm nhìn khuôn mặt Lộ Nam. Vươn tay ra nhưng chỉ ôm được không khí, Lộ Nam không muốn ở cùng một chỗ với hấn, mặc kệ trái tim hấn có đau thế nào cũng không muốn Lộ Nam phải rơi lệ, hấn cũng không thể tiếp tục thoải mái ôm người này vào ngực nữa. Hấn há miệng, dùng hết sức lực bản thân để khiến giọng nói không bị run: “Nếu đã vậy, thì như cậu mong muốn.” Nói xong, cất bước rời đi.

Hết chương 17.

18. Chương 18

Thành gia chưa bao giờ trải qua một thảm họa như vậy.

À, thực ra cũng không thể nói là chưa từng, chỉ là từ khi chuyển nhà vào thành phố thì chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Bữa tối, hiếm hoi lắm cha Thành và Thành Hưởng Đông mới về nhà ăn tối, mẹ Thành và thím Lý chuẩn bị cơm nước rất lâu, có rượu có thức ăn, làm thành một bữa tiệc thịnh soạn. Cả nhà ngồi vây xung quanh bàn lớn, vui vẻ hòa thuận nói chuyện phiếm, chỉ còn đợi Thành Hưởng Bắc ra nữa là bắt đầu.

Chờ đợi một hồi trời cũng đã tối, cha Thành vừa định nói chắc không cần đợi hấn đâu thì Thành Hưởng Bắc lao đảo đi từ ngoài vào. Vừa vào đến cửa đã cúi đầu đi thẳng vào trong, thím Lý thấy vừa đứng lên kêu: “Hỗ...” chữ Tử còn chưa kịp thốt ra mà Thành Hưởng Bắc đã biến mất ở chỗ cầu thang.

“Thằng bé làm sao vậy?” Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mẹ Thành đứng ngồi không yên, đành bảo mọi người ăn trước mình đi lên tầng xem sao.

Mẹ Thành đi lên tầng ba, gõ cửa: “Hỗ Tử, ăn cơm!”

Trong phòng truyền ra một vài âm thanh không rõ ràng, mẹ Thành vặn nắm cửa nhưng cửa khóa, không khỏi kêu lớn hơn: “Hỗ Tử!”

“Đừng động vào con!!!!” Bên trong truyền ra tiếng gào thét như dã thú bị thương.

Mẹ Thành sửng sốt, con trai nhỏ đã lâu lắm rồi không như vậy, bà rất lo lắng nhưng không thể làm gì hơn, chỉ đành thở dài đi xuống nhà.

“Hỗ Tử đâu?” Bà nội Thành thấy phía sau con dâu không có ai, ngừng đùa hỏi.

“Không có gì đâu, con nít cáu kỉnh tí thôi.” Mẹ Thành cười cười, ngồi xuống bàn ăn.

Cha Thành, chú Lý và Thành Hưởng Đông vừa ăn vừa uống rượu, đã lâu chưa được nghỉ ngơi như vậy, đúng là ăn cơm ở nhà rất thoải mái. Hôm nay cha Thành rất vui vẻ nên uống thêm chút rượu, ngay cả chú Lý bình thường không uống cũng liên tục đổ bia vào họng, Thành Hưởng Đông vội vàng gấp rau cho bà nội, cẩn thận gỡ xương cá cho mẹ, lại còn không quên múc canh cho thím Lý, khiến mặt mày toàn bộ nữ giới trong nhà đều rạng rỡ.

Ăn còn chưa được nửa, chợt nghe tiếng “Rầm!” rất lớn trên tầng, mấy người lập tức dùng đĩa, bình tĩnh lắng nghe, nhưng không nghe thấy âm thanh nào nữa, cha Thành vuốt ve chén rượu, hỏi: “Tiếng động vừa này...có phải ở nhà chúng ta không?”

Có người bảo đúng vậy, có người nói không phải đâu, chờ thêm một lát không nghe thấy gì, mọi người còn nghĩ nhất định mình nghe lầm. Ăn thôi, ăn thôi! Thức ăn còn chưa đưa đến miệng chợt nghe âm thanh đồ dùng va chạm với sàn nhà, mấy người cùng dừng lại _____ xong rồi, thật là nhà mình rồi!

Cha Thành hạ đĩa đi lên tầng,

Thành Hường Đông và mẹ Thành cũng đi theo phía sau, bà nội Thành cũng muốn đi theo nhưng bị thím Lý khuyên nên ở lại.

Cha Thành chạy lên tầng ba, gõ cửa, cửa không mở, hơn nữa âm thanh loảng xoảng trong phòng vẫn không dừng lại. Hơi giận của cha Thành bốc lên, thằng con này! Đồ ông đây mua cho để mày phá hỏng! Lần trước hồi còn trong căn nhà hai tầng ở quê, con trai nhỏ tức giận không có chỗ xả cũng phá nát gần nửa, nhưng đó là chuyện của năm, sáu năm trước rồi, tính tình Hồ Tử càng lớn càng tốt, con mẹ nó sao lại bùng phát lên thế?!

Cha Thành đập cửa, cả giận nói: “Thành Hường Bắc! Mở cửa ra!”

Cửa không mở, cha Thành cũng đoán được bởi lúc trước lắp đặt thiết bị khóa cửa rất chắc chắn, đá thể nào vẫn nguyên xi.

May mẹ Thành tỉnh táo, đi lấy chìa khóa dự phòng. Cha Thành vừa mở cửa ra, trong phòng tối om, ông nhú mày, bật đèn lên, đèn sáng lên thấy rõ đồng hồ loạn tứ tung trong đó, đầy phòng là những thiết bị không nguyên vẹn: “Thành Hồ Tử, con đang giở trò quỷ gì vậy?!”

Thành Hường Bắc quay lưng lại với đám người đang đứng giữa phòng, không rên một tiếng.

“Thành Hường Bắc!” Cha Thành nổi giận!”Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!”

Một lúc sau Thành Hường Bắc mới chậm rãi xoay người lại, nét dữ tợn, gấp gáp trên mặt đã lui đi bớt.

Người Thành gia đồng loạt hít khí, trái tim mẹ Thành như tan nát, bà vội vàng chạy đến nắm tay con trai nhỏ: “Hồ Tử, con làm sao vậy?”

Thành Hường Bắc không nói lời nào, cả nhà đều vây quanh hắn. Lửa giận của cha Thành lập tức biến mất, con trai tức giận không đáng sợ, điều khiến mọi người khiếp sợ là nước mắt chảy thành dòng trên mặt hắn. Nhớ năm đó Thành Hường Bắc phá tan cái nhà, cha Thành đánh hắn đến mức gãy đôi ván gỗ mà hắn vẫn không nhỏ một giọt nước mắt. Vậy hôm nay là thế nào? Con trai chưa bao giờ khóc lại khóc thê thảm như vậy?!

Cha Thành thở dài, mẹ Thành sốt ruột, túm lấy con trai hỏi han nhưng Thành Hường Bắc vẫn không nói lời nào.

Thành Hường Đông thở dài, bảo cha mẹ đi xuống nhà trước đi.

Cả phòng hoang tàn, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có, Thành Hường Đông chỉ còn cách túm em trai sang phòng mình.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Thành Hường Đông ấn em trai xuống ghế sofa, còn mình vào phòng tắm lấy khăn mặt cho hắn.

Thành Hường Bắc lau mặt, không nói lời nào.

“Hồ Tử, ” Thành Hường Đông nhú mày nói: “Cậu muốn cả nhà phải lo lắng cho mình hả?”

Thành Hường Bắc trầm mặc một lát, rốt cục cũng gằn lên mấy từ: “Nam Nam muốn học tính trung.”

“Chỉ vì chuyện này sao?” Thành Hường Đông bật cười.”Lên tính trung là chuyện tốt, cậu cũng đi theo là xong mà?”

“Không phải như vậy!” Thành Hưởng Bắc ngẩng phắt đầu dậy, gào lên: “Không phải như thế! Cậu ấy lừa em đi đăng ký tỉnh trung! Cậu ấy chê em quá nhiều khiến cậu ấy không còn năng lực hành vi như người bình thường! Cậu ấy không muốn ở bên em nữa!” Nói đến chỗ này, hấn kích động đến mức suýt nhảy dựng lên, đau khổ trong mắt càng rõ ràng.

Thành Hưởng Đông im lặng, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Cậu thích Nam Nam?”

“Hả?” Thành Hưởng Bắc dừng lại, mắt tự nhiên quay đầu đi.

“Trả lời anh.” Thành Hưởng Đông nghiêm mặt nói: “Không phải kiểu thích như bạn bè, mà chính là thích như nam nữ đúng không?”

“Tại sao muốn em trả lời anh?” Thành Hưởng Bắc không hợp tác.

“Hồ Tử! ” Thành Hưởng Đông trừng mắt.

Thành Hưởng Bắc ừ ừ một lát, mới lẩm bầm mấy câu như muỗi bay: “Sau,loại..phía sau.” Hấn nói xong, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn anh trai mình nói: “Không được nói cho cha mẹ!”

Thành Hưởng Đông bật cười, nói: “Anh mày là loại người như vậy sao?”

Cùng lúc đó, Lộ Nam cũng về nhà.

Mẹ Lộ làm một bàn đồ ăn ngon, muốn tắm bổ cho con trai trước khi đi học.

Kết quả, Lộ Nam vừa về nhà đã chui tọt vào phòng, mẹ Lộ lo lắng chạy theo sau, chỉ thấy Lộ Nam trùm chăn co rúc trên giường, gọi sao cũng không lên tiếng.

“Nam Nam, con khó chịu à?” Mẹ Lộ lo lắng hỏi han.

Chăn giật giạt, nghe được một âm thanh rất nhỏ: “Dạ.”

Mẹ Lộ vỗ vỗ con trai, không thấy đáp lại nên đành thở dài đi ra ngoài, đóng cửa lại. Mẹ Lộ đang trầm tư thì ba Lộ về, hai người nói chuyện với nhau, bàn đến tình trạng của con trai, dự định ăn cơm xong sẽ gọi bác sĩ đến khám cho cậu.

Một bàn thức ăn phong phú, hai người không nói chuyện mà chăm chú ăn cơm, còn thỉnh thoảng nghe ngóng động tĩnh trong phòng Lộ Nam. Ăn cơm xong, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên:

“Alo? Ai vậy ạ?” Mẹ lộ do dự cầm điện thoại lên: “À, lão Thành hả! Làm sao vậy?”

Người Thành gia không còn tâm trạng ăn uống, vậy lại trong phòng khách uống trà. Trên tầng hai, anh em tâm sự, dưới nhà các trưởng bối suy đoán nguyên nhân Lão Hồ nổi giận, bàn tới bàn lui tiêu điểm vẫn đặt tới trên người Lộ Nam thôi.

Trước khi Thành Hưởng Bắc đi ra ngoài tâm trạng vẫn rất tốt, nhưng khi về lại không bình thường, mà nguyên nhân hấn đi ra ngoài là để tìm Lộ Nam. Mấy người thảo luận càng cho thấy Lộ Nam là mối nghi ngờ nhất, dù sao lần trước Tiểu Lão Hồ Thành gia phát uy cũng bởi Lộ Nam mà.

Vừa nghĩ đến đó, cha Thành đã đứng ngồi không yên, gọi điện sang nhà họ Lộ.

Sao, tổ tông nhà họ Lộ cũng nằm ngộp trong phòng à! Vài người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc Lộ Nam đã làm gì mà khiến Thành Hưởng Bắc khóc ghê như vậy?

Mẹ Thành không khỏi chua xót thở dài: “Nam Nam còn quan trọng hơn người làm mẹ này.”

Trên tầng, rốt cuộc Thành Hưởng Bắc cũng nói thật cho anh hấn biết. Từ khi phát hiện loại tình cảm biến chất kia, hấn đã nhận đủ lâu rồi.

“Ồ, vậy Nam Nam nghĩ cậu đối xử tốt với nó là đang ràng buộc nó? Cho nên nó muốn tự lập?” Thành Hưởng Đông nghe em mình kể ngắt quãng sự thật, lên tiếng tổng kết.

Thành Hưởng Bắc gật đầu, tủi thân nói: “Em thích cậu ấy nên mới tốt mà!”

“Đúng vậy.” Thành Hưởng Đông đồng ý nói: “Nhưng cậu đối với nó quá tốt.” Thành Hưởng Bắc đang định nhắc tay kháng nghị thì bị anh trấn an: “Anh biết thích một người là muốn quan tâm đến người đó từng

ly từng tí, nhưng cậu cũng phải có phương pháp chứ? Cậu nói một thằng con trai bình thường sẽ thế nào? Vậy mà ăn uống, quần áo, rửa mặt cái gì cậu cũng không bỏ qua. Lộ Nam đã mười sáu rồi, xa nhà không ít lần, đã lần nào tự mình thu xếp hành lý, thật sự ấy?”

Thành Hưởng Bắc ngạc nhiên hỏi: “Làm sao anh biết?”

Thành Hưởng Đông lắc đầu, tiếp tục nói: “Nhiều năm như vậy, hai đứa gần như không tách ra khỏi nhau, cho nên cậu chăm sóc Nam Nam như chăm trẻ con cũng không có gì không tốt. Nhưng con người đều phải lớn lên, hai đứa sẽ phải tốt nghiệp phải đi làm việc, ví như khi đó hai người vẫn ở bên nhau nữa, Nam Nam không có năng lực tự chăm sóc bản thân thì cậu làm sao đi công tác được? Mời người đến chăm sóc nó hay là cột nó trên lưng mình? Lúc đó mới ép Nam Nam lớn, cậu có thể tưởng tượng được tình huống đó không?”

Thành Hưởng Bắc dần ra, hần không muốn nghĩ đến. Hần chỉ biết khi thích một người thì phải trân trọng người đó, chăm sóc, thay người đó chắn gió che mưa, chia ngọt sẻ bùi cùng người đó: “Nói như vậy, em sai rồi sao?”

“Cũng không hẳn như vậy.” Thành Hưởng Đông cười nói: “Nam Nam muốn tự lập là chuyện tốt, nhưng tự lập không nhất thiết phải rời xa cậu!”

Thành Hưởng Bắc gật đầu, điểm này là hần không nghĩ ra, cũng không thể chấp nhận được.

“Cho nên.” Thành Hưởng Đông vỗ vai em trai, dịch lại gần nói: “Cậu đã từng nghĩ đến Lộ Nam vội vã tách ra khỏi cậu là bởi vì...” Anh thừa nước đục thả câu, đang nói thì dừng lại khiến Thành Hưởng Bắc gấp đến độ gơ chân, vội hỏi lại: “Bởi vì sao? Anh nói đi mà!”

“Bởi vì...nó cũng thích cậu.”

Lộ Nam thích mình? Thành Hưởng Bắc chao đảo như nằm trên sóng.

Kết luận của lão anh thực sự quá chấn động, hần lật qua lật lại, nằm không nổi.

Hần nói chuyện tiếp với lão anh, rất sợ anh mình nhìn sai vấn đề, thậm chí bản thân hiểu sai ý.

“Nó phải rời khỏi cậu là vì nó sợ, nếu hai người thích nhau, chí ít cũng phải bình đẳng. Nhưng bây giờ Lộ Nam gần như phụ thuộc vào cậu, cho nên nó muốn tách ra khỏi cậu, muốn được độc lập. Nó là một thằng con trai, cho dù yếu ớt cũng không đến mức phải phụ thuộc vào người khác. Huống chi bề ngoài Nam Nam nhìn thì ngơ ngơ, nhưng nội tâm vẫn là một đứa trẻ kiêu ngạo.”

“Nhưng như vậy cũng không thể đoán được cậu ấy thích em?” Người nào đó nghi ngờ hỏi.

“Ngu ngốc! Ví như cha mẹ quan tâm cậu quá độ, cậu sẽ trốn nhà đi để chứng minh sao?”

“Sẽ không. ” Người nào đó lại lắc đầu.

“Điều đó đã nói lên nó quan tâm đến cậu. Có khi còn nhiều hơn cả cậu với nó ấy.”

“Anh không lừa em chứ?” Thành mỗ vui sướng quá đổ với thông tin bất ngờ này, dè dặt hỏi lại.

“Lừa cậu thì được gì chứ?” Thành Hưởng Đông buông tay, anh cũng rất bất đắc dĩ khi hướng hai đứa đi đến bước này: “Hổ Tử, kể từ bây giờ, nếu đến ba năm sau cậu vẫn còn kiên trì với tình cảm của mình thì anh sẽ giúp cậu lót đường. Anh cũng nói luôn với cậu con đường này gian nan gấp bội những con đường khác, cả vật chất lẫn tinh thần đều phải đủ mạnh mới có thể đảm bảo cho cuộc sống của cậu và Nam Nam.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Thành Hưởng Bắc nghiêm túc hỏi.

“Chỉ mong không phải nhưng hãy chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.” Thành Hưởng Đông vỗ vai em trai, cười nói: “Nếu ngay cả khó khăn trước mắt cũng không khuất phục được, thì tương lai gặp nhiều cản trở khiến Nam Nam hối hận muốn rút lui thì cậu làm sao? Đạp nhà thêm lần nữa à?”

Thành Hưởng Bắc xấu hổ.

“Cho nên phải trưởng thành, chỉ khi có đầy đủ lợi thế mới có thể theo đuổi người yêu.”

Thành Hưởng Bắc buồn phiền mấy ngày, Lộ Nam cũng liên tục mất ngủ.

Tối ngày khai giảng, hai con gấu trúc một trước một sau ra khỏi nhà, lưng Lộ Nam đeo một túi du lịch, tay kéo thêm một chiếc valy, lắc lư trên đường. Ba Lộ muốn đưa cậu đi nhưng Lộ Nam từ chối, cậu kiên trì muốn tự mình đi.

Thành Hường Bắc rời nhà sớm, kéo theo rương hành lý đứng lặng lẽ nơi góc đường, đây là con đường Lộ Nam bắt buộc phải đi qua.

Đợi mấy phút đồng hồ đã thấy bóng dáng Lộ Nam xuất hiện, Thành Hường Bắc mở to mắt, chăm chú nhìn từng động tác của Lộ Nam. Như có cảm ứng liên thông, Lộ Nam dừng bước, chậm rãi nghiêng đầu nhìn qua.

Hai người cách nhau một con đường lớn, cả hai đều im lặng. Lộ Nam há miệng, không nói được gì.

Thành Hường Bắc nhìn cậu, trong tim có vô vàn khổ sở chưa xót vậ mà trên mặt vẫn làm vẻ tươi cười, lớn tiếng nói: “Nam Nam, phải cố gắng lên!”

Nước mắt Lộ Nam rơi xuống, cậu kéo rương hành lý đi về phía trước.

Thành Hường Bắc ngậy người một lát, cho đến khi hình bóng Lộ Nam dần dần biến mất mới thở dài, đi nhanh về phía trước.

Nam Nam, từ nay về sau chúng ta thực sự xa nhau rồi.

Cho nên cậu phải chăm sóc bản thân thật tốt.

19. Chương 19

Cuộc sống trung học của Lộ Nam diễn ra không suôn sẻ chút nào.

Từ trước đến nay luôn được Thành Hường Bắc chăm sóc cho nên có nhiều chuyện cậu không biết xử lý thế nào.

Chỉ có một cái thủ tục đăng ký lúc khai giảng mà cậu phải chạy lên chạy xuống ba lần mới xong. Lúc kéo hành lý đến phòng ký túc báo danh, người khác nhanh chóng xử lý xong xuôi giường chiếu, mà cậu đến quá giờ cơm trưa vẫn chưa biết sửa lại cái giường méo mó của mình thế nào, cho nên đành bỏ qua bữa trưa, chỉ có thể mua bánh mì ăn cho xong chuyện.

Đang buồn bực thì có người tìm đến, Lộ Nam ngẩng đầu lên, thì ra là Chu Phác.

Người thân ơi! Lộ Nam kích động trừng mắt nhìn Chu Phác, tư thế như muốn nhào đến ngay. Chu Phác sợ hãi lùi về sau, nếu lão đại biết hắn được Lộ Nam ôm thì nhất định sẽ giết hắn!

“Bao Tự!” Lộ Nam lớn tiếng hỏi: “Cậu cũng thi vào trường này à? Sao không nghe cậu nói qua?”

Phòng ký túc lập tức vang lên tiếng cười, Chu Phác hắc tuyến trừng mắt nhìn Lộ Nam, nhỏ giọng nói: “Đừng có gọi biệt danh của tớ nữa!” Sau đó dùng âm lượng bình thường nói: “Tôi lấy giấy thông báo xong đã nói với cậu rồi mà, ai biết Đại Tiên cậu nghĩ gì chứ? Chắc quên mất rồi.”

Lộ Nam cười gượng, lúc mới nhận được giấy thông báo, bản thân đang hết sức khó chịu, cũng chẳng chú ý người ta đang nói gì với mình.

“Cậu thu xếp đồ đạc xong chưa?” Chu Phác nhìn giường Lộ Nam một chút rồi giúp cậu chỉnh lại giường, sửa góc chăn: “Ăn cơm chưa?”

Lộ Nam nhắc túi bánh mì trong tay lên: “Đây, đang ăn này.”

Chu Phác trợn trắng mắt nhìn trời, Lộ Đại Tiên ơi Lộ Đại Tiên, để Thành lão đại hầu hạ cậu thì không chịu, còn tự mình chạy đến nơi này chịu khổ. Đêm đó Chu Phác sốt ruột báo cáo với Thành Hường Bắc:

“Lộ Đại Tiên miễn cưỡng hoàn thành nội vụ, không ăn cơm, chỉ ăn bánh mì.” Chưa đầy hai phút, Thành Hường Bắc đáp lại: “Cậu không mua đồ ăn cho cậu ấy sao?”

Chu Phác phì cười, trong lòng tự nhĩ tôi có phải là cậu đâu.

Thành Hường Bắc trừng mắt thờ dài nhìn tin nhắn Chu Phác gửi.

Người trong phòng đã ngủ hết chỉ còn mình hắn không ngủ được.

Vốn dĩ lúc biết Chu Phác thi đậu tỉnh trung hắn rất vui mừng cho người anh em, tuy nhiên chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình lắm, cho đến khi Lộ Nam náo loạn muốn sống độc lập hắn mới nghĩ đến phải sắp xếp một tai mắt mới được. Chờ tâm trạng ổn định hơn, hắn lập tức đến tìm Chu Phác, cái gì cũng không nói chỉ mua cho tên này một chiếc điện thoại di động.

“Người anh em, tôi van cậu đó!”

Chu Phác nhận chiếc điện thoại, gật đầu đồng ý. “Lão đại, cậu yên tâm đi, từ bây giờ mọi cử động của Lộ Đại Tiên tôi đều báo cáo cho ngài hết!”

“Tôi vẫn không yên lòng.” Thành Hường Bắc cau mày nói.

Lão đại, cậu muốn gì nữa? Chẳng lẽ muốn tôi đối xử với Lộ Đại Tiên như cậu sao? Tôi có phải cậu đâu! Không thể vừa kiên trì nhẫn nại lại vừa cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa tôi và Lộ Đại Tiên là bạn bè mà”

“Cậu dám làm vậy, tôi diệt cậu!”

“Không không, tiểu nhân không có can đảm như vậy đâu, hơn nữa...” Chu Phác nhỏ giọng lầm bầm, tôi không thích con trai đâu!

Thành Hường Bắc đổi mình, nở nụ cười, Bao Tự mà thích con trai, mình phải phết hắn trước, còn dám nhờ hắn đi làm tai mắt sao.

Lớp Lộ Nam và Chu Phác nằm cạnh nhau.

Lộ Nam nửa tỉnh nửa mê đi theo đám đông vào phòng học. Chu Phác thấy cậu đi đúng phòng học cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong lớp có không ít người nhưng không có cảm giác như ở sơ trung, Lộ Nam tò mò nhìn trái nhìn phải, có người muốn cùng cậu nói chuyện cậu cũng cố gắng lắng nghe. Chỉ có điều bệnh thất thần ở cậu vẫn không thể thay đổi được, luôn luôn nhầm lẫn số tên trong lớp. Mọi người đều không biết làm sao với vị bạn học cùng lớp này.

Ngoài khi đi học ông nói gà bà nói vịt, mua đồ ăn chỉ toàn những món nguội lạnh không ai sờ đến thì coi như ban ngày Lộ Nam vẫn trải qua bình an. Nhưng mà đêm đến mới thành vấn đề, quá khứ đều là Thành Hường Bắc chuẩn bị nước nóng, kem đánh răng,...cho cậu, hơn nữa sau giờ tự học buổi tối cậu mới đến nhà tắm, khi đó ít người, Lộ Nam cũng có thể thoải mái giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân, tắm rửa xong chỉ cần đi chân trần đến giường lăn một vòng là được, chuyện còn lại đã được Lão Hồ phụ trách mà!

Thế mà Lộ Nam lại canh lúc đông người nhất đi rửa mặt, ai nấy chen chúc nhau suýt chút nữa đẩy cậu ra ngoài phòng tắm. Cậu cũng không tiếp tục chen lấn, cũng không nhờ người khác nhường, ngậy người đứng một góc cho đến khi bạn cùng phòng phát hiện ra cậu, nhìn xem có khoảng trống nào không đẩy cậu vào.

Rửa mặt, đánh răng xong, chân vừa chạm vào nước lạnh, mặt Lộ Nam tối sầm lại. Thì ra cuộc sống của cậu được Thành Hường Bắc giúp đỡ nhiều như vậy, cậu miễn cưỡng dùng nước lạnh rửa chân, ngồi xếp bằng trên giường trầm tư. Có bạn cùng phòng đi đến gõ cửa cậu một cái: “Này! Lộ Nam! Sắp tắt đèn rồi, nhanh chóng thu dọn đồ dùng của cậu đi!”

Lộ Nam lập tức tỉnh người, nhanh chóng bò xuống thu dọn đồ dùng sạch sẽ, chờ cậu tay chân luống cuống đi đổ nước bẩn ở nhà vệ sinh về thì đèn đã tắt mất rồi. Đèn vừa tắt, mắt chưa thích ứng được, thất thểu thiếu đi về thì đụng phải chiếc ghế để trong phòng, Lộ Nam kêu A! một cái rồi ngã lăn quay ra đất.

Bạn cùng phòng đang đùa nhau, nghe được tiếng kêu của cậu lập tức kêu lên sợ hãi, có người vội bật đèn pin chiếu vào. Lộ Nam bị ngã ở giữa phòng, tay bị rách da, đầu gối bị va đập thâm tím một mảng to. Có

người nhảy trên giường xuống đỡ cậu dậy, mấy người giường trên cười ầm lên: “Lộ Nam, cậu thật là tài năng! Một khuôn đất nhỏ cũng có thể ngã bị thảm như vậy.”

Lộ Nam đứng lên, nhấc cái ghế lên, lặng lẽ để nó lại phòng tắm. Vừa động dậy chỗ đầu gối lại đau, cậu khập khiễng đi lại. Vừa đến phòng tắm, vịn vôi nước rửa tay, nước lạnh lướt qua lòng bàn tay, cậu chỉ cảm thấy dòng nước này rất lạnh, lạnh từ lòng bàn tay chạy lên trên, chạy đến con tim đau nhói, viên mắt đỏ ửng lên.

Mặc dù chưa xót nhưng Lộ Nam tự nhủ phải cố gắng lên, phải kiên cường, không được khóc, tuyệt đối không được khóc. Ấy vậy mà mắt ngày càng ảm, Lộ Nam giơ bàn tay ướt đầm lên che kín mắt mình.

Tuy rằng chân bị đụng thâm tím nhưng tiết thể dục buổi sáng vẫn phải chạy.

Lộ Nam đuổi theo hàng ngũ đang chạy rất nhanh, chỗ đầu gối bị sưng đỏ hành hạ cậu khổ sở không thôi, nhưng dựa vào tính khí không chịu thua của mình, cậu vẫn rắn kiên trì. Chạy một vòng quanh bãi tập, cậu mơ hồ đến suýt ngã xuống đất.

Chu Phác vẫn đảm nhiệm chức vụ ủy viên thể dục, hắn mang theo đội ngũ của mình chạy sát lớp Lộ Nam. Hắn vừa dẫn đội, vừa tìm kiếm cậu, mắt thấy bước chân lảo đảo của đối phương, hắn bắt đầu thở dài, Lộ Đại Tiên không có thiên phú vận động, trước kia chạy đều do hắn và lão đại giúp đỡ, bây giờ ăn phải quả đắng rồi?

Hắn vừa hô to khẩu hiệu, vừa thở dài, ngay cả tiếng hô khẩu hiệu tiếp theo cũng mất hết sức. Có người đứng bên cạnh trêu đùa: “Này! Chưa ăn cơm à!”

Chu Phác trừng mắt, cười mắng: “Có thể không ăn được à!”

Hàng ngũ giải tán, hắn chạy vội đến ngồi bên cạnh Lộ Nam đang nằm bệt dưới đất: “Đại Tiên, chạy một chút mà cậu cũng không chịu được à?”

Lộ Nam thở phì phò, xắn ống quần lên.

Chu Phác thấy mảnh da thâm tím to tướng như vậy, hít một ngụm khí: “Sao lại vậy?”

“Ngã!” Lộ đang muốn kéo ống quần xuống, Chu Phác đã nhanh tay cản lại, hắn lấy điện thoại di động ra chụp tách tách hai tấm.

“Cậu làm gì vậy?” Lộ Nam khó hiểu hỏi.

Chu Phác cười gượng: “Lưu lại làm kỉ niệm, he he.”

Lộ Nam lắc đầu, nói: “Bao Tự, cậu điên rồi à.” Cậu nói xong bèn đứng lên, chân cao chân thấp muốn rời đi.

Chu Phác ngăn cậu lại, nói: “Cùng nhau ăn sáng đi?”

“Không cần. ” Lộ Nam khẽ cắn môi, nở một nụ cười: “Tôi phải học cách hòa nhập với sinh hoạt tập thể.”

Chu Phác ngăn người nhìn cậu khập khiễng rời đi, lưỡng lự có nên gửi hình ảnh ra ngoài.

Quả nhiên Thành Hưởng Bắc xù lông!

Chu Phác vừa gửi ảnh xong, đó là một bức ảnh chụp một mảng da thâm tím thật lớn khiến Thành Hưởng Bắc suýt chút nữa thở không nổi.

Cậu chăm sóc người ta như vậy à? Rõng giạn!

Chu Phác oan uổng: “Lão đại! Vết thương đó là do ban đêm tối lửa tắt đèn cậu ấy tự mình ngã! Lẽ nào tôi phải chăm sóc đến tận giường!”

Thành Hưởng Bắc câm nín, vội vàng phái người đi mua thuốc mỡ tan huyết tốt nhất chuyển vào trong. Thuốc mỡ mới đưa đến được một lúc, Chu Phác đã nhận được ba tin nhắn hỏi Lộ Nam đã thoa thuốc chưa?

Chu Phác hờn tủi, nước mắt đầm đìa, lão đại ơi lão đại, việc này ít nhất cũng phải học xong về đến phòng mới làm được chứ?

Trưa đó, Thành Hường Bắc ngồi trong căn tin mà không yên, đang không nuốt nổi cơm thì gặp chu mục với lâm thông. Chu Lâm đã lên năm ba, học tập đang căng thẳng, chu mục một khay đồ ăn lớn đến chỗ Thành Hường Bắc.

Anh ta ngồi đối diện hẳn, cười hì hì nói: “Anh em, sao ngẩn người vậy?”

“*** mẹ mày, ông đây cũng đang suy nghĩ đây! Suy nghĩ được không?” Thành Hường Bắc nghiêng người nhìn hẳn, cố gắng không muốn chứng kiến đôi cậu nam nam tìm hồng pháp phối, nhìn người ta hạnh phúc chẳng phải đang khiến mình thêm ảm ức à.

“Cắt! Lại là Đại Tiên à?” Chu mục biết chuyện Lộ Nam thi tỉnh trung, là do Chu Phác nói, anh ta cười trộm nói: “Vịt chết đến miệng rồi còn bay đi, khó trách chú mày phiền muộn.”

“Mẹ nó, im mồm cho ông đây! Còn dong dài nữa đá anh đến góc tường bây giờ!” Thành Hường Bắc cả giận nói.

Chu mục sợ hãi vô cùng ôm lâm thông, nhe răng với Thành Hường Bắc: “Mày dám!”

“Anh xem tôi có dám hay không?”

Hai người đối chọi như trâu giữa rừng, lâm thông thoát khỏi cánh tay chu mục, lặng lẽ tìm một chỗ ngồi đầu đó, lâm bộ mình không biết đến hai tên ấu trĩ này.

Lộ Nam ở trong trường hết sức khó khăn, nghênh đón lễ hội đón tân sinh.

Lễ hội đón tân sinh vẫn theo kiểu cũ, hiệu trưởng phát biểu, thầy chủ nhiệm phát biểu, đại diện Tân sinh lên phát biểu, cuối cùng chủ tịch Hội học sinh lên tiếng. Lộ Nam ngủ hết ba phần tư thời gian, cho đến khi chủ tịch Hội học sinh lên đài phát biểu cậu mới hơi tỉnh ra chút, đơn giản vì âm thanh ồn ào xung quanh!

“O! Đẹp trai quá!”

“Cậu thấy bước đi tao nhã của hẳn không!”

“Đẹp trai như ngôi sao luôn!” Âm thanh líu ríu vẫn không ngừng truyền đến, Lộ Nam mơ màng mở mắt ra, đưa mắt lên nhìn thì chỉ thân một bóng người mơ hồ đứng trên đài, dùng âm thanh trầm ổn của mình giới thiệu: “Mọi người khỏe! Tôi là chủ tịch Hội học sinh mới, Long Cửu Mạch.”

“Cửu muội? Cái gì cửu muội? ” Lộ Nam gãi gãi đầu, không giải thích được vấn đề này.

Từ khi người trên bục nói chuyện, bên dưới đã trở nên yên tĩnh, cho nên lời nói bộc phát của Lộ Nam vang truyền thật xa, người xung quanh lập tức cười: “Cửu muội? Phụt ha ha ha...”

Thấy người này cười, người khác lại tò mò vì sao hẳn cười, một truyền mười, mười truyền một trăm, một lát sau danh tiếng “Long Cửu Muội” bắt đầu lan truyền.

Tiếng cười dưới sân khấu ngày càng lớn, người phía trên cũng cảm nhận được rục rịch phía dưới, ngũ khí nhỏ dần, đôi mắt nhỏ dài của hẳn lướt xuống phía dưới, tiêu điểm dần dần tập trung lên Lộ Nam là trung tâm động đất.

Lộ Nam không quan tâm người xung quanh cười cái gì, nói xong một câu, lại tiếp tục mơ mơ màng màng đi gặp Chu Công (ngủ).

20. Chương 20: Thiếu

Nguồn khóa pass cập nhật sau

21. Chương 21

Nhà họ Thành có khách đến chơi, được xưng là gia tộc giàu nhất thành phố này – Long gia.

Cha Thành cười tủm tỉm tiếp đón đối phương, Thành Hướng Đông cũng ở bên giúp ông. Thành gia không mấy lui đến với giới thương nhân giàu có của thành phố, bởi vì họ luôn cố gắng ẩn giấu, cho nên người trong thành phố biết nhà ông để đến thăm không nhiều lắm. Có điều chỉ cần là người quen biết qua, ít nhiều cũng có thể đoán được, cho nên Long gia đã từng hợp tác vài lần bên nhân dịp năm mới đến làm thân. Tất nhiên là do sang năm Thành gia có nhiều dự án mới được tung ra, Long gia là một trong những đơn vị thầu.

Tuy rằng Long gia được xưng là nhà giàu nhất thành phố, nhưng so với Thành gia, chỉ có kém hơn, thậm chí chưa bằng một nửa. Người đứng đầu Long gia là Long Thiên Cương vì muốn làm thân với Thành gia đã tốn không ít công sức, có điều để tận mắt nhìn thấy chủ tịch Thành cũng không dễ dàng. Không có cách nào khác, chỉ đành chọn lựa đến thăm hỏi dịp năm mới, cũng mang theo con trai ông ta yêu thích nhất – Long Cửu Mạch.

Long Cửu Mạch đi theo cha gã, trên mặt treo lên nụ cười chuẩn mực, vừa đi vào trong vừa cẩn thận quan sát. Với tài lực Thành gia mà nói, nhà bọn họ có thể hình dung bằng một từ – đơn giản, trong sân chỉ có những đồ trang trí đơn giản, ngay cả hoa cỏ cũng là loại phổ thông. Vào đến phòng khách, đập vào mắt gã là một thiết kế tương đối ấm áp, không nhìn ra thứ gì đặc biệt đáng giá. Long Cửu Mạch ngồi trên ghế sofa mà thở dài, đây mới là gia đình trong lý tưởng của gã, khác hẳn với nơi nạm vàng nạm ngọc, lấp lánh mà gã gọi là “nhà” kia.

Cha gã không dưới một lần nói về Thành gia với gã, chỉ cần một công ty chi nhánh ở địa phương của Thành gia cũng đủ sức chống lại Long gia, càng không cần tính đến số lượng sản nghiệp phân bố trên toàn quốc của Thành gia. Chỉ có điều Thành gia không huênh hoang cho nên không nhiều người biết đến mà thôi. Long Thiên Cương thường ca ngợi, một doanh nghiệp gia đình như Thành gia sao có thể thành công được vậy chứ! Long Cửu Mạch đưa mắt nhìn người cha óc đầy bụng phê của mình, trong lòng tự nhủ nếu ngài không quyết tâm từ bỏ tính trụy lạc đào hoa của mình thì đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Bởi vì sự ngưỡng mộ của mình với Thành gia cho nên Long Thiên Cương không ít lần kể về sự thành công vang dội của Thành gia với con trai mình, người đứng đầu Thành gia có thể điểm thạch thành kim* thế nào. Lão đại Thành gia đang học trường đại học hàng đầu cả nước, con trai nhỏ thì học trường tốt nhất thành phố, hơn nữa Long Thiên Cương còn không quên lấy con trai nhỏ nhà họ Thành so sánh với con mình, cái gì mà con nhà họ Thành chói sáng như ánh mặt trời, thành tích học tập cao như thế nào, tình cảm với bạn bè cùng lớp tốt ra sao, còn có biết bảo vệ bạn bè nữa! Nói chung là để hình dung về con thứ nhà họ Thành chỉ có một từ: hoàn mỹ.

Chú thích: (điểm thạch thành kim): có thể biến đá thành vàng, ý là chỉ sự tài năng của cha Thành.

Những lời này Long Cửu Mạch nghe đến tai cũng mọc kén, cha càng khen Thành Hướng Bắc, lửa giận trong lòng gã càng cao. Long gia không giống Thành gia, người đứng đầu Thành gia sống rất nghiêm túc, không hề có một thông tin thác loạn ngoài lề nào, mà Long gia, ngoài vợ cả ra còn cả đồng tình nhân bên ngoài. Vợ nhiều đương nhiên con cũng nhiều, sau khi vợ cả sinh con thì ốm yếu bệnh tật, bốn năm trước đã mất, một tình nhân – chính là mẹ Long Cửu Mạch lợi dụng tình thế cướp chỗ, Long Cửu Mạch trở thành thiếu gia họ Long, Long nhị công tử.

Chỉ có điều trẻ con nhà Long gia xuất hiện ngày càng nhiều, Long Tam Long Tứ...rồi đến Cửu Mạch, quả nhiên thành điển cổ chín con rồng, cho nên Long Cửu Mạch cũng rơi vào vòng tuần hoàn cạnh tranh không điểm dừng. Tranh giành với anh trai, rồi tranh giành với chị gái, chín đứa trẻ, bốn nam năm nữ, nếu không tranh nhau thể hiện thì làm sao được người đứng đầu Long gia chú ý? Trẻ con mà không được cha quan tâm thì khác gì sống trôi thả?

Ngay cả khi gã không muốn tranh giành thì mẹ cũng không đồng ý. Người phụ nữ khi còn trẻ còn hy vọng giữ chân được cha gã, đến lúc huyền tưởng tan biến, tất cả hy vọng đều đặt trên người đứa con, Long Cửu Mạch là chỗ dựa duy nhất của mẹ gã, cho nên từ nhỏ đã phải chịu đựng cách thức giáo dục vô cùng khắc nghiệt. Lúc nào phải khóc, lúc nào phải cười, gặp người khác phải nói những lời thế nào, sai một chút sẽ bị đánh đau, tâm hồn từ lúc còn nhỏ đã phải chịu đựng nhiều ảm ức, không có chỗ xả giận. Cho đến khi mẹ

gã lên ngôi thành công, những ngày yên bình của gã cũng dần dần đến. Bên ngoài, gã tỏ vẻ lịch sự, là con trai có thành tích ưu tú của nhà họ Long, nhưng nội tâm lại mang tâm trạng u ám, thích ý mạnh hiếp yếu, là một bạo chúa giả danh người tốt. Có tiền thì chuyện gì cũng dễ làm, không cần tự mình đứng ra lo liệu mà đã có đội ngũ chó săn vì mình cống hiến. Để giữ bí mật, gã không bao giờ tiết lộ thông tin thật của bản thân, dù sao những kẻ đó cũng chỉ vì tiền mà thôi, về phần gã tên tuổi thế nào, bọn họ quan tâm làm quái gì.

Năm kia thi đậu tỉnh trung, gã thỏa mãn lấy kết quả khoe với cha mình, ai ngờ dù khen thì khen nhưng Long Thiên Cương vẫn thuận mồm ca ngợi con trai nhỏ nhà họ Thành ưu tú hơn con nhà mình. Long Cửu Mạch nhìn cha thao thao bất tuyệt, mong muốn được bấm vào Thành Hưởng Bắc cũng dấy lên trong đầu! Bản thân liều mạng cố gắng cùng lắm chỉ chiếm được một câu khích lệ hời hợt, vậy mà tên nhãi họ Thành chẳng là được gì cũng được cha gã thương nher như vậy! Dựa vào cái gì?!

Vì thế, gã chuyên môn nằm vùng ở sơ trung thành phố, xa xa thấy được Thành Hưởng Bắc đang bám đuôi Lộ Nam. Mặc dù bề ngoài bọn họ xuất chúng nhưng khi gã thấy thì chẳng có gì ẩn tượng, không ngờ được rằng Thành Hưởng Bắc lại ra tay với longp vàng, hấn quá lợi hại nên lông vàng không địch lại nổi.

Long Cửu Mạch gần như tức điên, cùng lắm chỉ là một tên học sinh trung học, cái quái gì mà không đánh lại được? Gã đang nhíu mày thì chợt nghe lông vàng cẩn thận nói: “Ngài có ân oán gì với Thành Hưởng Bắc sao?”

Gã sững sờ, ân oán? Nhìn Thành Hưởng Bắc không vừa mắt có được không? Nhưng mà tất nhiên gã sẽ không phun cái lý do mất mặt như vậy ra khỏi mồm, chỉ nói cho có lệ: “Hắn dám cướp đứa con gái tao thích!”

Lông vàng gật đầu, nói cơn tức này thật sự không nuốt trôi được. Thành Hưởng Bắc không động vào được, vậy kiếm quả hồng mềm mà nắm thôi!

Vì vậy Lộ Nam trối gã không chặt trở thành người chịu tội thay.

Long Cửu Mạch ngồi trầm tư trên sô pha, trong lúc đó Thành Hưởng Bắc lại nhíu mày nhìn đồng ảnh lộn xộn trước mặt mình. Ảnh chụp không rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra ngoại hình của người được chụp, đó là một khuôn mặt nhỏ dài, môi mỏng, là một nam sinh đẹp trai theo kiểu nữ tính. Người này được gọi là “Mạc Nhiên”, có người nói tên này chính là lão đại của lông vàng, vì không điều tra được gì nên gọi người này là “Mạc Nhiên” sao.

Dường như tất cả đều không có căn cứ.

Thành Hưởng Bắc tiếp tục được người cài vào trường học cung cấp manh mối về lông vàng nhưng lại không hề có thông tin nào liên quan đến người có tên “Mạc Nhiên” này cả. Hắn mệt mỏi tựa lưng vào ghế, trầm tư truy nghĩ.

“Hổ Tử, xuống nhà một chút. ” Giọng Thành Hưởng Đông từ bên ngoài truyền vào.

“Vâng.” Thành Hưởng Bắc lấy lại tinh thần, thu dọn đồ đạc linh tinh rồi xuống nhà.

Thành Hưởng Bắc vừa gặp Long Cửu Mạch thì mắt chớp giật, hắn có cảm giác người này nhìn rất quen mắt, nhưng lại không nhớ được đã gặp nhau ở đâu. Tuy nhiên cha luôn dạy bọn hắn phải biết giữ bình tĩnh, điềm đạm cho nên hắn lấy lại vẻ mặt như thường, gật đầu đáp lễ với đối phương. Thành Hưởng Đông giới thiệu bọn hắn với nhau rồi dặn dò: “Hổ Tử, đưa Long công tử lên phòng cậu chơi đi, chúng ta phải đến thư phòng bàn bạc vài chuyện.”

Thành Hưởng Bắc gật đầu, mang theo Long Cửu Mạch lên tầng. Lúc đi lên, hắn lịch sự đi trước dẫn đường cho Long Cửu Mạch, vừa quay đầu lại đã thấy u ám tối tăm bên trong đôi mắt nhỏ của gã, hắn thầm kinh sợ, đột nhiên nhớ đến cảm giác quen thuộc này bắt nguồn từ đâu. Để xác minh suy đoán của mình là đúng, hắn không do dự, tiếp tục nói chuyện với đối phương.

“Mời vào.” Hắn mở cửa phòng, mỉm cười nói: “Tùy ý ngồi đi.”

Long Cửu Mạch chọn ngồi trên ghế đối diện bàn học, gã hứng thú đánh giá xung quanh, cười nói: “Căn phòng này của cậu được thiết kế rất hiện đại.”

Thành Hường Bắc cười, đi tới máy đun nước pha trà cho Long Cửu Mạch: “Cũng tạm tạm.”

Hai người ngồi đối diện, cách nhau một lần khó lững lự, Thành Hường Bắc mở miệng trước: “Long công tử...”

Long Cửu Mạch vội vàng kêu dừng: “Cũng không phải đóng phim, cái gì mà công tử với không công tử, cứ gọi tôi là Long Cửu là được.”

Thành Hường Bắc nghe lời gã, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, nói đến vấn đề trường học, không thể tránh được nhắc đến Lộ Nam. Long Cửu Mạch thể hiện mình rất thú vị với Lộ Nam, dần dần nhắc đến Lộ Đại Tiên nổi tiếng như thế nào trong trường, khiến người ta phải chú ý. Nói thẳng ra gã rất “yêu thích” Lộ Nam, lòng mày Thành Hường Bắc bắt đầu nhảy lên.

Long Cửu cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, âm thầm cười lạnh một tiếng. Thành Hường Bắc cố gắng che giấu tâm trạng, đứng dậy đi pha trà tiếp, âm thầm dùng điện thoại chụp ảnh Long Cửu Mạch, hai người đều mang tâm tư trong lòng mà tiếp tục nói chuyện phiếm, cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Lộ Nam vừa đẩy cửa phòng Thành Hường Bắc đã thấy hắn nói chuyện vui vẻ với Long Cửu Mạch.

Cậu ngăn người, đã thật lâu rồi cậu mới lại đến đây, lâu đến mức mẹ Lộ phải om sòm lên nếu cậu tiếp tục như vậy thì sẽ mất đi người bạn thân thiết từ nhỏ – Thành Hường Bắc. Cho nên, bà không để ý kháng nghị của con trai, một cước đá bay con trai ra ngoài: “Đi đi! Đi làm hòa với Hổ tử đi! Tối nay nếu không đưa Hổ tử về nhà ăn cơm thì con cũng đừng về nữa!” Trẻ con thật sự không được nuông chiều, nhiều năm như vậy có ai đối xử tốt với con hơn Thành Hường Bắc không! Con trai lại không biết quý trọng!

Lộ Nam không được tự nhiên chạy đến Thành gia, nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt từ trên xuống dưới. Bà nội Thành kéo tay cậu lại nói sao lâu rồi nam nam không tới chơi, hay là bận học tập mà không đến thăm bà luôn rồi! Thím Lý vội vàng mang đồ ăn vặt cậu thích ra, cười híp mắt nhét vào tay cậu. Ngay cả Thành Hường Đông bận ra khỏi phòng lấy chút đồ, khuôn mặt đang nghiêm túc cũng lập tức tươi cười, dặn cậu tầng hai có một hộp chocolate, lúc về đừng quên lấy.

Lộ Nam ngại ngần cúi đầu, cầm hộp thức ăn vặt lên tầng ba, không ngờ rằng lại gặp kẻ xấu xa bắt nạt mình, thậm chí còn là khách quý của Thành Hường Bắc: “Tại sao anh lại ở đây?!” Lộ Nam tức giận hỏi.

Long Cửu quay đầu lại thấy Lộ Nam bèn cười nói: “Làm khách chứ sao.”

Thành Hường Bắc đột nhiên gặp được Lộ Nam, hưng phấn đến mức muốn nhảy dựng lên. Có điều Long Lộ đang đối chọi nhau khiến hắn do dự, cuối cùng vẫn không đứng dậy chỉ nói lô nam ngồi xuống.

Lộ Nam vốn đang lo lắng, gặp phải Long Cửu Mạch thì trong nháy mắt thay thế bởi tức giận. Cậu vốn tưởng từ trước đến nay Thành Hường Bắc đều có chung mối thù với mình, không ngờ Thành Hường Bắc vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Chưa xót chạy thẳng lên nào, cậu ghen lời ngồi một bên Thành Hường Bắc, lấy thái độ cứng rắn tuyên bố: “Chỗ này không chào đón anh!”

“Ồ?” long cửu nhướn mày, cười nói: “Chỗ này hình như là Thành gia mà? Hổ Tử không nói tôi không được ở đây.” Gã nghe người nhà họ thành gọi Thành Hường Bắc là Hổ Tử, suy đoán đây là biệt danh của Thành Hường Bắc.

Lộ Nam nghe hắn gọi biệt danh thân mật của Thành Hường Bắc như vậy, hai tay nắm chặt thành quyền, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ai cho anh gọi hắn là Hổ Tử?”

“Sao vậy? Tên này chỉ cho phép cậu gọi à?” Long Cửu Mạch buông tay.

“Sao cậu có thể quen biết một tên khốn nạn này?” Lộ Nam nhin không nổi nóng giận, ánh mắt nhìn chằm chằm Thành Hường Bắc, cậu tựa tức lại vừa sợ, tức là tên Long Cửu Mạch này dùng mọi cách xấu xa để đối phó với mình, sợ là cì sao Thành Hường Bắc vẫn chưa phản ứng? Trước đây hắn tuyệt đối đứng về phe mình, đúng lí cũng được, cố tình gây sự cũng được, chỉ cần là chuyện của Lộ Nam thì cũng là chuyện của Thành Hường Bắc, vậy mà bây giờ thành hướng bức vẫn ngồi im như tượng, Lộ Nam không nhin nổi cơn đau xót từ tim: “Lão Hổ, nói đi!”

Thành Hường Bắc nhìn khuôn mặt hỏ hê của Thành Hường Bắc, lại nhìn ánh mắt trong mong của Lộ Nam với mình, đột nhiên hắn nhớ ra anh hắn đã từng nói: “Lộ Nam quan tâm đến cậu, thậm chí có thể cảm giác

được nhiều hơn cậu với nó. Hắn cố nhin kích động muốn được an ủi Lộ Nam, hắng giọng nói: “Long cửu là khách nhà tớ.”

Mặt Lộ Nam trong nháy mắt xụ xuống, Thành Hường Bắc cũng không chớp mắt quan sát tỉ mỉ cậu, không hiểu sau khi thấy Lộ Nam tỏ vẻ thất vọng tổn thương, khoe miệng hắn lại nhếch lên.

22. Chương 22

Lộ Nam ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

Thành Hường Bắc và Long Cửu Mạch tiếp tục nói chuyện phiếm, làm bộ không thấy được đôi mắt phát hỏa của cậu một bên. Cậu quay đầu nhìn xung quanh, sững người lại, vừa rồi vào cửa chỉ lo chất vấn Long Cửu Mạch, mà không chú ý toàn bộ căn phòng của Thành Hường Bắc đã được thiết kế mới hoàn toàn. Chiếc giường tầng hai người thường ngủ cùng nhau bây giờ không thấy đâu, bàn nhỏ kiểu Nhật cũng không biết nơi nào, càng khiến cậu khó chấp nhận nổi chính là chiếc thảm lông dài nơi cậu hay lăn lộn giờ không thấy bóng dáng!

Tóm lại trong căn phòng này không có bất cứ thứ gì cậu quen thuộc nữa! Lộ Nam hoảng hốt, cậu nhảy khỏi ghế đi tới đi lui trong phòng, sờ sờ xoa xoa, động động chạm chạm từng cái, thậm chí còn ngồi giữa sàn nhà, ngửa đầu nhìn trời.

Thành Hường Bắc ngồi nói chuyện với Long Cửu Mạch nhưng vẫn trộm liếc Lộ Nam. Hai người không có tương tác gì với nhau nhưng không khí dè dặt này lọt toàn bộ vào mắt Long Cửu Mạch. Gã lạnh mặt nhìn Lộ Nam ngồi ngốc giữa sàn nhà, cười nói: “Sao thế? Trên trời có heo bay à?”

Lộ Nam sững sốt nghe xong câu nói lảm nhĩa của hắn, lập tức trả lời: “Bởi vì có mây dưới này thổi mà!”

Long Cửu Mạch cắn răng, cố gắng làm ra bộ mặt tươi cười nói: “Tiểu Nam thật là hài hước.”

“Hừ!” Lộ Nam lục lọi mãi mà không tìm được chiếc thảm lông cậu yêu thích nhất, cậu muốn hỏi Thành Hường Bắc nhưng vẫn ngại thái độ nãy giờ của hắn, cho nên lời đến họng vẫn không thốt ra nổi.

Trong không khí trong phòng từ khản trương chuyển sang im ắng.

Mỗi người đều mang vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại không bình yên như thế.

Cho đến khi Long Thiên Cương bàn bạc xong công việc mang thao Long Cửu Mạch chào tạm biệt, bầu không khí mới thoải mái hơn. Thành Hường Bắc theo chân cha hắn tiễn khách, sau khi Long Thiên Cương dừng chân từ chối vài lần mới không tiễn người đến tận cổng. Long Thiên Cương thấy vẻ mặt tươi cười của người họ Thành mới dạy dỗ con mình: nhìn cách tiếp khách nhà họ Thành mà học hỏi đi!

Long Cửu Mạch tối tăm mặt mày vẫn phải gật đầu.

Lộ Nam rất hựt hắng, ngay cảnh mệnh lệnh phải đưa Thành Hường Bắc đến nhà mình ăn cơm cũng quên luôn. Long Cửu Mạch đi rồi, Lộ Nam cũng ủ rũ chào tạm biệt, không nghe luôn tiếng gọi to của Thành Hường Đông từ phía sau. Thành Hường Bắc muốn đuổi theo nhưng chẳng biết nghĩ đến điều gì mà dừng chân. Thành Hường Đông thấy em trai nhìn Lộ Nam đến ngăn người, cười khúc khích nói: “Đừng nhìn nữa, đã đi xa rồi.”

Thành Hường Bắc thở dài, quyết định đi lên tầng nghiên cứu tiếp mối quan hệ giữa “Mạc Nhiên” và Long Cửu Mạch, vừa đến tầng hai thì Thành Hường Đông đưa cho hắn một cái hộp, cười nõi: “Nhận lấy, muốn tìm người ta cũng cần có lý do chứ.”

Thành Hường Bắc nhận cái hộp, là nhãn hiệu chocolate Lộ Nam thích ăn nhất, hắn cười híp mắt, hớn hở nói với anh trai: “Anh! Anh đúng là anh ruột em!”

Thành Hường Đông đá hắn một cái: “Thằng nhóc thúì, miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà!”

Thành Hường Bắc ăn cơm tối xong xuôi mới thấp thỏm ôm hộp chocolate đến nhà họ Lộ.

Thời tiết rất lạnh, hắn không đeo hai tay, bàn tay lạnh cóng dưới gió đông, nhưng mặt lại rất nóng, mũi còn chảy mồ hôi. Dọc đường đi hắn ngẫm nghĩ về vẻ mặt hững hờ của Lộ Nam hôm nay, không biết có phải liên quan đến hắn không nữa, chân trái là Lộ Nam có ý với hắn, chân phải là Lộ Nam không có ý với hắn...

Hắn đi thẳng đến dưới nhà Lộ Nam, tính toán cẩn thận xem từ dưới tầng lên nhà cần bao nhiêu bước chân nữa, sau đó, để đảm bảo an toàn, hắn chéo chân lại nhảy lên cầu thang, như vậy thì vẫn luôn là chân trái mà! Thành Hường Bắc đang cười ngây ngô, bỗng dưng có một người đi từ bên trong nhà ra, thấy bộ dạng của hắn thì vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn một cái. Mặt Thành Hường Bắc đỏ lên, nhanh chóng chạy thẳng đến nhà Lộ Nam, hắn hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

“Ai vậy?” Mẹ lộ đẩy cửa ra.

“Dì, là con.” Thành Hường Bắc cười hi hi.

“Ồ, thì ra là Hổ Tử à! Mau vào mau vào!” Mẹ lộ vừa thấy Thành Hường Bắc, mặt lập tức tươi cười, vừa kéo Thành Hường Bắc vào nhà vừa nói: “Dì bảo Lộ Nam sang nhà gọi con đến đây ăn cơm, vậy mà thằng nhóc đó chạy về một mình! Cũng không biết nháo loạn gì nữa!”

Thành Hường Bắc vội vàng cười xòa nói: “Dì à, chuyện này không thể trách Nam Nam được, là do nhà con có khách đến chơi. Cơm nước xong xuôi mới đến đây nhận lỗi ạ.”

Mẹ lộ gật đầu nói: “Thì ra là vậy à! Dì còn nghĩ Nam Nam không bảo với con!”

Cả người Thành Hường Bắc đỏ mồ hôi lạnh, cười nói: “Không phải đâu, Nam Nam nói nhiều lần mà! Đều do con không tốt cả!” Hắn nhắc cái hộp trong tay lên, nói tiếp: “Con mang cho Nam Nam hộp chocolate, người đâu rồi ạ?”

Mẹ Lộ bĩu môi nói: “Vừa về sắc mặt đã không tốt, ăn cơm xong lại quay về làm tổ trong phòng rồi. Còn nữa, sau này đừng mua chocolate nữa! Dì nghe nói món đồ này rất đắt tiền! Các con thật là hoang phí...đồ này...”

“Không sao đâu ạ, không sao đâu ạ, đều là do bạn anh trai con tặng.” Thành Hường Bắc vội vàng che tên nhãn hiệu trên hộp chocolate, cười cười đến gõ cửa phòng Lộ Nam.

“Vào đi...” Lộ Nam vẫn nằm lỳ trên giường ngẫm nghĩ thì nghe được tiếng đập cửa, hữu khí vô lực kêu lên.

“Nam Nam. ” Thành Hường Bắc đi vào thấy Lộ Nam đang nằm lỳ trên giường, đầu vùi trong gối. Hắn vô cùng căng thẳng, đi đến bên giường, cúi đầu hỏi: “Khó chịu à?”

“Á?” Lộ Nam nghe được giọng hắn thì vô cùng sợ hãi, cậu nửa ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Thành Hường Bắc: “Cậu tới đây làm gì?”

Thành Hường Bắc cảm thấy lòng tự trọng của bản thân bị tổn thương nho nhỏ, hắn mặt dày cúi đầu, đáng thương dâng cái hộp lên nói: “Nam Nam, tớ đưa chocolate cho cậu.”

“Hừ! Hiếm lạ!” Lộ Nam còn chưa quên mình bị đối xử lạnh nhạt ở Thành gia, tâm trạng của cậu vẫn chưa ổn định, giọng điệu không khỏi cao lên.

“Nam Nam, cậu đang giận tớ à?” Thành Hường Bắc đặt chiếc hộp lên giường, kéo kéo áo Lộ Nam.

Lộ Nam chụp lấy tay hắn, hừ nói: “Tớ có tức giận à? Tớ giận cái gì chứ?”

Thành Hường Bắc thở phào nhẹ nhõm, còn nói không giận, xem ra giận không ít đây! Hắn ngẩng đầu lên tỉ mỉ quan sát khuôn mặt Lộ Nam, lúc này không mang đôi kính đen ngòm xấu xí che mất nửa cái mặt nữa, lông mi thật dài, môi hồng phơn phớt, làn da trắng nõn lấp lánh dưới ánh đèn, càng tăng lên vẻ đẹp dịu dàng mê người của cậu. Thành Hường Bắc cứ nhìn cậu chăm chăm như vậy, gần như ngây dại.

Không hề biết rằng Lộ Nam bị hắn nhìn trắng trợn như vậy, mặt mày đỏ lựng lên, cậu có cảm giác mình rất tức giận nhưng không thể quay đầu được, càng không thể nói nên lời, bị ánh mắt cháy bỏng nhìn chăm chăm mình, không phải là tảng đá thì nhất định có cảm giác. Sức nóng cơ hồ lan đến bên tai! Cậu thật sự không nhịn nổi nữa, mới thẹn quá thành giận quát: “Cậu nhìn gì vậy!”

Cậu đỏ mặt, đôi mắt to trong sáng tròn tròn lên, vẻ đẹp càng lúc càng tăng lên, gương mặt đặc biệt sinh động tươi sáng. Thành Hường Bắc ngẩn người nhìn cậu, lẩm bẩm nói: “Nam Nam, cậu thật là đẹp mắt.”

Mặt Lộ Nam lập tức đỏ bừng, thật giống với tôm luộc. Tim cậu đập kinh hoàng, lắp bắp nói: “Cậu, cậu đang nói gì vậy!”

Thành Hường Bắc đột nhiên tỉnh lại, nghĩ đến những lời mình kìm không nổi nói ra, lúng ta lúng túng phân vân: “Không, không có gì.”

Ngực Lộ Nam vừa mong chờ lại vừa hồi hộp chờ câu trả lời của hắn, không ngờ Thành Hường Bắc lại phun một câu như vậy, cậu đá văng Thành Hường Bắc, chửi: “Thần kinh!”

Bầu không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Hai người ngồi đối diện nhau, muốn nói rất nhiều nhưng lại không mở miệng nổi.

Đồng hồ vang lên, Lộ Nam gãi đầu, bĩu môi nói: “Cậu cần về rồi.”

Thành Hường Bắc cứng người lại, nhìn thời gian cũng thấy không sớm nữa. Đi thôi, tiếc lắm, không đi nữa, hắn ngốc vậy cũng chẳng biết nói ngu cái gì nữa, đang do dự thì Lộ Nam quét mắt qua, Thành Hường Bắc đành sờ mũi đứng lên: “VẬY, TỚ VỀ ĐÂY..”

Thành Hường Bắc mở cửa phòng, quay đầu lại nhìn Lộ Nam, tim Lộ Nam còn đang rối bời, không nhận được nói: “Còn không đi sao!”

“Nam Nam! Sao con lại nói như vậy hả?” Mẹ lộ ngồi trong phòng khách nghe được lời con trai nói, lập tức nhảy vào.

“Dì ơi, không có gì đâu.” Thành Hường Bắc khó khăn nở nụ cười: “Con đang đùa với Nam Nam thôi!”

“Thằng nhóc này ngang càn không biết điều! Con ấy, trước đây đối xử quá tốt với nó rồi.” Mẹ Lộ lắc đầu, hét lên với Lộ Nam: “Dậy, tiễn Hồ Tử về! Càng lớn càng không có quy củ gì cả!”

Lộ Nam trừng mắt liếc Thành Hường Bắc, không tình nguyện đứng lên. Thành Hường Bắc thấy cậu bắt đầu mặc áo khoác vào thì vội vàng nói với mẹ Lộ: “Dì à, không cần tiễn đâu, bên ngoài lạnh lắm.”

Nói là vậy nhưng chân hắn còn chưa thềm bước ra ngoài nửa bước, Lộ Nam đã mặc áo khoác xong, giọng buồn bực giận dữ nói: “Đi thôi!”

Ngực Thành Hường Bắc vui vẻ, vội vàng đi ra khỏi cửa.

Bên ngoài rất lạnh, bầu trời bắt đầu phun hoa tuyết trắng.

Gió lạnh thổi vào mặt, có chút trêu người.

Thành Hường Bắc sửa lại cổ áo Lộ Nam, hỏi: “Nam Nam, có lạnh không?”

Lộ Nam hừ lạnh một tiếng, Thành Hường Bắc đi phía trước, Lộ Nam chậm chạp đuổi theo phía sau.

Tiến người mà tiến đến tận nhà thì thật là chu đáo, vậy mà lúc này, dưới khung cảnh đêm đông tuyết rơi, không ai nói ra câu: “Cậu về đi.”

“Nam Nam, cậu học ở trường mới có tốt không?” Thành Hường Bắc lùi lại một bước, sáng ngang với Lộ Nam. Hắn nhìn Lộ Nam rút cổ lại, chậm rãi đi bộ theo hắn về phía trước, trong tim dâng lên cảm giác ấm áp hạnh phúc. Bình thường Lộ Nam không thích hoạt động bên ngoài, càng đừng nói đến thời tiết lạnh lẽo như hôm nay, có điều cậu vẫn mất hứng, mặt mày lạnh lẽo, bước đi cũng không thoải mái.

Lộ Nam ừ một tiếng, vừa đi vừa dùng chân nghiền nát những bông tuyết vừa rơi xuống đất.

“Tớ nghe chu phác nói cậu bị người ta bắt nạt trong trường?” Thành Hường Bắc lo lắng nhìn Lộ Nam, như muốn tìm thấy điều gì đó trên mặt cậu.

Lộ Nam ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khó xử nhìn hắn mà nói: “Thế nào gọi là bắt nạt?”

Thành Hường Bắc muốn vỗ trán thở dài, hần dừng bước, nắm vai Lộ Nam, vô lực nói: “Cậu không biết thế nào là bất nạt? Chúng xe vỡ bài tập của cậu, cố ý làm bẩn quần áo chăn ga của cậu không phải là bất nạt à?”

Lộ Nam nhún nhún vai, nói: “Vậy thì sao? Có cái gì cần quan tâm chứ?”

Thành Hường Bắc trừng mắt nhìn cậu, trầm giọng nói: “Vậy cậu quan tâm cái gì?”

Lộ Nam im lặng, tránh cánh tay đưa ta của Thành Hường Bắc, tiếp tục đi về phía trước. Cậu quan tâm cái gì? Thực ra nó rất đơn giản, phải tự lập, phải mạnh mẽ để có thể chạy kịp Thành Hường Bắc, nói thẳng ra, thứ cậu quan tâm chỉ có một, đó chính là Thành Hường Bắc.

Nhưng, điều đó làm sao cậu có thể nói thẳng ra được?

Thành Hường Bắc ngu người trong chốc lát, nắm chặt tay đuổi theo Lộ Nam.

“Nam Nam, cậu vẫn chưa trả lời tớ mà.” Hần nóng ruột, chộp lấy cánh tay Lộ Nam.

Tay bất chợt bị túm lấy, tim Lộ Nam suýt nữa ngừng đập nhưng cậu không giãy dụa mạnh, chỉ có ý muốn tránh. Cậu quay đầu lại, Thành Hường Bắc vẫn nhìn thẳng vào mình, vội vã lại chăm chú, cậu bèn cười: “Không có gì cả!”

“Nam Nam...” Thành Hường Bắc cầm tay cậu không tha, trong mắt mang theo sự khẩn cầu.

Lộ Nam lắc đầu, tiếp tục đi nhưng tay bị nắm rất chặt, cậu muốn giãy ra lại không muốn. Thành Hường Bắc cảm nhận được sự giãy dụa của cậu, cười nhẹ nói: “Nam Nam, tay cậu lạnh vậy mà còn không đeo găng tay.”

Hần nói rồi cầm tay cậu nhét vào túi mình, trong túi rất ấm áp, đôi tay hai người quấn quýt lấy giao dưới lớp vải kín, ấm đến mức có thể chảy mồ hôi được. Thành Hường Bắc cười nói: “Như vậy ấm hơn không?”

Mặt Lộ Nam hơi hồng hồng, tùy ý cho hần kéo mình về phía trước. Bàn tay hần thật to, thật ấm áp, đã lâu rồi cậu không được hần dắt đi như vậy, dường như có cảm giác quay lại lúc còn nhỏ, hai người cũng nắm tay vui vẻ đến trường, hai đứa trẻ vô tư, thoải mái cười đùa. Chẳng bao lâu sau, tất cả mọi người sẽ thay đổi?

Tim Thành Hường Bắc đập như đánh trống, hần vẫn cố gắng không chế bàn tay đang cầm tay Lộ Nam không được run. Không thể đếm hết lần hai người nắm tay nhau, thế nhưng bây giờ, trời tối, còn hơi chút lãng mạn là lần đầu tiên. Không phải đơn thuần chỉ là tình cảm bạn bè, mà là một bầu không khí lẫn lộn không thể miêu tả nổi, cảm giác nhẹ nhàng phiêu dật, làm cho người ta muốn bay lên

Hần nhìn trộm Lộ Nam, phát hiện đối phương vẫn để hần nắm tay kéo đi. Từ nỗi đau ban đầu đến bây giờ hần dần dần thích ứng được. Thành Hường Bắc bắt đầu tập thói quen không có Lộ Nam bên mình, lúc này gần nhau như vậy, có hàng ngàn cảm giác chưa bao giờ xuất hiện ùn ùn kéo đến. Hần phát hiện có rất nhiều thói quen trước kia đều bởi vì Lộ Nam rời đi mà không còn. Còn nữa rất nhiều nhiều chuyện nhỏ nhặt, nhiều cảm xúc nội tâm cũng bởi Lộ Nam rời đi mà trở nên đẹp đẽ trong sự hoài niệm. Tuy rằng lão anh luôn nói Lộ Nam nhất định phải tự lập, hai người mới có thể đi được lâu dài, nhưng trải qua nửa năm chia cách, hần đã nghĩ kỹ, cho dù Lộ Nam không trưởng thành được cũng không sao, chỉ cần cậu ấy ở bên cạnh mình, thì đem cậu chiều hư cũng không có gì xấu. Đơn giản cậu ấy là Lộ Nam! Là Lộ Nam lớn lên từ nhỏ cùng hần, người duy nhất trong mắt hần!

Hai người đi vòng quanh khu dân cư không biết bao nhiêu lần.

Mũi Lộ Nam bị đông cứng đến đỏ bừng, thế nhưng không ai nói dừng lại. Tình cảm lưu luyến sau nhiều ngày xa cách vì đêm tuyết rơi mà bộc phát, hai người cứ thế nắm tay nhau cùng đi. Không muốn nói gì, mà điều nghĩ đến thì không thể nói được. Cho đến khi Lộ Nam không nhịn được hắc xì hơi một cái, Thành Hường Bắc áy náy nhìn cậu, lắp bắp nói: “Đúng rồi, tớ xin lỗi, đã muộn vậy rồi...”

Lộ Nam liếc mắt nhìn hần, rút lui mình về, cậu cũng tự biết bây giờ đã muộn lắm rồi, còn ngượng ngùng ngốc nghếch vòng vèo quanh khu nhà. Cậu chạy vài bước, vừa đứng lên thêm muốn mở cửa, chợt nghe Thành Hường Bắc nói: “Nam Nam, về nhà phải tắm nước nóng, uống sữa cũng phải uống nước nóng, đừng muốn bớt việc mà lười...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lộ Nam tặng mình một cái liếc mắt, ném một câu: “Lắm chuyện!” rồi rầm rầm đi vào cửa.

Thành Hưởng Bắc đứng dưới bậc thang, cảm nhận tuyết rơi, giơ bàn tay cầm tay Lộ Nam lên, cười ngây ngô thật lâu.

23. Chương 23

Quan hệ giữa Thành Hưởng Bắc và Lộ Nam có sự chuyển biến kì diệu.

Nói tốt không tốt, nói xấu không xấu, nhưng khác với tình cảm anh em trước đây, mông mông lung lung pha lẫn những cảm xúc khác lạ, vô cùng mơ hồ. Thấy mặt nhau sẽ nói chuyện rất mất tự nhiên, sau khi tách nhau ra, mặt sẽ đỏ lại, tim có chút nhớ nhung. Tần suất Thành Hưởng Bắc cười khúc khích bắt đầu tăng, số lần Lộ Nam thất thần bên cửa sổ không đếm xuể.

Có một câu rất hay, tình yêu trong mơ hồ là tình yêu đẹp nhất, rốt cuộc hai người đã thoát khỏi tình cảm anh em bạn bè, bắt đầu chuyển hướng lên con đường ái tình ngọt ngào. Chỉ có điều khoảng cách tu thành chính quả, mặt ngọt quần quýt tựa hồ còn một quãng đường rất dài phải đi, nhưng mà dù đường đi có dài, cũng được nếm không ít mộng đẹp ngây ngô, đúng là chỉ có độ tuổi này mới khiến người ta nhận được hạnh phúc.

Sau khi Lộ Nam thay đổi thái độ, thực sự hai người vẫn còn xa cách ấy ngày. Chỉ có điều khoảng cách này cũng khiến hai người nhận ra được người trong lòng một cách rõ ràng hơn. Nhớ hân, yêu hân, cái tự lập chó má gì, chỉ cần cùng người ở bên nhau mới chính là cuộc sống tươi đẹp nhất. Lộ Nam ý lại Thành Hưởng Bắc, Thành Hưởng Bắc tự nguyện để Lộ Nam ý lại. Nếu như trên cái thế giới này, còn có ai có thể cam tâm tình nguyện cho mình ý vào, có thể cam tâm tình nguyện cố gắng vì mình, như vậy hai người nhất định phải ở bên nhau.

Đáng tiếc sự thức tỉnh này đến quá muộn, cuộc sống học sinh trung học đã bắt đầu, Lộ Nam không thể mất hết mặt mũi chuyển trường được, tất nhiên ba mẹ cậu cũng tuyệt đối không đồng ý. Thành Hưởng Bắc muốn vào tỉnh trung cũng rất khó khăn, đó là một ngôi trường chỉ phụ thuộc vào thành tích học tập, tiền quyền trong trường này không đáng một xu. Thành Hưởng Bắc bắt đầu đi thờ dài, ba năm chờ đợi là chuyện đã định trước, ngoài kiên trì ra thì không còn cách nào khác.

Tới ngày khai giảng, Thành Hưởng Bắc tự động xách hành lý của Lộ Nam đi báo danh.

Hai người kẻ trước người sau, thỉnh thoảng Lộ Nam sẽ đưa mắt nhìn bóng lưng rộng lớn trước mặt mình, thỉnh thoảng Thành Hưởng Bắc sẽ dùng khóe mắt liếc trộm Lộ Nam đang cúi đầu bước đi. Từ sau đêm nắm tay trong tuyết, bầu không khí giữa hai người vẫn vô cùng tốt, không nói được không tả được, nhưng phảng phất có thể thấu hiểu được tấm lòng đối phương, lại như không hiểu cái gì. Cho đến tận bây giờ con tim vẫn chưa được an tâm, há hốc miệng, không biết có nên nói ra.

Ví như hiện tại, người trước người sau, Thành Hưởng Bắc cũng không có dũng khí nắm tay Lộ Nam, rõ ràng bao nhiêu năm kia đều nắm tay nhau đến trường, nhưng mà hiện tại hân không thể đưa tay ra nổi. Đi thẳng đến ký túc xá Lộ Nam rồi, thành hướng vẫn không thể nào thôi dăm chiêu suy nghĩ có nên hành động không.

Bạn cùng phòng Lộ Nam đã đến từ sớm, Thành Hưởng Bắc bắt đầu phát huy khả năng tương tác bất khả chiến bại của hân, không bao lâu sau đã quen mặt mọi người, tiếp theo còn nói rằng từ nhỏ Lộ Nam đã bơ ngơ, tất cả mọi người giúp đỡ các kiểu...Lời nói hóm hỉnh, ngôn ngữ cơ thể khoa trương khiến mọi người cười vang không ngừng, Thành mỗ đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn cùng phòng của Lộ Nam, sau đó mọi người càng nhìn càng thuận mắt cậu hơn.

Có một người tên là Vân Thiệu vẫn nhìn chằm chằm Thành Hưởng Bắc và Lộ Nam, một lát sau mới hỏi: “Quan hệ giữa hai cậu là gì?”

Lộ Nam sững sốt, không biết nên nói thế nào. Thành Hường Bắc xoa đầu cậu, nhin Vân Thiệu cười nói: “Bọn tôi là bạn từ nhỏ, là anh em sống chết có nhau!”

Vân Thiệu gật đầu, sự kì lạ thoát khỏi đôi mắt.

Long Cửu Mạch vừa vào cổng trường đụng phải Thành Hường Bắc đang đi ra ngoài.

Gã lập tức làm bộ mặt tươi cười khách sáo, hỏi Thành Hường Bắc sao lại đại giá quang lâm đến tỉnh trung?

Thành Hường Bắc điều chỉnh tâm trạng, sau đó thay bằng khuôn mặt tươi cười để đối phó, cười nói: “Tôi đưa Nam Nam đến.”

Long Cửu Mạch nhướn mày, nói: “Ồ? Xem ra cậu quả là người vô cùng quan trọng với Lộ Nam, rời khỏi cậu, cậu ta chỉ còn những tháng này khổ sở.”

Thành Hường Bắc nhún nhún vai, cười nói lời tạm biệt với Lộ Nam đang đứng bên lan can, rồi sải bước đi. Long Cửu Mạch nhìn bóng lưng hắn, rồi lại quay đầu nhìn ánh mắt không nở rời xa của Lộ Nam mà hừ lạnh một cái.

Rốt cuộc Lộ Nam cũng có bạn, đó chính là Vân Thiệu.

Lại nói tiếp cũng lạ, trước đây tuy rằng cậu có thể ở chung phòng với nhiều người nhưng không thấy gì đặc biệt. Từ sau khi Thành Hường Bắc đến thăm, tình trạng giao lưu kết bạn của cậu được cải thiện đáng kể, Lộ Nam có nghĩ cũng chẳng nghĩ được như thế. Nhưng thực ra Vân Thiệu không chỉ chủ động nói chuyện cùng cậu mà còn luôn cẩn thận dè dặt hỏi chuyện giữa cậu và Thành Hường Bắc. Lộ Nam không biết mục đích của y, bụng cậu không hiểu nổi mấy cái vòng vèo rắc rối đầu, Vân Thiệu hỏi cái gì thì cậu trả lời như thế. Mỗi lần trả lời Vân Thiệu về Thành Hường Bắc, hai mắt cậu như tỏa sáng lấp lánh.

Lúc này Lộ Nam vẫn còn đầu húi cua, đeo gọng kính xấu xí, cậu quê nhưng Vân Thiệu cũng không ngon hơn là bao. Hai củ khoai tây thi xem ai quê hơn, mỗi ngày lếch tha lếch thếch cùng nhau xuất hiện, gây ra một loạt kháng nghị của anh em trong phòng ký túc, đi ra ngoài đừng nói cậu chung phòng với tôi đó, thật là mất mặt!

Lộ Nam có bạn mới, còn chưa vui vẻ được vài ngày thì đã có chuyện kì lạ xảy ra.

Cậu không biết mình đắc tội với thầy Trầm từ lúc nào, mỗi ngày đều có các phương pháp khác nhau để sỉ nhục cậu. Một tuần mà cậu đã bị phạt đứng hành lang bốn lần! Lộ Nam có ngu ngốc cũng biết chắc chắn thầy giáo không vừa mắt mình rồi, chỉ có điều nguyên nhân là do đâu? Cậu đi học không nói leo, làm bài tập đầy đủ đúng hạn, điểm cũng không thấp, vậy rốt cuộc làm sao lại đắc tội với thầy Trầm được?

Lộ Nam tâm sự với Vân Thiệu, Vân Thiệu xấu hổ cười cười bảo cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Lộ Nam chống cằm suy tư, mình thực sự nghĩ nhiều à? Vân Thiệu gật đầu khẳng định.

Quả nhiên chưa đến hai ngày sau, thái độ của thầy Trầm đối với cậu quay lại bình thường, chỉ thỉnh thoảng gặp mặt sẽ bị trừng mắt nhìn thôi.

Hôm nay, Lộ Nam và Vân Thiệu đi ăn cơm ở căng tin.

Chu Phác thấy Lộ Nam có bạn, thì vui vẻ chạy đến chào hỏi. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đang nói đến chỗ kịch tính, chiếc đĩa Lộ Nam nẩy lên một cái! Oái! Một cọng rau xanh bay ra ngoài!

Cậu vội vã quay đầu lại nhìn, thì ra là Long Cửu Mạch đang đứng phía sau, vẻ mặt hung ác cùng đôi mắt trừng to nhìn cậu, áo sơ mi trắng tinh của gã đột nhiên được tô điểm một cọng rau xanh, vô cùng gây chú ý. Lộ Nam cười xấu hổ, lắp bắp nói: “Oái, sao lại thế này chứ!”

Long Cửu Mạch dùng hai ngón tay hất miếng rau ra, nhìn thẳng vào mặt Lộ Nam: “Thật là khéo, tôi vừa mới đi qua đây mà một cọng rau có mắt tự bay đến rồi.”

Sắc mặt Lộ Nam tối sầm: “Chẳng lẽ anh nghĩ là tôi cố ý? Tôi cần làm vậy à?”

“Có phải cố ý không cậu tự biết.” Long Cửu Mạch cười nhẹ

Lộ Nam nhìn thế nào cũng thấy nụ cười này rất lạnh, cậu trừng mắt, giận dữ nói: “Anh ngậm máu phun người! Vừa rồi tôi chỉ lo nói chuyện, lỡ may làm rơi thức ăn lên người anh là tôi không đúng, nhưng nếu là người khác đi qua cũng sẽ gặp phải sự cố này! Anh cho mình là ai, tôi cần gì phải nhắm vào anh?”

Long Cửu Mạch bĩu môi, cười lạnh nói: “Òa, sau một kì nghỉ đông mà dũng khí của cậu tăng lên vượt bậc nhỉ! Điều là do thói quen với tình yêu bé nhỏ mà ra hả? Tôi nói cho cậu biết, đây là tỉnh trung, hấn nó năng lực lớn hơn nữa cũng không thể giúp được gì cậu đâu.”

“Anh đang nói gì vậy?” Cái gì mà tình yêu bé nhỏ với tình yêu to lớn chứ? Lộ Nam chẳng hiểu làm sao.

“Cái này mà cũng không hiểu?” Long Cửu Mạch cười khinh bỉ: “Cũng không biết trong óc cậu có bao nhiêu bã đậu nữa.” Nói xong, ghé đến bên tai Lộ Nam nói nhỏ: “Tình yêu bé nhỏ của cậu không phải là Thành Hướng Bắc à?”

Lộ Nam không kịp nghĩ nhiều, thốt lên ngay: “Làm sao anh biết?” Lời vừa dứt, vội vàng đưa tay che miệng lại.

Long Cửu Mạch cười lạnh một cái, cúi đầu chậm rãi nói: “Đồng tính luyện ái thật là ghê tởm.” Nói xong, tao nhả rời khỏi đó.

Lộ Nam ngẩn người nhìn bóng lưng gã, còn chưa phục hồi được tinh thần sau những gì mình vừa nói. Nhưng Vân Thiều lại nghe được, y nghe Long Cửu Mạch nói câu sau cùng, sắc mặt tối tăm, cắn chặt môi.

Trong trường bắt đầu lan truyền tin một nam sinh năm nhất bị đồng tính luyện ái.

Lộ Nam không thèm để tâm, cho dù chiều gió có xoay đến bên người mình thì cậu vẫn tiếp tục cuộc sống thoải mái thong dong của mình.

Chu Phác lại nóng ruột, cho dù lão đại và Lộ Nam là một đôi thì bây giờ cũng tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để công khai, huống hồ, theo quan sát của hấn, cũng có một chút đồn đại là thật! Như vậy mới như vật đã xác định là đồng tính luyện ái, nguy cơ bị hãm hại là rất cao.

Hấn truyền thông in này lại cho Thành Hướng Bắc, Thành Hướng Bắc chỉ đọc tin nhắn rồi cười nhạt, thầm nghĩ chuyện này nhất định có liên quan đến Long Cửu Mạch. Nhờ một kẻ điều tra trong kì nghỉ đông vừa rồi, hấn đã có thể xác định lão đại “Mạc Nhiên” của lông vàng với Long Cửu Mạch là một người. Tuy rằng gã rất giỏi hoạt, từ trước đến nay đều liên lạc qua điện thoại với lông vàng, chỉ có điều gã không ngờ được khách sạn bọn chúng tụ tập lại là của Thành gia, cho nên Thành Hướng Bắc dễ dàng lấy được chứng cứ “Mạc Nhiên” và Long Cửu Mạch thì thật.

Bây giờ, nên làm gì nhỉ? Ngón tay Thành Hướng Bắc cuộn lại trong bàn, rơi vào trầm tư. Khi hấn đã định ra được kế hoạch, đang định nói với Chu Phác thì có một chuyện quái lạ xảy ra.

Một cơn bão từ trước đến nay chưa từng xuất hiện ở tỉnh trung! Bảng thông báo của trường dán một loạt ảnh chụp của Chủ tịch Hội học sinh Long Cửu Mạch ngang nhiên đi chơi cave, mà còn là nam nữa!

Toàn trường ồ lên, từ hiệu trưởng cho đến giáo viên đến công nhân môi trường bụi bặm đầy mình, một người lại một người chạy đi tham quan! Tuy rằng hiệu trưởng bận tâm đến bộ mặt nhà trường, quyết định xé áp-phích thật nhanh nhưng vẫn có rất nhiều người chứng kiến cho nên thông tin lan truyền rất nhanh! Lúc đó Long Cửu Mạch đang chạy ngoài sân càn động, chẳng biết chuyện gì xảy ra. Cho đến khi tâm phúc của gã báo cáo tình hình thì gã đã nghe được hiệu trưởng rống giận trên loa phát thanh: “Lớp 3 năm 2 Long Cửu Mạch! Lập tức đến phòng hiệu trưởng! Lập tức đến phòng hiệu trưởng!!!

Chuyện quái gì xảy ra vậy?! Hiệu trưởng hét lên một tiếng rồi ném tấm áp-phích vào mặt Long Cửu Mạch.

Long Cửu Mạch cúi đầu, xem xét tỉ mỉ tấm hình. Trên tấm áp-phích có vài tấm ảnh, có tấm gã ôm một thiếu niên vào lòng, có tấm hấn ôm thiếu niên đó ở khách sạn, có tấm gã đang đưa tiền cho thiếu niên đó. Long Cửu Mạch xem đến nửa ngày, cuối cùng nói: “Người này không phải là trò.”

Hiệu trưởng lúc này tức đến dậm chân, quát: “Sao thế được?!”

Long Cửu Mạch bình tĩnh nói: “Người này quả thực không phải là trò, về phần những tấm ảnh này trò không hiểu vì sao lại có thể làm được vậy.”

“Cậu không biết vì sao làm được như vậy hả?” Hiệu trưởng chỉ chỉ vào tấm áp-phích trên bàn, nói: “Lẽ nào cái này không có chứng cứ mà in ra được? Một học sinh, sao cậu dám to gan chạy đến khách sạn hả? Còn chơi nam nữ, cậu được lắm!”

“Trò không có.” Long Cửu Mạch cau mày, lại cúi đầu nhìn mấy tấm ảnh: “Có phải được ghép không?”

“Hử?” Hiệu trưởng ngập ngừng, cũng nhìn lại tấm áp-phích trên bàn. Không điều tra rõ ràng lỡ may học trò bị oan thì sao, ông suy nghĩ một chút, gọi điện thoại đến thầy Trầm – tổ toán học. Thầy Trầm không phải người bình thường, là sinh viên tài năng tốt nghiệp đại học danh giá ở Mỹ, không chỉ bằng cấp cao mà còn chất lượng dạy học cực tốt, về giảng dạy không ai có trình độ hơn hẳn ở trường này. Hiệu trưởng thắc mắc mãi, vì sao nhiều trường đại học danh tiếng tranh nhau được sử dụng thiên tài như thầy mà hẳn lại cam tâm tình nguyện làm tổ ở một cái trường cao trung chứ. Hơn nữa thầy Trầm này, trình độ sử dụng máy vi tính cũng khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

“Cốc! Cốc!” Trầm Vân Chiêu gõ cửa hai cái rồi tiến vào. Đây là thầy giáo được toàn bộ học sinh nữ trong trường yêu thích, vóc người cao gầy, khuôn mặt đẹp trai, còn mang theo nét cười nhẹ nhàng trên mặt: “Hiệu trưởng, ngài tìm tôi có việc gì sao?”

“À, thầy Trầm tới đúng lúc lắm, đang có chuyện...” Hiệu trưởng cười gượng, hai tay xoa vào nhau, đem tờ áp-phích trên bàn cho Trầm Vân Chiêu xem, chỉ vào mấy cái ảnh chụp hỏi: “Thầy Trầm, thầy xem ảnh này có phải được ghép vào không?”

Trầm Vân Chiêu chỉnh chỉnh kính mắt, chăm chú nhìn vào mấy tấm ảnh một lát rồi nói: “Không phải đâu.”

Hiệu trưởng gấp đến giờ chân, vội kêu lên: “Thầy nhìn kĩ lần nữa xem!”

Trầm Vân Chiêu gật đầu chắc chắn: “Không phải do ghép vào.”

Hiệu trưởng thở dài, mặt Long Cửu Mạch đen sì. Trầm Vân Chiêu nhìn hai người rơi vào im lặng, khoe miệng nở ra một nụ cười.

Bất kể thế nào, chuyện này cũng phải được giải quyết.

Long Cửu Mạch chỉ tay lên trời thề gã không “chơi gái”, chỉ có điều làm sao chứng minh gã không chơi? Chuyện này quả thực vô cùng khó, mà nan giải hơn là trong trường đã đồn đại lung tung, từ Chủ tịch Long chơi gái chuyển sang Chủ tịch Long thích con trai, chứng cứ xác đáng nhất là Long Cửu Mạch chưa từng có bạn gái! Long Cửu Mạch suy sụp ngửa mặt lên trời, con mẹ nó ai nói không có bạn gái thì là thích con trai chứ!

Có một sự thật rằng nếu gã càng thanh minh sẽ càng xóa càng đen, cho nên cách đơn giản nhất để đối phó với loại tin đồn buồn chán này im lặng không thêm quan tâm. Nhưng càng không giải thích, tin đồn lại càng lan rộng, đến mức mấy thằng con trai hay chơi với gã đều được mọi người gọi là “nam sủng”. Ngay cả thầy giáo môn lịch sử giảng đến “Đoạn tụ*” hay “Long Dương*” cũng không nhận được bất lấy ví dụ để giải thích một phen. Lần đầu tiên Long Cửu Mạch tin rằng hoàn cảnh có thể ép người ta đến phát điên.

Chú thích: Đoạn tụ = giảo cơ = gay.

Long dương cũng là cùng một nghĩa về đồng tính luyến ái (Câu thành ngữ mê Long Dương bắt nguồn từ mối tình của Ngụy An Ly vương và cậu học trò Long Dương Quân rất được nhà vua sủng ái)

Chuyện suy cho cùng vẫn phải giải quyết, huống chi Long Cửu Mạch là một học sinh ưu tú kiêm có chức vụ cao, bàn tới bàn lui vẫn chưa có kết quả, hơn nữa cha Long Cửu Mạch là Long Thiên Cương cũng tự mình đến trường giải thích, thề thốt con nhà mình tuyệt đối không thể đi uống rượu rồi vào khách sạn được, nhất định là có người hãm hại nó! Tuyệt đối phải tìm được kẻ chủ mưu phía sau!

Nhưng mà dù điều tra thế nào cũng không tìm được nguyên nhân, cho nên cũng chẳng giải quyết được gì.

Có điều để lấy lại lẽ công bằng cho bao nhiêu học sinh trước scandal đồng tính chỉ có thể cách chức Chủ tịch Hội học sinh của Long Cửu Mạch, xem xét ở lại trường. Đối với Long Thiên Cương thì cách giải quyết này xem như miễn cưỡng chấp nhận được, dù sao không bị đuổi học là tốt rồi! Ông ta dắt Long Cửu Mạch đến trước cổng trường, dặn dò nửa ngày, cuối cùng còn nghiêng răng nghiêng lợi nói với con trai: “Nhìn tiền đồ của mày đi, ăn vụng còn không biết đường chùi mép!”

Long Cửu Mạch nắm chặt hai tay, trong lòng lặp đi lặp lại một vạn lần không thể đánh cha mình được.

24. Chương 24

Long Cửu Mạch bị quy là đồng tính luyện ái.

Cái loại oan uổng từ đầu đổ xuống lưng nhưng gã không tháo ra nổi.

Có điều Long Cửu Mạch cũng không phải loại ăn chay, mắt thấy tin đồn không thể dẹp được thì đơn giản cho nó thêm mỗi lửa. Nói Long Cửu Mạch là đồng tính? Mà lại không tìm thấy thiếu niên trong tấm ảnh được, vậy thì mượn nhân vật trong hiện thực góp vào là được! Vì vậy, tin đồn phiên bản mới được lưu truyền trong trường, tiền Chủ tịch Hội học sinh Long Cửu Mạch và học sinh năm nhất nổi bật Thành Hướng Bắc là một đôi?

Cái gì? Một đôi? Có thật không?

Cut, đây chính là bạn nào đó lớp bên cạnh nói cho tôi đó, cậu biết bạn đó là ai không? Em của cậu ta học nhất trung! Tận mắt thấy hai người đó tay trong tay đi dạo phố!

Thật à thật à? Nam sinh bây giờ thật đáng kinh ngạc, thế hệ sau còn hơn thế hệ trước!

Ai u, tin của các cậu lạc hậu quá rồi! Nghỉ đông, hai người đều ra mặt phụ huynh rồi!

Này này! Làm sao cậu biết?

Con gái của chị gái của cô tôi sống gần nhà Thành Hướng Bắc nói chứ sao...

Tin đồn càng rang càng nổ, rang đến mức đương sự cũng phải ngất xỉu. Bởi vậy gió đã hướng từ “Long Thành luyện” đến chuyện tình đồng tính cổ đại Trung Hoa, cho đến lịch sử Châu Âu, đến chuyện Trương Quốc Vinh tự sát...

Long Cửu Mạch nhìn đám học sinh rảnh rỗi không có gì làm tụ tập bàn tán sôi nổi mà không nhin được nở nụ cười.

Mẹ nó, ông đây không dễ chịu thì đừng thẳng nào thoát được. Đồng tính luyện ái đúng không? Ok, tất cả mọi người đều đồng tính nha!

Quả là có những người mỗi ngày trôi qua đều vô cùng khó khăn.

Người kia không cần nghi ngờ chính là Lộ Đại Tiên. Người mình thích mỗi ngày bị đám học sinh gán ghép với kẻ khác, thậm chí còn cựa Thành Hướng Bắc với Long Cửu Mạch thì ai đề được ai! Fuck! Xem Lộ Nam đây chết rồi à! Thế mà cũng cá nhau được à! Long Cửu Mạch mà đề được Thành Hướng Bắc sao? Khụ Khụ Khụ trò đùa quốc tế à! Bị đề cũng là Lộ Nam cậu đây! Làm gì đến phiên Long Cửu Muội xấu tính kia sao?!

Cậu càng nghĩ càng phiền muộn, càng nghĩ càng tủi thân, nhưng cậu lại chẳng có cách nào, thậm chí lúc đám học sinh bàn tán sôi nổi cũng phải góp miệng vào câu, hòa nhập với tập thể là chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải học được khẩu thị tâm phi. Mỗi lần phía sau lú lú rú rú bàn luận Thành Hướng Bắc là thần thánh phương nào cậu muốn đâm tường. Cậu nín lấy vãn thiều hỏi, rốt cuộc chuyện này là gì vậy chứ! Sao cả tường lại đồn Thành Hướng Bắc và Long Cửu Mạch là một đôi được? Lẽ nào chưa từng có kẻ nào đi điều tra sự thật à?

Vãn Thiều cười xấu hổ, an ủi cậu nói vài ngày nữa sẽ tốt lên thôi, Lộ Nam nhin không nổi, mượn có đau đầu về ký túc xá ngủ. vãn thiều nhịu mày, ôm bài tập lên, nói tìm giáo viên hỏi bài rồi lên đi. Mấy phút sau phòng làm việc vốn yên tĩnh của thầy giáo Trần ngập tràn âm thanh trách móc_____

Không phải anh nói chuyện này cứ tin tưởng anh sao? Nhìn bạn em bị anh làm hại đi!

Ai là bạn em vậy? À tên khoai tây đó hả?...Ồi! Đừng tức giận đừng tức giận, anh sẽ không bao giờ gọi nó là khoai tây nữa. Cục cưng em ngồi xuống đi, đứng lâu mệt đó!

Anh tạm thời tóm tắt cho em! Sao mọi chuyện lại đi đến bước này chứ?

Đến bước này cũng không có gì không tốt! Em thấy hấn dám nói đồng tính đáng ghê tởm thì anh cho hấn ghê tởm một trận! Có lẽ đến lúc tốt nghiệp hấn cũng không xóa được danh hiệu này đâu! Thật là tốt!

Nhưng....hấn kéo theo người trong lòng của bạn em...

Cục cưng, em chỉ thích anh là được rồi! Những người khác quan tâm làm gì!

Anh là đồ ích kỉ! Đại sắc lang! Ừm...

Scandal tình ái của cựu Chủ tịch Long chậm rãi lắng xuống.

Chỉ có điều vẫn có kẻ quyết tâm tọc mạch, những thông tin mới lại được xuất hiện, đợi đến sau khai giảng mới bùng nổ!

Thành Hường Bắc cũng là đương sự trong tin đồn lần này, về tin đồn hấn và Long Cửu Mạch là một đôi, học sinh trong trường nhất trung cũng bàn tán không ngớt, chỉ có điều Thành Hường Bắc luôn cười trừ, người duy nhất khiến hấn quan tâm là Lộ Nam thôi. Chu Phác luôn luôn cung cấp thông tin mới nhất của Lộ Nam, hấn nghe được sắc mặt Lộ Nam ngày càng âm u, thì tâm trạng càng lúc càng thoải mái. Có phản ứng chính là tin tốt!

Lứa chu mục tốt nghiệp cũng là lúc chính thức bắt đầu kì nghỉ hè. Hấn chạy lên chạy xuống cầu thang nhà Lộ Nam mấy lần mới cười toe toét kéo tay Lộ Nam. Kết quả tâm trạng Lộ Nam không tốt, có câu đáp câu không, còn hy vọng Thành Hường Bắc phát hiện tâm trạng cậu không tốt, an ủi vài câu. Kết quả không biết Thành Lão Hồ uống nhầm thuốc gì cú bô bô kể chuyện phiếm, lời Lộ Nam muốn nghe nhất thì hấn không nói, cuối cùng Lộ Nam tức giận đá cho hấn một cú rồi đi lên nhà.

Thành Hường Bắc nhìn dấu giày in trên quần mình, cười hề hề như thăng ngũc.

Cha Thành hỏi hấn cười cái thì thế, Thành Hường Bắc vội vàng khoát tay, mặt đỏ chạy lên tầng. Cha Thành khó hiểu hỏi: “Làm lao công cũng vui vẻ vậy à!”

Người đứng đầu Long gia đang ngồi trong phòng khách, dựng hết tai lên nghe ngóng, hỏi: “Làm việc gì một nhọc à?”

Cha Thành lấy lại tinh thần, nói mỗi đứa trẻ nhà họ Thành từ nhỏ đến lớn đều vào các nhà máy để làm việc. Long Thiên Cương nghe xong, ngực ngứa ngáy! Nhìn vào Thành gia, hai thiếu gia đều biết tiến lùi, biết chịu trách nhiệm. Té ra là do có huấn luyện từ nhỏ, Long gia luôn luôn thích bắt chước cũng muốn học theo.

Long Thiên Cương nói ra suy nghĩ của mình, cha thành có chút do dự, giảng giải với ông ta: con nhà tôi da thịt dày béo giầy vò thế nào cũng không thành vấn đề nhưng quý công tử...

Long Thiên Cương vừa nghe lời này đã hiểu rõ, vội vàng bày tỏ không sao hết, có vấn đề gì Long gia chịu trách nhiệm! Nếu không bây giờ ông ta viết giấy cam đoan cũng được! Cha Thành không lay chuyển được ông ta, chỉ đành miễn cưỡng đồng ý.

Cứ như vậy hành trình làm công của Thành Hường Bắc có thêm ba người bạn đồng hành.

Long Tam giang, Long tứ hải, Long Cửu Mạch, ba vị công tử Long gia, gây đến bao nhiêu phiền toái cho Thành Hường Bắc.

Thành Hường Bắc đã sớm biết trong nhà Long gia đấu đá nhau gay gắt, thì đúng rồi trong nhà có đến bốn bà vợ, không đấu tranh làm sao có thể thượng vị! Tuy trong lòng hấn không muốn đồng hành cùng người nhà họ Long nhưng vẫn phải giữ vững tinh thần, nở nụ cười tươi trên mặt, mặc cho ba vị công tử Long gia dùng ánh mắt chém giết nhau, dùng ngôn ngữ đâm chết nhau, hấn không thèm nhìn, một câu cũng không nói.

Long Cửu Mạch hoàn toàn có thể giải thích được hành vi đứng khoanh tay nhìn của hắn, cái nhà như nước bùn này, có đầu óc thì phải nhanh mà tránh ra. Lỡ may, ba vị công tử không thèm mở miệng mà thắng cấp dùng tứ chi nói chuyện, nhà máy không biết loạn đến mức nào.

Thành Hưởng Bắc len lén lau mồ hôi lạnh, mang theo ba vị khách quý vào nhà máy.

Không giống ba vị công tử Long gia, năm ngoài Thành Hưởng Bắc đã lăn lộn ở đây cho nên có kinh nghiệm làm việc. Vốn cha Thành muốn vứt hắn sang nơi khác nhưng vì an toàn của người họ Long nên đành tới chỗ cũ này, ít nhất cũng coi là quen thuộc với Thành Hưởng Bắc. Bốn người ở cùng một chỗ, ăn uống như nhau, còn ngủ cùng một giường, làm việc để sống.

Ngày đầu tiên, Long Tam Long Tứ oán hận một chút, tuy rằng bọn họ là con ngoài giá thú, nhưng dầu gì cũng lớn lên tổng nhung lụa, chưa từng phải chịu qua khổ sở thế này. Nhưng cái tên Tiểu Cửu đáng ghét kia cũng ở đây nên phải nuốt hận về, bọn họ nghĩ không thể thua gã được, dù sao cũng phải cạnh tranh ở bất cứ đâu. Trong lòng long cửu cũng thầm than khổ, tuy rằng công việc không cần động não, nhưng đó là chuyện làm nhiều mới quen được

Hiện tại trạng Nhị hòa thượng sờ bắt

ý nghĩ, muốn lưỡi biếng mưu lợi? Hảo, từ từ thôi ba!

Thành Hưởng Bắc đối mặt với tình huống này, ngoài cười thầm trong bụng vẫn chỉ cười thầm trong bụng. Anh em Long gia đấu đá ngày càng gay gắt, đêm khuya Long Tam nói mớ giọng điệu cũng như muốn giết người. Hắn không khỏi thở dài, rốt cuộc hoàn cảnh gia đình thế nào mới đẩy những thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi đến mức này chứ? Quá nham hiểm, quá già dặn. May mà công việc yêu cầu dùng thể lực hoàn toàn cho nên đã tiêu hao không ít tinh lực của bọn họ. Trong tuần đầu tiên, cơ bắp mấy người đó vẫn trong tình trạng đau nhức, Long Tứ ân cần hỏi thăm mười chín đời tổ tông Tổ trưởng.

Có điều bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì, cái tuổi thiếu niên này, tuy rằng có khát vọng điên cuồng, tuy rằng tự phụ nhưng cũng có một loại tinh thần mang tên không chịu thua. Ba người Long gia, tuy luôn đấu đá nhau, nhìn nhau không vừa mắt song cũng không nguyện ý thua bởi một người ngoài, nhất là người ngoài mang tên Thành Hưởng Bắc – kẻ được cha chúng tôn thờ sùng bái. Bốn người, tuy không nói nhưng vẫn âm thầm cạnh tranh nhau, luôn duy trì bốn chân cân đối vững vàng. Không nhận thua, không chịu thua, đó chính là tính cách của những người trẻ tuổi.

Đến lúc được thả ra, bọn họ có chút không nề đi. Song để thể hiện mình rất thoải mái, đám thiếu niên nhấc hành lý bước ra khỏi cổng, giọng cũng phải giả như vui vẻ lắm, dùng nụ cười sáng khoáy để che giấu tâm tình khi chia tay. Long Tam Long Tứ đi phía trước, Thành Hưởng Bắc và Long Cửu Mạch chậm rãi theo sau. Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã cùng nhau đồng cam cộng khổ, sinh ra một loại tình cảm rất diệu kì, có đan xen soi mói, có nhiều hoài nghi, có chút khen ngợi, cộng thêm một chút thông cảm, nhưng thực sự chỉ có một chút thôi, tuyệt đối khôn có hơn.

Lộ Nam đứng ở trước cổng chờ Thành Hưởng Bắc đi ra. Còn mấy ngày nữa là kết thúc kì nghỉ hè, cậu ở nhà đứng ngồi không yên, song vẫn đợi được đến lúc cha Thành báo tin thả Lão Hồ về, cậu mới chạy đến Thành gia avf đi cùng chú Lý đến đây.

Từ phía xa mới thấy bóng hai người, Lộ Nam không nhận ra bọn họ là ai.

Theo sát phía sau xuất hiện hình dáng Thành Hưởng Bắc, Lộ Nam vui đến mức nhảy dựng lên, dùng hết sức vẫy tay nhưng không đợi cậu cười xong, sắc mặt ngay lập tức cứng lại, vì sao cái tên long cửu muội đáng ghét kia lại ở cùng một chỗ với Thành Hưởng Bắc? Cậu thoáng nghĩ đến lời đồn đại trong trường, tay nắm chặt song sắt ở cửa, một câu cũng không nói.

Thành Hưởng Bắc cũng thấy Lộ Nam đang đứng chờ ngoài cổng, mắt sáng bừng lên, bước chân cũng nhanh hơn. Long Cửu Mạch nhìn hắn vui vẻ tung tăng, hừ lạnh một cái, thật không biết Thành Hưởng Bắc lớn lên thế nào, đến một tên đầu khoai tây như Lộ Nam hắn cũng để ý được. Trong lòng gã nghĩ là vậy, nhưng trên mặt lại biểu hiện không, thậm chí con mở miệng nói: “Lộ Đại Tiên chờ cậu sao, còn không mau chạy đi!”

Bước chân Thành Hưởng Bắc chậm rãi, thu lại tâm trạng vui vẻ sung sướng, cười như không cười nhìn Long Cửu Mạch,

“Làm sao vậy? ” Long Cửu Mạch có chút bất rứt.

“Không có gì... ” Thành Hưởng Bắc mỉm cười, chậm rãi nói: “Cùng lắm chỉ là một người bạn thôi mà, làm sao có thể so với anh em đồng cam cộng khổ được chứ!” Hắn nói xong còn khoác tay lên vai Long Cửu Mạch, thậm chí lúc đối phương bước về phía trước còn trượt tay xuống dưới một tí.

Mặt Long Cửu Mạch đỏ lên, hai ngón tay cũng chẳng dùng nhiều lực mà lại khiến lưng gã không tự chủ được run rẩy, một luồng cảm xúc tê dại chạy từ thẳng từ lưng lên não, để che giấu sự bất ổn của mình, gã siết chặt hành lý chạy đuổi theo hai người đi phía trước: “Anh.”

Thành Hưởng Bắc nhìn bóng lưng hoảng hốt trước mặt, không rõ vì sao lại cười cười. Hắn không chạy mà vẫn đi chậm rãi, cho đến khi đi đến trước mặt Lộ Nam mặt không đỏ tim không nhảy, Lộ Nam nhìn bộ dạng không gọn sóng của hắn, tim vô cùng hoảng loạn, rốt cuộc là sao đây? Chỉ mới một kì nghỉ hè mà Thành Hưởng Bắc như biến thành một người xa lạ vậy?

Hoảng loạn của cậu hoàn toàn vẽ lên mặt, anh em họ Long đang chuẩn bị lên xe cũng nhìn thấy cậu, Long Tam Long Tứ không biết cậu là ai cho nên chỉ chào tạm biệt Thành Hưởng Bắc rồi bò lên xe, chỉ có Long Cửu Mạch thấy đáng vẻ chực khóc của Lộ Nam, chẳng hiểu sao trong ngực nảy lên cảm giác vui vẻ khác thường, khoe miệng gã cười lên một nụ cười rồi cũng ngồi lên xe.

Thành Hưởng Bắc vẫn lạnh nhạt gật đầu cho đến khi xe Long gia khuất bóng, hắn khẳng định rằng bọn họ đã cút hết rồi sắc mặt mới thay đổi! Ánh mắt hắn sáng lên, trên mặt ngập tràn tinh thần, không đợi Lộ Nam kịp phản ứng, tay dài chân dài đã quần hết lên người Lộ Nam, đầu to chôn hõm vai cậu, vừa cọ cọ vừa dùng giọng đáng thương oán trách: “Nam Nam, thời gian dài như vậy mà cậu không đến thăm tớ, thật tàn nhẫn! Nam Nam, tớ thật là đáng thương, mỗi ngày đều nhớ đến cậu...”

Trước khi Long Cửu Mạch lên xe Lộ Nam vẫn mang dáng vẻ buồn bã ỉu xiu, cậu nghĩ Lão Hồ đã thay đổi rồi, còn thay đổi trong một kì nghỉ hè ngắn ngủi, tim thật đau, cậu nhìn Thành Hưởng Bắc mỉm cười chào tạm biệt logn cửu mạch mà suýt khóc lên. Nhưng không đợi nước mắt cậu rơi xuống đã bị sự nhiệt tình của một con chó lớn bao vây.

Thành Hưởng Bắc không nhéo với cậu, óái, là làm nũng à? Lộ Nam dùng những tế bào não cuối cùng để suy nghĩ, cậu vẫn chưa thích ứng kịp với sự thay đổi này, sự lạnh nhạt của Thành Hưởng Bắc khiến cậu rất đau lòng, nhưng làm sao cậu đối mặt được với cái tên đang vẫy đuôi lia lịa trước mặt này đây? Ai có thể nói cho cậu biết đây là tình huống gì không?

25. Chương 25: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

26. Chương 26

Lộ Nam phải vào bệnh viện, hôn mê bất tỉnh.

Thành Hưởng Bắc chạy theo ba Lộ mẹ Lộ vào bệnh viện, gấp đến mức đâm sầm vào nhau. Mắt hắn đỏ như máu, xóc áo thầy Trầm hỏi có chuyện gì xảy ra, thầy Trầm chỉ chỉ vào Long Cửu Mạch nói là do gã đụng phải. Long Cửu Mạch vội vàng kêu oan, giải thích rằng sau giờ học gã chạy quá nhanh, mấy người vấp phải Lộ Nam thôi. Mấy học sinh bên cạnh cũng đồng loạt gật đầu.

Một lát sau, bác sĩ đến ra lệnh không phải người nhà bệnh nhân thì phải ra khỏi phòng hết. Ba Lộ mẹ Lộ vội vàng hỏi bác sĩ con mình thế nào rồi, có nguy hiểm đến tính mạng không? Bác sĩ cầm bản báo cáo, nói rõ cho hai người biết Lộ Nam chỉ bị chấn động não nhỏ, lúc ngã xuống cầu thang cậu dùng tay bảo vệ đầu cho nên cánh tay bị tụ huyết lớn, chân trái bị trật, ngoài ra không gặp phải vấn đề gì khác.

Ba Lộ không tin, con ông vẫn còn đang hôn mê đó! Còn nói không sao à!

Bác sĩ cổ quái nhìn Lộ Nam, đưa ra một kết luận khiến người khác phải rớt kính: Lộ Nam đang ngủ.

Giống như để xác minh lại lời bác sĩ nói, Lộ Nam còn ngáy nhẹ. Ba Lộ mẹ Lộ thở phào nhẹ nhõm, Thành Hưởng Bắc thoát lực tựa lên tường, không sao là tốt rồi.

Nếu Lộ Nam không gặp trở ngại gì, đám người va chạm với cậu cũng được ba Lộ vô điều kiện thả về. Đám nhóc này thái độ nhận sai rất thành khẩn, còn nguyện ý chịu trách nhiệm gánh vác tiền thuốc men cho Lộ Nam, ba Lộ nửa đời làm công việc giáo dục hiển nhiên cũng không muốn làm khó. Long Cửu Mạch chào tạm biệt Thành Hưởng Bắc rồi dẫn đầu đoàn ra về.

Thầy Trầm sắc mặt âm trầm nhìn Thành Hưởng Bắc, trong lòng do dự không biết có nên nói tình hình thực tế cho hắn không. Có điều tên nhóc họ Thành này có thái độ không tôn trọng thầy giáo! Vừa vào cửa đã nắm cổ áo hắn la hét! Thầy Trầm suy nghĩ một lát, quyết định mấy ngày nữa mới nói.

Đến chạng vạng Lộ Nam mới tỉnh lại.

Cậu mở mắt ra, duỗi cái lưng mỗi một cái, một giấc ngủ thực sự thoải mái!

Mẹ lộ dờ khóc dờ cười đưa canh bổ hãm cho Lộ Nam, ba Lộ ân cần hỏi con trai có muốn uống nước không. Thành Hưởng Bắc cũng xin nghỉ, vẫn ở lại phòng bệnh. Mẹ Lộ nói hắn phải lấy học tập làm trọng, chỉ có điều trẻ nhỏ thường không nghe lời. Dù sao nhất trung cũng có ba Lộ mẹ Lộ bao che cho nên Thành Hưởng Bắc nghỉ vài ngày cũng chẳng sao, hơn nữa Hồ Tử cũng là do quan tâm con mình mà ra, mẹ Lộ đương nhiên sẽ không nói gì rồi.

Lộ Nam ăn cơm xong, nói với ba mẹ mình rất tốt chỉ có cổ chân hơi đau thôi. Thành Hưởng Bắc ôm cậu đi wc xong, Lộ Nam lại muốn ngủ. Ba Lộ mẹ Lộ thấy hắn thu xếp xong rồi lại bàn bạc chuyện ai ở lại trông nom. Kết quả cuộc bàn luận hai vị bị Thành Hưởng Bắc ngăn cản, lý do là Lộ Nam không bị sao, thứ hai là hắn còn trẻ nên thức đêm không thành vấn đề, hơn nữa chuyện đàn ông con trai mẹ Lộ cũng không tiện nhúng tay vào. Mẹ Lộ nhìn khuôn mặt tận tụy chân thành của Thành Hưởng Bắc cũng chẳng còn gì để nói, chỉ đành dặn dò vài câu rồi đi về.

Trên đường, ba Lộ hỏi mẹ Lộ “rốt cuộc Nam Nam là con ai vậy”?

Mẹ lộ liếc chồng một cái, quát: Đương nhiên là con cháu nhà họ Lộ nhà ông rồi, chỉ có điều do Thành gia trực tiếp nuôi lớn thôi.

Ba Lộ xoa mũi, thở dài: Ai dà, tôi đây làm cha mà chưa từng có khí thế như Hồ Tử!

Gia trưởng nhà họ Lộ cất bước, Thành Hưởng Bắc lấy ghế ngồi bên giường. Lộ Nam sau khi được chuyển hai chai nước thì được nghỉ ngơi, nằm ngủ ngon lành trên giường. Thành Hưởng Bắc cẩn thận kê nâng cánh tay bị kim đâm của cậu lên, hôn nhẹ lên đó một cái. Hắn thực sự rất sợ khi nghe tin Lộ Nam bị ngã cầu thang! Thân thể gầy gò của Lộ Nam làm sao chịu được tai nạn như vậy? Hắn đi theo ba Lộ mẹ Lộ vào bệnh viện, bước chân như bay, tay không không chế được run rẩy, chẳng dám nghĩ đến Lộ Nam lúc này đang thế nào!

Cho đến khi hắn thấy người lành lặn nằm trên giường, hít thở đều đặn, trái tim kịch liệt run rẩy của hắn mới dần bình tĩnh lại. Cảm ơn đất trời vì đã cho người này được bình an vô sự. Thành Hưởng Bắc nắm chặt tay Lộ Nam hơn đến mức cậu phải nhíu mày, chỉ có điều hắn đang mãi suy nghĩ nên không chú ý đến điểm này, vẫn hôn lên cánh tay Lộ Nam mình đang cầm.

Thành Hưởng Bắc hôn dọc cánh tay Lộ Nam, lại nghiêng người lên mép giường cậu nằm, xoa tóc Lộ Nam, hôn lên trán cậu, mí mắt, mũi...hôn đến đôi môi hồng hồng. Con người Thành Hưởng Bắc biến sắc, hít thở gấp gấp, hắn nhìn chằm chằm đôi môi Lộ Nam một hồi lâu rồi cẩn thận, cẩn thận từng tí một như chuẩn chuẩn lướt nước hôn lên môi cậu.

Hắn ngẩng đầu lên thấy Lộ Nam vẫn không có phản ứng gì, lá gan lại lớn hơn một chút, lần thứ hai hôn lên môi cậu. Lộ Nam đang ngủ say là cơ hội tốt nhất của hắn, Thành Hưởng Bắc lại hôn lên môi Lộ Nam lần nữa, thậm chí hắn còn thè lưỡi liếm vài cái, đầu lưỡi dường như muốn đẩy môi Lộ Nam ra, chỉ có điều cậu vẫn cắn chặt răng ngăn cản đường đi của hắn. Thành Hưởng Bắc hôn xong, luyến tiếc rời khỏi môi Lộ Nam.

Trái tim hắn vừa ngọt ngào lại vừa đập nhanh, khi mở mắt ra, Lộ Nam đang lặng lẽ nhìn hắn, trong mắt không hề có tí dấu vết buồn ngủ nào.

Thành Hưởng Bắc rút luôn khỏi giường.

“Nam, Nam Nam... cậu, cậu tỉnh à!” Thành Hưởng Bắc chập vọt ngồi dưới sàn, cười ngượng ngịu.

“Ừ, cậu đứng lên đi, tớ không nhìn thấy cậu.” Lộ Nam vẫn nằm trên giường, cậu không dám động đậy bởi chỉ di chuyển nhẹ đầu sẽ đau.

Thành Hưởng Bắc lè mề đứng lên, trong lòng cực kì hoảng sợ vì hành vi lén lút của bản thân bị Lộ Nam bắt được. Vậy nhưng lời Lộ Nam nói hắn không dám trái lời, chỉ đỏ mặt đứng đầu giường. Lộ Nam thấy hắn, sắc mặt cũng không tốt nhưng không nói là xấu. Cậu nắm chặt tay Thành Hưởng Bắc, hỏi: “Sao cậu lại hôn tớ?”

Thành Hưởng Bắc gãi gãi đầu, thấp giọng nói: “Tớ, tớ thích cậu.”

“Thích loại nào?”

“Là...muốn hôn cậu, ôm cậu, muốn cùng cậu chung sống cả đời...”

“Ừm, vậy cậu thích tớ từ lúc nào?”

“Từ rất, rất lâu rồi...” Người nào đó thấp thỏm bất an liếc trộm Lộ Nam, không biết đối phương hỏi điều này là có dụng ý gì. Đã lâu rồi Lộ Nam không lãnh tĩnh như thế mà! Hắn bất giác được run lên, hôm nay không phải phản hắn án tử hình chứ, đừng mà!

Lộ Nam quan sát hắn, chậm rãi nói: “Đừng cúi đầu nữa, tớ không nghe rõ cậu nói.”

Thành Hưởng Bắc vội vàng khom lưng, cách chóp mũi Lộ Nam mười cm, Lộ Nam hừ nói: “Gần hơn nữa.”

Thành Hưởng Bắc cúi người xuống thấp hơn, mũi hai người cách nhau tầm 5cm, hơi thở của hắn phả lên mặt Lộ Nam, trán toát mồ hôi lạnh. Lộ Nam chậm rãi vươn tay ra, ôm lấy cổ Thành Hưởng Bắc, cái miệng cắn lên môi Thành Hưởng Bắc một cái.

Tuyệt đối trầy da! Thành Hưởng Bắc sờ sờ đôi môi rớm máu của mình, thấp thỏm lo âu hỏi Lộ Nam: “Nam Nam, cậu ghét tớ à?”

Lộ Nam lườm hắn một cái, tức giận hét lên: “Ngu ngốc! Sao cậu không nói sớm chứ?”

Thành Hưởng Bắc sững sốt, cậu ấy có ý gì vậy? Là loại yêu thích mà mình nghĩ sao? Là trách mình không nói sao sao? Chính là ý này phải không? Tim hắn đập mạnh đến mức muốn vỡ tung! Trời ơi, đất ơi, thần ơi! Rốt cuộc cũng có người nghe được ước nguyện của mình, Nam Nam cũng thích hắn, cũng là loại yêu thích muốn sống chung cả đời đó! Hắn hưng phấn đến mức miêng muốn trào ra, Lộ Nam đỏ mặt, giờ tay túm lấy chăn phủ qua mặt mình.

Thành Hưởng Bắc cơ hồ muốn gào thét, thật con mẹ nó sướng khoái! Hắn bò lên giường, cẩn thận ôm lấy Lộ Nam, hạnh phúc hỏi han: “Nam Nam, thực ra cậu cũng thích tớ, đúng không? Đúng không?!”

Lộ Nam giơ chân lên đạp hắn một cú: “Cút!”

Thành Hưởng Bắc thực sự quá hạnh phúc, cả đêm ngủ không yên.

Sáng sớm mẹ Lộ đưa cơm vào cho con, hắn vẫn nhảy nhót tung tăng như một con khỉ, ngay cả khi mẹ Lộ hỏi hắn có ngủ được không, hắn chỉ gật đầu, hỏi cũng không đáp. Lộ Nam nằm trên giường, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, tim ngọt ngào không tả nổi, cuối cùng cũng trải qua thời gian chia cách dài hạn vì suy đoán tâm ý lẫn nhau. Nụ hôn hôm qua của Thành Hưởng Bắc đã khởi đầu một giai đoạn mới cho bọn

họ, ít nhất bọn họ biết mình yêu lẫn nhau, đối với hai đứa trẻ đang lớn mà nói thì như vậy đã đủ thỏa mãn lắm rồi.

Chiều đó, Vân Thiệu đến bệnh viện thăm cậu, lẽo đẽo phía sau là thầy Trầm. Vừa vào cửa Vân Thiệu đã kéo Lộ Nam dậy nhìn ngược nhìn xuôi, đến mức mắt Thành Hường Bắc bốc hỏa Vân Thiệu mới buông tay ra: “Lộ Nam à, lần này thực sự xin lỗi cậu nhé, nếu không có cái tên xấu xa kia phạt cậu đứng ngoài hành lang, nếu không cậu đã không bị xui xẻo như thế này.” Vân Thiệu ngồi trên giường Lộ Nam, không thêm giấu diếm kể lể.

“Xấu xa?” Lộ Nam nhấp nháy mắt mấy cái, hỏi lại: “Thầy Trầm?”

Người “xấu xa” nào đó không được tự nhiên sờ mũi.

Vân Thiệu trừng mắt nhìn hắn, tên “xấu xa” xoay người về hướng cửa sổ. Lộ Nam kéo Vân Thiệu lại, nhỏ giọng nói: “Này, nghe nói thầy Trầm là một người lòng dạ hẹp hòi, cậu cẩn thận ổng gây khó khăn đó.”

Vân Thiệu cười xấu hổ, tên “xấu xa” ho khan vài cái. Thành Hường Bắc nhanh chóng nhấp mắt với Lộ Nam, làm gì có học trò nào nói thầy giáo lòng dạ hẹp hòi ngay trước mặt hắn luôn chứ.

Lộ Nam chân thành nói: “Tớ rất chân thành nhắc nhở cậu đấy.”

Sắc mặt Vân Thiệu cổ quái, đáp lời Lộ Nam: “Người anh em, cậu không biết Thầy Trầm là anh trai tớ à?”

“Ờ?” Lộ Nam giật mình, gần như muốn nằm xuống luôn, cậu vẫn còn chưa khỏe, đầu đau đớn vô cùng, Thành Hường Bắc phải vội vàng chạy qua giữ cậu lại, ngồi trên giường xoa bóp cho. Lộ Nam trong lúc đau đầu vẫn khẩn cấp suy nghĩ lại, cậu nói: “Làm sao thế được? Cậu họ Vân, ổng họ Trầm, tại sao ổng lại là anh cậu?!”

Vân Thiệu há hốc mồm, hỏi: “Lộ Nam, tớ họ gì?”

“Họ Vân chứ sao!” Lộ Nam hùng hồn tuyên bố.

Tên “xấu xa” vui vẻ đi đến phía sau Vân Thiệu, trịnh trọng giới thiệu: “Bạn học Lộ, làm thầy giáo của tớ, tớ cảm thấy phải tự giới thiệu lại lần nữa, tớ họ Trầm, tên là Trầm Vân Chiêu. Còn bạn học Vân Thiệu cũng họ Trầm, là em trai không thể làm giả được của tớ, xin hỏi tớ có nghi ngờ gì nữa không?”

Lộ Nam ngẩn người gật đầu, Trầm Vân Chiêu ném cho Thành Hường Bắc một ánh mắt thương cảm, hắn chỉ đành che mặt lại.

Trước khi đi, Trầm Vân Chiêu đưa cho Thành Hường Bắc một món quà lớn vô cùng.

Chắc là do hai người quá ngọt ngào, khiến dây thần kinh lương thiện cuối cùng của thầy Trầm rung lên, cho nên hắn không thêm nhớ lại hiềm khích trước đây mà kể lại chuyện Long Cửu Mạch đẩy Lộ Nam xuống cầu thang cùng với việc gã nói chuyện phiếm với kẻ khác về chuyện này cho thành hướng nghe. Thành Hường Bắc nghe xong mắt bỗng chốc trở nên âm u, hắn vẫn hoài nghi chắc chắn có nội tình trong việc Lộ Nam bị đẩy xuống cầu thang, nhưng tìm mãi không có chứng cứ, nhất là khi chuyện này liên quan đến Long Cửu Mạch, lòng càng thêm nghi ngờ.

Thực ra từ trước đến nay Long Cửu Mạch chẳng chiếm được một tí ti lòng tin của hắn. Hắn cúi người cảm ơn Trầm Vân Chiêu, thầy trầm thấy hắn hiểu rõ đạo lý với bề trên thì vô cùng thỏa mãn. Đúng lúc đó Vân Thiệu đi ra, hai người ăn ý ngậm miệng lại.

Trầm Vân Chiêu kéo Trầm Vân Thiệu đi xa rồi mà Thành Hường Bắc vẫn lặng yên nhìn bọn họ, trong ngực nổi lên một suy nghĩ kì lạ, giống như đã hiểu được mối quan hệ giữa bọn họ và sự kiện “Long Cửu Mạch đồng tính” sục sôi trong nhất trung thời gian qua. Chỉ có điều đây không phải là trọng tâm chú ý của hắn, quan trọng nhất lúc này là giúp Lộ Nam dưỡng thương, sau đó, mới bắt đầu tính toán nợ nần.

27. Chương 27

Sau khi bày tỏ, quan hệ giữa Thành Lộ có sự thay đổi rõ rệt.

Ngọt chết người, nồng chết người, đương nhiên là không thấy mặt thì phải nhắn tin qua di động rồi! Lộ Nam vừa ra viện đã được Thành Hường Bắc tặng cho một chiếc điện thoại mới tinh, hai người trao đổi số điện thoại cho nhau, Lộ Nam về nhà dưỡng thương, Thành Hường Bắc bị mẹ Lộ véo tai ném lại trường. Chăm sóc bệnh nhân thì có thể nghỉ học nhưng bệnh nhân xuất hiện rồi mà còn theo Lộ Nam về nhà là không tốt. Tuy rằng thành tích học tập của Thành Hường Bắc không khiến người lớn phải để ý, nhưng tóm lại lớp trưởng vẫn không thể trốn học được!

Thành Hường Bắc và Lộ Nam quần quýt đã lâu nay phải lưu luyến chia tay, trước khi đi hẳn luôn dặn dò Lộ Nam phải gửi tin nhắn qua điện thoại cho mình. Mẹ Lộ chẳng quan tâm Thành Hường Bắc ngang nhiên dùng điện thoại trước mặt mình, chẳng có thái độ xử phạt nào, ai bảo đó là con nhà mình chứ! Hic!

Lộ Nam nghỉ ngơi ở nhà vài ngày rồi quay lại trường, bây giờ lúc học tập bận rộn, không nghe giảng một ngày có thể kéo thành tích xuống, cho nên cậu đành chống gậy đi vào trường. Hình tượng thương binh của Lộ Nam chiếm được không ít ánh mắt thương cảm của đám bạn, không chỉ tiết thể dục buổi sáng được miễn, cơm cũng có vân thiêu và Chu Phác mua cho, nói đi nói lại thì ngày trôi qua coi như dễ chịu. Long Cửu Mạch và đám bạn cùng lớp va chạm với Lộ Nam cũng đến lớp thăm hỏi cậu, gã cẩn thận dò la ý kiến của lộ nam, lại phát hiện đối phương chỉ cho rằng chuyện này là sự cố ngoài ý muốn, tảng đá trong ngực cũng được thả xuống.

Thành Hường Bắc đang rảnh rỗi, nhắn tin xin chỉ thị từ lộ nam, còn thông báo mỗi cuối tuần sẽ tiến hành nói chuyện yêu đương ngọt ngào một lần, chỉ có điều hẳn không kìm nén được sự nhớ nhung của bản thân nên leo tường chạy đến tỉnh trung, gấp gáp xem được mặt Lộ Nam rồi lại vô cùng lo lắng bắt xe quay về.

Người đang yêu luôn luôn bị điên một chút mới có thể làm cho đối phương cảm nhận được tình yêu nồng cháy như lửa của mình. Ở điểm này Thành Hường Bắc làm rất tốt, khiến cho Lộ Nam cảm nhận được một điều vô cùng chắc chắn: người này yêu mình, chỉ yêu mình thôi.

Đảo mắt đã đến tết nguyên đán tới rồi.

Năm nay năm hai tỉnh trung có tiệc chào cuối năm, lần đầu tiên liên hệ với nhất trung.

Chuyện này khiến học sinh lẫn giáo viên hai bên bùng nổ, tỉnh trung luôn kiêu ngạo, nhưng mà mấy năm gần đây tốc độ phát triển của nhất trung cũng rất kinh người cho nên hai bên đều có ý muốn phân cao thấp. Để bảo vệ tính bí mật, các buổi diễn tập đều được tiến hành vô cùng kín đáo.

Chuyện này chẳng có gì hấp dẫn với lộ nam, cậu không có hứng thú với các tiết mục văn nghệ, cho đến một buổi tối nói chuyện với Thành Hường Bắc về chủ đề này, Thành Hường Bắc mới cười nói đến ngày đó sẽ cho cậu một kinh hỉ. Lộ Nam hỏi kinh hỉ gì? Thành Hường Bắc lại cười nói: “Đã là kinh hỉ thì tất nhiên không thể bật mí được rồi, nếu không sẽ không vui nữa.”

Lộ Nam chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi, cho đến nửa giờ trước khi đêm tiệc bắt đầu cậu mới nhận được một tin nhắn: “Bảo bối, đêm nay tớ hát vì cậu.” Người gửi: Thành Hường Bắc. Mặt Lộ Nam đỏ bừng lên.

Giọng Thành Hường Bắc không tệ, thỉnh thoảng hai người sẽ đến KTV rống một hồi, nhưng bình thường hẳn rất ít khi hát, Lộ Nam lo lắng với trình độ của hẳn có thể lên sân khấu được sao, hay là đi cửa sau nhỉ? Lộ Nam bắt an ngồi xem biểu diễn, lòng thầm nghĩ không biết lúc nào Thành Hường Bắc lên sân khấu, hẳn sẽ hát bài gì nhỉ?

Thời gian càng dài, lòng cậu lại càng lo sợ, vân thiêu ngồi một bên thấy cậu không bình thường bèn kéo kéo áo cậu, cả người Lộ Nam suýt chút nữa thì vọt lên hàng ghế trên rồi!

“Sao vậy?” vân thiêu hỏi nhỏ.

Không có gì đâu.” Lộ Nam nở một nụ cười méo mó, tim cậu đang đập bang bang như khiêu vũ, muốn an tĩnh cũng không an tĩnh được.

Người dẫn chương trình thông báo: “Cùng hoan nghênh bạn học Thành Hường Bắc đến từ nhất trung sẽ biểu diễn ca khúc « I Only Want You To Love In The World » *.

Chú thích: I Only Want You To Love In The World () của Trương Quốc Vinh.

nhacpro.net/bai-hat/i-only-want-you-to-love-in-the-world-truong-quoc-vinh.cfz0.html

Dưới khán đài ồ lên, con mẹ nó, thằng nhóc này thật ghê gớm! Tình ca lãng mạn như vậy mà hắn cũng dám hát! Đây chính là học sinh lớp 11 đang hát đó! Hơn nữa người này còn có scandal là bạn trai của cựu Chủ tịch Hội học sinh, bây giờ mà hát bài này, trời đất ơi, không phải hắn muốn tỏ tình trước toàn trường đấy chứ?

Thành Hường Bắc ôm đàn ghi ta lên sân khấu, một chân chống một chân dựa vào ghế. Hắn cứ như vậy ngồi thoải mái trên ghế, ngón tay ấn ấn phím đàn, tiếng nhạc du dương như nước chảy trên thác xuống. Dưới khán đài truyền đến vô số tiếng than thầm, thằng nhóc này thật là đẹp trai! Không phải ngoại hình mà là khí chất, cứ tùy tiện ngồi xuống thôi, thật thông dong, toát lên khí thế tự do không bị bất cứ cái gì trói buộc. Một chàng trai như thế, thật có năng lực làm xiêu lòng ngay cả người đồng giới.

Thành Hường Bắc đánh nhạc dạo, rồi chậm rãi mở miệng hát: “Anh tình nguyện để đôi tay trần, khiến nó lạnh dần trong đêm dài, dù sao nó vẫn ở đây bất cứ lúc nào, đều là hai bàn tay trắng...toàn thế giới này anh chỉ nhớ em yêu anh, trừ những lời nói của người ngoài, cảm giác của anh chưa bao giờ gặt anh...”

Đêm tiệc đã tan được ba ngày, làn sóng Thành Hường Bắc vẫn chưa biến mất.

Lộ Namlúng túng đối mặt với màn tra hỏi của các đồng chí trong kí túc xá, ai bảo Thành Hường Bắc từng tía lia bảo Lộ Nam là anh em tốt của mình chứ? Đối với tin đồn “Tình yêu Thành Long” lần nữa nổ rộ, Lộ Nam chẳng biết nên nói gì cho phải, chẳng lẽ đứng lên tuyên bố, các cậu nhầm rồi! Gian phu chân chính là tôi mới đúng? Đầu bị kẹt cửa rồi à!

Vì vậy, tin nhắn xin chỉ thị đêm muộn bị Lộ Nam cắt bỏ, điện thoại cuối tuần ngọt ngào cũng chuyển sang địa điểm – wc nửa đêm không người. Thành Hường Bắc ai oán, bị phẫn! Tỏ tình với người yêu là sai à? Có trời mới biết hắn đã phải lấy bao nhiêu dũng khí để lên sân khấu hát! Thế nhưng lời Lộ Nam nói hắn không dám không nghe, cho dù mình có mạnh mẽ thế nào thì trước mặt Lộ Nam hắn vẫn không tự chủ được cúi đầu. Đây là thói quen từ nhỏ giờ đã biến thành bản năng sao? Thành Hường Bắc lần nữa nhìn trời, đây là số phận đang thương của trung khuyến mãi!

Thật vất vả mới đợi được đến kì nghỉ đông, Thành Hường Bắc đã sớm ngồi xổm trước cổng tỉnh trung. Từ phía xa xa Lộ Nam đang kéo hành lý ra, vừa đi vừa nói chuyện với Chu Phác. Đột nhiên Thành Hường Bắc có suy nghĩ sự tồn tại của Chu Phác thật chướng mắt mà hồn nhiên quên mất những cống hiến vĩ đại của đồng chí trong công tác tay trong ở đây. Lộ Nam đi đến gần, Thành Hường Bắc hưng phấn nhảy dựng lên: “Nam Nam, ở đây ở đây!”

Lộ Nam liếc mắt nhìn hắn, kéo hành lý ra khỏi cổng trường. Thành Hường Bắc trừng to mắt, không dám tin người yêu đã bỏ qua hắn mà đi thẳng...Này! Này! Tại sao lại ôm tạm biệt trăm Vân kiều? Này! Này! Cậu có biết bạn trai mình đang dùng ánh mắt trông mong ở phía sau không? Thành Hường Bắc muốn lại gần lại bị Lộ Nam liếc mắt, vai nhất thời xụ xuống.

Lộ Nam chào tạm biệt với bạn bè, đi đến một con đường nhỏ gần đó mới dừng lại. Thành Hường Bắc vội vàng đuổi theo, ôm chặt lấy lộ nam: “Nam Nam, sao cậu không để ý đến tớ?”

Lộ Nam trợn trắng mắt, cậu có ngốc cũng biết không nên thân thiết với nhân vật đang là đề tài bàn tán của cả trường trước cổng trường được. Cậu ngoan ngoãn cho hắn ôm, cảm giác được sức nặng của đầu Thành Hường Bắc nơi hôm vai mình: “Khôn phải đã bảo cậu ngồi nhà đợi tớ rồi sao?”

“Tớ ngồi ở nhà không yên.” Thành Hường Bắc hôn hôn lên mặt lộ nam, cười dịu dàng.

Lộ Nam cũng cười, kéo tay hắn đi về phía trước. Một cao một thấp cùng đón ánh nắng mặt trời, đặc biệt hài hòa. Long Cửu Mạch dựa người trên bức tường phía đối diện, cười lạnh lùng.

Thành Hường Bắc đưa Lộ Nam từ tỉnh trung về thẳng nhà mình, thăm lông dài biến mất lần trước nay lại xuất hiện trên đàn, Lộ Nam reo hò một trận, nhào thẳng vào nó lăn lộn một trận, vừa vuốt ve thăm lông

vừa than thở: “Tiểu Bạch, tao rất nhớ mày đó.”

Thành Hường Bắc cũng ngồi trên sàn nhà, nụ cười toát lên vẻ chiều chuộng. Dưới học bàn học là hai hộp chocolate, hắn lấy ra một hộp, vẩy vẩy trước mặt lộ nam: “Nam Nam, nhìn xem đây là gì nào?”

Mắt Lộ Nam sáng lên, nước miếng như muốn trào ra, lương thực đã cạn kiệt mấy ngày, đang nghĩ ngợi mà.”Tớ muốn ăn!” Cậu nói xong, bò đến trước mặt Thành Hường Bắc, trông mong nhìn hắn.

Thành Hường Bắc chậm rãi bóc vỏ hộp ra, lấy một viên bỏ vào miệng. Lộ Nam khó hiểu nhìn hắn, tay giật thẳng cái hộp. Chỉ có điều Thành Hường Bắc đã vội vàng giấu cái hộp ra sau lưng, không ngừng đảo qua đảo lại viên chocolate trong miệng, đôi mắt sáng ngời lóe lên sự căm tức. Đột nhiên Lộ Nam hiểu được ý muốn của hắn, mặt đỏ lên, tay vờ về tà áo.

Thành Hường Bắc bỏ thêm một viên nữa, vòng tay ôm eo lộ nam. Khoảng cách giữa hai người càng gần hơn...Lộ Nam khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, áp sát vào môi Thành Hường Bắc, cậu thở gấp, gần như có thể nghe được âm thanh mình nuốt nước miếng.

Thành Hường Bắc mở rộng miệng, nghênh đón Lộ Nam thâm nhập vào, trong vòm miệng nồng đậm hương vị chocolate không ngừng dụ dỗ lưỡi lộ nam. Hương vị nồng nàn của chocolate không ngừng cuộn trào trong khoang miệng hai người, khóe miệng Lộ Nam còn vương lại một sợi tơ bạc óng ánh...

“Ừm...” Thành Hường Bắc ngày càng mạnh bạo, tựa như dã thú đang tuyên bố bản quyền. Lộ Nam chống cự không nổi sự tấn công của hắn, theo lực đẩy của Thành Hường Bắc mà nằm lên sàn. Hai người tiếp tục hôn môi, tiếng thở dốc vang lên càng lúc càng lớn, cứ cậu tới thì tớ đi, lẫn lộn say sưa trên sàn nhà.

“Không, không được...” Lộ Nam cảm thấy mình rất khó thở, dùng hết sức lực toàn thân đẩy Thành Hường Bắc ra. Mặt cậu ửng hồng, hít thở từng hơi dài.

Ánh mắt Thành Hường Bắc sáng rực nằm sấp lên người trong lòng hắn, tay tiến vào áo len Lộ Nam. Lộ Nam lấy lại tinh thần, đỏ mặt kéo tay hắn ra khỏi áo mình. Thành Hường Bắc lật Lộ Nam nằm lên người mình, cười vô cùng ngọt ngào.

Kì nghỉ đông đối với người đang yêu nhau mà nói thực sự quá ngắn ngủi.

Thành Hường Bắc còn chưa ngọt ngào với Lộ Nam được mấy bận thì kì nghỉ đông đã sắp hết rồi.

Trước khi đi học lại hai ngày, hắn không có việc gì làm chạy đến nhà họ Lộ dính chặt lấy lộ nam. Ba Lộ mẹ Lộ đã đến trường rồi, không có ai trong nhà, Thành Hường Bắc cùng Lộ Nam đọc truyện tranh, cùng Lộ Nam chơi game, thậm chí cùng cậu xem phim truyền hình. Ban đầu hắn không biết Lộ Nam đọc loại truyện tranh Nam Nam yêu nhau, cho đến một lần hắn thấy dưới gầm giường Lộ Nam giấu cái gì đó mới lấy ra xem.

Lộ Nam thấy hắn lấy thứ mình “trộm” được dưới giường ra thì cực kì nóng nảy, nhảy lên muốn cướp lại. Thành Hường Bắc thấy quái lạ, đây không phải truyện tranh sao, có gì mà phải giấu chứ. Có điều Lộ Nam càng ngăn cản thì hắn phải xem bằng được, thò tay mở quyển truyện ra xem, thì ra là thứ không nên đọc, giỏi lắm! Đập vào mắt hắn là một khí quan, còn có một “mỹ nhân” thở hổn hển nói: “Xin anh, mau vào...”. Thành Hường Bắc trở mắt, đánh giá “mỹ nhân” ngực quá nhỏ, chân quá dài, hay là nam nhĩ?

Hắn cứng người, quay đầu lại nhìn lộ nam. Mặt Lộ Nam đỏ đến tận mang tai, một tay giật lại quyển truyện tranh. Không khí lúc này xấu hổ không gì sánh được, Thành Hường Bắc bị quyển truyện tranh Lộ Nam cất giữ dọa sợ, hắn há hốc mồm, khó khăn lắm mới thốt lên một câu: “Nam Nam, cậu bắt đầu đọc loại truyện này từ khi nào?”

“À ừ...” Lộ Nam gãi gãi đầu, cười khan nói: “Sơ, năm ba sơ nhị, không nhớ rõ lắm.”

Thành Hường Bắc hồi hận đến mức ruột xanh lên được! Biết thế nói sớm cho rồi! Nếu biết Lộ Nam đã sớm thông suốt vậy tội gì phải buồn rầu lâu như vậy chứ! Ông trời ơi! Sai thiên lôi đến đánh chết hắn đi!

Trong quá trình chờ hắn phục hồi tinh thần, Lộ Nam đã đem truyện tranh nhét dưới mông. Thành Hường Bắc cười gian xảo ngồi bên cạnh lộ nam, dùng tay kéo cậu qua, khéo léo rút quyển truyện tranh dưới mông cậu ra.

“Không được! Cậu không thể xem được!” Lộ Nam vừa la làng vừa muốn cướp lại nhưng lại bị Thành Hưởng Bắc dùng tay bắt chéo hai tay ra sau lưng, không thể nào nhúc nhích nổi. Cho nên cậu ngồi trên đùi Thành Hưởng Bắc, cái hông đẩy tới đẩy lui, xoay đến mức người nào đó khí nóng bốc lên cuộn cuộn.

“Nam Nam, đừng nhúc nhích...” Thành Hưởng Bắc rên rỉ.

Lộ Nam cứng đờ, tròng mắt không dám tin nhìn Thành Hưởng Bắc, dưới hông cậu là một vật thô to đang dựng lên...con trai tất nhiên con trai, Lộ Nam hiểu rõ Thành Hưởng Bắc đang nổi lên phản ứng. Nhưng mà, hẳn bởi vì cậu sao? Cái hông chỉ vận vẹo uống ẻo một tí hẳn cũng đứng lên được sao? Lộ Nam không biết lên hoan hỉ hay thở dài đây, bạn trai của cậu hình như tinh lực vô cùng tràn đầy.

Ánh mắt Thành Hưởng Bắc tối đen, hẳn ôm Lộ Nam chậm rãi ngã xuống giường, lật ra một tờ trong quyển truyện tranh khiến người tay đỏ mắt ra: “Hay là chúng ta cũng học theo truyện nhỉ.”

28. Chương 28

Long Cửu Mạch trải qua một kì nghỉ đông vô cùng buồn bực.

Bởi vì mấy bà vợ Long gia đấu đá nhau, âm ỉ đến mức năm mới này cả nhà không sông yên nổi. Long Cửu Mạch cũng chẳng trách móc được cha gã, vì nếu ông ta không bay bướm thì làm sao sinh ra được Long Cửu Mạch bây giờ.

Nhưng khi nhìn mấy bà vợ dùng võ mồm đấu quá đấu lại, đầu hẳn cũng suýt nổ tung. Mấy đứa trẻ nhà họ Long đã tập được một thói quen chính là cầm được tiền lì lì thì ngay lập tức giải tán, thế đấy cha mẹ làm sao bằng nhân dân tệ được.

Đáng thương cho Long Cửu Mạch vừa muốn lấy được ngôi công tử con vợ cả, vừa phải cẩn răng rơi nước mắt cho mẹ gã lên sân khấu. Nếu mấy vị ồn ào âm ỉ như vịt giầy chết kia không chết, bà mẹ bề ngoài yếu đuối nhu nhược tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

Có thể do khởi đầu năm mới tệ hại cho nên cuộc sống của Long Cửu Mạch dần dần không thuận lợi. Đầu tiên là có một người đến tìm gã thách đấu, nói là muốn báo thù cho em trai mình. Long Cửu Mạch chẳng biết đối phương báo thù cho ai! Nói đến người bị bắt nạt, gã đã bắt nạt bao nhiêu là người, ai biết em trai mày là thằng quái nào? Vì vậy Long Cửu Mạch quyết định phải giải quyết mối phiền toái này, cách thực giải quyết là sai Long Vàng cho tên kia một trận.

Vốn gã nghĩ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, không ngờ lại chẳng đơn giản như thế. Một vấn đề được giải quyết thì vấn đề rắc rối tiếp theo lại đến. Long Cửu Mạch cười lạnh một cái, trong lòng tự nhủ chúng mày không thử hỏi xem long cửu là ai à. Lần này gã không cần lộ mặt mũi đã tự có người thay gã lo liệu. Xử lí xong vụ này cũng có một thời gian ngắn yên tĩnh. Long Cửu Mạch cười hài lòng, cho Long Vàng một khoản tiền rồi đủ hẳn đi, lý do là sắp tốt nghiệp trung học, cần chuyên tâm học hành. Ý ngầm chính là mày đã mất đi giá trị lợi dụng, từ nay về sau mỗi người một ngã.

Long Vàng rất biết điều, cầm tiền rồi liền không đi tìm gã nữa. Long Cửu Mạch dốc hết quyết tâm chuẩn bị cho kì thi vào đại học, thành tích học tập của gã rất tốt, mục tiêu chính là trường đại học hạng nhất quốc gia. Long Thiên Cương rất hài lòng với thái độ học tập của con trai, từng hộp từng hộp thuốc bổ đều đưa đến đều đặn, tất cả dường như rất hoàn mỹ chỉ cần đợi ngày Long Cửu Mạch đề tên lên bảng vàng nữa thôi.

Chỉ có điều kế hoạch của Long Cửu Mạch đã không thành công.

Trước kì thi tốt nghiệp một tháng, cuộc sống của gã tựa như đang ngồi trên cáp treo, khi cao khi thấp, mạo hiểm kích thích vô cùng. Đầu tiên là có người tìm đến cửa nhà trả thù, lần này không phải một, hai người mà là cả một đám người. Đối tượng cũng không phải người nào xa lạ, có người bị Long Vàng đánh, có người là người nhà. Những người này không biết lấy thông tin ở đâu, một đám học sinh vây quanh Long

Vàng, còn biết lão đại “Mạc Nhiên” của hắn chính là học sinh Long Cửu Mạch của tỉnh trung. Từ đầu có rất nhiều người không tin nhưng đến khi người nặc danh cung cấp chứng cứ khiến họ không tin không được.

Có rất nhiều người bức xúc đi tìm Long Vàng, luân phiên dùng bạo lực bức cung, cuối cùng Long Vàng cũng phải nhận tội. Bọn họ dùng chiêu gây ông đập lưng ông, ném tiền lên người Long Vàng nhiều hơn, lúc này hắn mới chủ động đưa ra đầu mối. Nhân chứng có, vật chứng có, người nhà nạn nhân lập tức sôi trào, có người muốn giải quyết bằng bạo lực, có người đòi giải quyết bằng thương lượng, cuối cùng không thống nhất được phương pháp xử lý cho nên tập thể quyết định tố cáo gã.

Cuộc sống của Long Cửu Mạch triệt để rối loạn, mỗi ngày đều có một đám người vây quanh đòi đánh, kết quả cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, chỉ có cách xin nghỉ học trốn trong nhà ôn tập. Chỉ có điều quần chúng đang vô cùng phần nộ làm sao tha cho gã được, có một nhà có thể lực đi tìm Long gia đòi cách giải quyết. Mặc dù trong thành phố không mấy nhà vượt qua được Long gia nhưng con mình làm chuyện đắc tội với người ta, hơn nữa lại là chuyện nhạy cảm cần phải cân nhắc kỹ càng. Mắt thấy thời gian thi tốt nghiệp càng lúc càng gần, cha Long không dám mạnh bạo, chỉ đành ở nhà cả ngày tiếp “khách”, cố gắng cầu xin tha thứ, cố gắng bồi thường thích đáng.

Mọi chuyện dưới sự cố gắng của cha Long cũng dần dần lắng xuống.

Long Thiên Cương chẳng biết nói gì cho phải đối với đứa con ông ta kì vọng, tức giận? Gặp phải chuyện lớn như vậy có thể không tức giận à. Nhưng đồng thời Long Thiên Cương cũng cảm thấy đắc ý, với năng lực này của con ông thì chẳng mấy chốc sẽ hô phong hoán vũ trong thành phố thôi, thật là bản lĩnh. Chỉ có điều không đợi ông ta đắc ý được vài ngày, sóng gió lại bắt đầu nổi lên.

Có người dẫn con gái đến tận cửa tìm, nói là con của Long Cửu Mạch. Mặt Long Thiên Cương triệt để đen mặt, con trai ông còn phải đỗ đại học xin làm rạng danh tổ tông mà! Tại sao có thể làm cha bây giờ được? Ông ta vội vàng gọi con trai lại, hai bên đối chất nhau. Đối chất cái rắm gì! Long Cửu Mạch vỗ bàn nói không phải gã làm! Thế nhưng con gái nhà người ta cứ một mực khẳng định là gã! Trong phòng khách phụ huynh hai bên cãi nhau ầm ỹ, nhưng việc này sao có thể xác nhận được có hay là không đây?

Long Cửu Mạch cũng không nhớ rõ rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì nữa, hình như gã uống rượu say, chuyện phía sau không nhớ nổi. Thế nhưng chuyện này không thể trì hoãn được, con gái nhà người ta không có ý định sinh đứa bé này ra cho nên chỉ đành dùng tiền giải quyết. Hai bên đang cãi nhau không ngừng thì đột nhiên người nhà mấy nạn nhân hôm trước nhảy vào...Há, Long Cửu Mạch ngủ với con gái người ta, giờ cô gái mang thai còn không chịu nhận con, tin này một truyền mười, mười truyền thành một trăm, cứ thế lan rộng.

Long Cửu Mạch niềm kiêu hãnh của Long gia cuối cùng cũng thân bại danh liệt, tiếng xấu đồn xa. Chỉ có điều vận đen của gã còn chưa hết, trước ngày thi một ngày gã lên trường xem phòng thi, đến khi quay về nhà bị một đám người xúm lại, kéo vào ngõ hẻm đánh cho một trận, gương mặt anh tuấn nay bị đánh thành đầu heo. Mẹ Long xót xa ôm con khóc lớn, khuyên con trai bỏ thi, năm sau thi lại cũng được.

Long Cửu Mạch cắn răng, dứt khoát vào trường thi.

Kết quả cuộc thi có thể dễ dàng nghĩ ra.

Trường đại học hạng nhất tưởng ván đã đóng thuyền nay mọc cánh bay được, ngay cả trường đại học hạng hai cũng không đậu vớt.

Long Cửu Mạch nhìn chằm chằm giấy thông báo trong tay, hận đến nghiến răng. Long Thiên Cương nhìn con mắt phần hận của con trai, dè dặt đề xuất ý kiến: “Hay là học lại một năm?”

Long Tam Long Tứ đến xem náo nhiệt cũng chen miệng vào: “Đúng vậy, học lại đi! Em thấy trường anh thi đỗ chẳng tốt chút nào, năm sau cố gắng là được, nếu bây giờ...” Hai tên này blabla một đồng, ngoài miệng thì khuyên bảo, trong mắt chỉ toàn châm chọc khiêu khích.

Long Cửu Mạch nắm chặt tay, đốt tay bị siết mạnh đến mức kêu lên răng rắc. Gã lạnh lùng liếc Long Tam Long Tứ, từ trong kẽ răng thốt lên một câu: “Tao không học nữa.” Nói xong đi thẳng lên tầng.

Thành Hướng Bắc nắm rõ tình cảnh của Long Cửu Mạch trong lòng bàn tay.

Vốn chỉ muốn cho Long Cửu Mạch một bài học, ai ngờ thông tin gã là “Mạc Nhiên” được phát tán ra gây lên một cơn chấn động lớn, phát triển đến cuối cùng là chuyện hần không thể không chế được. Hần quả thực có chút ân hận với chuyện Long Cửu Mạch thất bại trong kì thi đại học, dù sao thi đại học cũng là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời học sinh, trách nhiệm nay hần không gánh nổi.

Hần đem suy nghĩ này nói cho trầm vân chiêu biết, kết quả trầm vân chiêu chỉ cười nhạt lên sự áy náy của hần. Đây hoàn toàn là do Long Cửu Mạch gieo gió gặt bão, nếu như không phải trước đó làm nhiều chuyện xấu xa thì hôm nay sẽ không có nhiều người đến báo thù như vậy. Là người tham mưu sau chuyện lần này, thầy Trầm cực kì nhiệt tình tham gia chăm ngòi thổi gió, ước gì Long Cửu Mạch thảm hại thêm tí nữa.

Rốt cuộc Thành Hưởng Bắc cũng thả lỏng, chuyện đã rồi, không thể quay lại được nữa. Hần thở dài một hơi, tỉnh tâm lên kế hoạch làm việc trong lúc nghỉ hè. Lần này cha Thành đã thay đổi nhà máy, đang chuẩn bị hành trang thì Lộ Nam chạy đến. Người khi đang yêu cuồng nhiệt chắc chắn sẽ không nở xa nhau, Lộ Nam nắm Thành gia như lòng bàn tay chạy một mạch đến tìm cha Thành, bảo mình cũng muốn đi với Thành Hưởng Bắc.

Cha Thành luôn chẳng có biện pháp gì với Lộ Nam cho nên phải đồng ý cho cậu đi cùng. Lúc tới nơi Thành Hưởng Bắc bị đá xuống xe, tất nhiên là có người dẫn hần vào nhà máy, tiến hành học nghề. Ngược lại Lộ Nam lại chiếm được đãi ngộ cực tốt của cha thành, cả về ký túc xá lẫn tuyển chọn công việc. Cha Thành để Lộ Nam làm việc trong văn phòng, con nhà họ Lộ không giống với Hồ Tử nhà ông được, cần phải chọn chỗ an toàn, dễ bảo vệ.

Thông tin ông chủ mang theo tiểu công tử đi thị sát nhà máy lập tức lan truyền khắp nơi. Lộ Nam giải thích tám trăm lần cậu không người nhà họ Thành nhưng chẳng ai tin bởi trong nhà máy từ trên xuống dưới đều thấy ông chủ đi cùng Lộ Nam vào, còn tự mình thu xếp chỗ ăn ở cho Lộ Nam, khi Lộ Nam cảm thấy hứng thú với bộ phận thiết kế thì ông chủ lập tức vui vẻ nhờ quản lí phòng thiết kế cho Lộ Nam đi theo học tập. Thậm chí trước khi đi, còn dặn đi dặn lại nhớ chiều cố tiểu công tử cho tốt.

Lộ Nam thoáng chốc thành cực cứng trong nhà máy, trừ giám đốc ra thì các đối tượng còn lại thi nhau nịnh bợ cậu, về phần vị thái tử chân chính thì đang mặc quần áo bảo hộ, mồ hôi như mưa làm việc, thỉnh thoảng còn bị người hướng dẫn chửi như chó con

Thành Hưởng Bắc chuyên tâm học việc trong nhà máy, sáng sớm đã đi, tối muộn mới về. So ra thì Lộ Nam thoải mái hơn nhiều, mỗi ngày đều ngồi trong phòng điều hòa học thiết kế theo quản lí. Cậu không bị hạn chế thời gian, muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi. Một đám người còn sợ không tiếp đón chu đáo thì ai dám xia xoi cậu chứ.

Lộ Nam cứ như vậy cáo mượn oai hùm ở đây. Vốn cậu nghĩ mình và Thành Hưởng Bắc có thể cùng nhau ở đây, không ngờ bởi vì tấm lòng của cha Thành mà ký túc xá hai người cách nhau rất xa. Lộ Nam ở một buồng nhỏ trên tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng còn Thành Hưởng Bắc thì ở tầng hai của khu ký túc xá. Lộ Nam mặc kệ, cậu đến đây là vì cái gì chứ! Hay là tự mình đến phòng ký túc Thành Hưởng Bắc? Thứ nhất chắc chắn quản lí sẽ không cho phép, thứ hai là như vậy sẽ gây phiền toái cho Thành Hưởng Bắc. Đột nhiên một ý tưởng rất thông minh xồng nổi lên trong đầu Lộ Nam, cậu nghênh ngang chạy vào nhà máy, chỉ vào Thành Hưởng Bắc đang làm việc: “Tôi muốn cậu ta khi nào tan ca thì đến chơi với tôi.”

Hần vốn tưởng rằng tới là có thể và Thành Hưởng Bắc xen lẫn cùng nhau, nhưng là bởi vì thành cha đích nhỏ lòng chiều cố, hai người đích ký túc xá cách bát trượng xa. Lộ Nam trụ ở lầu chót đích

Vì vậy dưới ánh mắt cực kì hâm mộ của mọi người, Thành Hưởng Bắc trở thành bạn chơi cùng với tiểu công tử. Đây là yêu cầu do tiểu công tử mãnh liệt yêu cầu cho nên đêm đó Thành Hưởng Bắc xách hành lý tiến vào chỗ ở của Lộ Nam.

Cuối cùng cũng được ở cùng nhau rồi! Lộ Nam thở phào nằm lên người Thành Hưởng Bắc.

Thành Hưởng Bắc xoa đầu cậu, cười nói: “Bây giờ giá trị của cậu rất cao, muốn gặp cậu thật là khó mà.”

“Hừ, đều là do cha cậu cả.” Lộ Nam bĩu môi: “Dù sao thì từ nhỏ đến lớn tớ cũng chưa từng được oai phong như thế, lần này nhờ vào cha cậu mà nở mày nở mặt một lần.”

“Được, muốn nở mày nở mặt thế nào cũng được.” Thành Hưởng Bắc hôn lên mặt cậu, rồi lấy từ trong túi

xách ra một sợi dây da, bên trên có lồng một khối bài tử được làm bằng chất liệu inox không gỉ, các viên mép đều được mài nhẵn bóng, bên trên có khắc vài chữ, chính là “C&L Forever”.

Khi Lộ Nam vô cùng yêu thích khi nhìn thấy chữ khắc trên khối bài tử, liền hỏi hấn kiểm đầu ra, Thành Hường Bắc sờ sờ mũi, xấu hổ nói dùng nguyên liệu thừa của nhà máy để làm, rất đơn sơ chỉ đeo cho vui là được rồi. Lộ Nam vậy mà yêu thích không nỡ buông tay khỏi nó, cậu ngắm nghía một hồi mới ngẩng đầu lên, để cho Thành Hường Bắc đeo vào cho mình: “Đây là vật đính ước, là do con cọt tự mình làm ra, có ý nghĩa rất lớn.” Lộ Nam vui vẻ nói.

Thành Hường Bắc cọt cọt mặt cậu, thắt chặt vòng yêu trong tay mình hơn, cười nói: “Bỏ nó ra nào, đi ngủ thôi.”

Lộ Nam ngủ không ngon, vừa vuốt ve chiếc nhẫn trên ngực, vừa cân nhắc nên dùng cái gì đáp lễ với Thành Hường Bắc đây. Vật đính ước đầu rồi, phải suy nghĩ thật kĩ, suy nghĩ thật kĩ,...cậu ngủ không yên, kiên tiếp cọt cọt người vào Thành Hường Bắc, cọt đến mức luồng khí nóng trong lòng hấn phải dâng lên, cái thứ kia cũng ngày càng cứng rắn.

Sáng hôm sau, Thành Hường Bắc tháo chạy vào nhà tắm tắm rửa, thuận tiện giải quyết vấn đề sinh lý.

Thành Hường Bắc thể không “nổ súng” với Lộ Nam được, thể nhưng bản thân là một người đàn ông, hấn hy vọng sau khi hai người xác nhận được tình cảm của nhau thì quan hệ giữa hấn và Lộ Nam sẽ ngày càng thân mật hơn. Vì yêu, hấn sẽ có trách nhiệm với tương lai sau này, đọc nhiều sách, xem nhiều tài liệu, Thành Hường Bắc biết rõ con đường này khó đi như thế nào. Hiện tại hai người còn chưa tốt nghiệp trung học, làm sao hấn dám hứa sẽ cho Lộ Nam tương lai đây?

Tuổi trẻ huyết khí phương cương, lại chung chạ chung gối với người yêu, còn cọt cọt lẫn nhau, nói không muốn là gạt người, hấn càng nghĩ thân thể càng nóng đến muốn bùng nổ. Thế nhưng thực sự chỉ có thể nhịn, nếu thực sự nhịn không nổi sẽ cùng lộ dùng tay giải quyết. Hấn không dám làm đến bước cuối cùng, thực sự chưa dám.

Thành Hường Bắc trong nhà tắm dội nước, bên ngoài Lộ Nam vẫn ngủ khò khò. Cậu còn chưa mở mang đầu óc về vấn đề tình dục cho nên chẳng thông cảm nổi với “khổ sở” của Thành Hường Bắc, vẫn ngủ thẳng đến 8 giờ sáng, Thành Hường Bắc phải để lại bữa sáng cho cậu rồi mới đi làm. Lộ Nam vừa gặm bánh bao, vừa cau mày suy nghĩ cách làm ra vật đính ước.

Ăn sáng xong, cậu đi qua đi lại trong nhà máy, đi nhiều đến mức quản lí phải chạy đến hỏi cậu có chuyện gì không. Lộ Nam khoát tay, trốn vào trong công xưởng. Phế liệu, phế liệu...Lộ Nam lăm lăm, phế liệu đắp thành đồng trước mặt cậu nào là nhôm, gang...tất cả đều không thích hợp, cậu đi đi lại lại, rốt cuộc cũng tìm được hai dải đồng nhỏ. Hai dải đồng này rất ngắn, Lộ Nam nhìn vật trong tay mình một lát, nghĩ nghĩ vừa đủ làm một cái nhẫn.

Lúc này Lộ Nam mới chạy đến văn phòng, cậu tìm búa và giũa, ngồi hì hục làm trong góc phòng làm việc. Khi phá hỏng một dải đồng Lộ Nam mới mò được bí quyết. Lại leng keng một hồi lâu, rốt cuộc cũng chế tác thành công dải đồng còn lại! Lộ Nam tâm đắc nhìn tác phẩm của mình, tưởng tượng đến dáng vẻ Thành Hường Bắc khi đeo nó.

Thành Hường Bắc thực sự rất vui sướng khi được tặng nhẫn, đây chính là tấm lòng của Lộ Nam đó! Hấn yêu thích đeo nhẫn vào, quay về phía có đèn để xem. Hí, trên mặt còn có chữ này! Thành Hường Bắc ghé mắt nhìn vào, chờ hấn nhìn kĩ được chữ khắc trên đó tay không khỏi cứng lại, mặc dù là tên chữ viết tắt của hai người nhưng hấn không ngờ hai chữ này lại là ____N&B.

29. Chương 29

Chiếc nhẫn của Thành Hường Bắc bị mọi người đồng loạt cười nhạo, có điều hấn chẳng quan tâm, mình thích thì mình đeo thôi.

Lộ Nam lồng khối bài tử vào một cái vòng đeo lên cổ, có quần áo che nên không bị người khác chú ý. Song thứ đồ này giấu được hôm nay không giấu được ngày mai, một hôm đang đi học thì chiếc vòng trượt ra khỏi cổ bị Vân Thiệu nhìn thấy được. Y không thèm nể nang mặt mũi thầy Trầm, nắm lấy khối bài tử của Lộ Nam. Lộ Nam hoảng hồn hét lên khiến thầy Trầm giật mình trượt mắt liếc qua.

Vân Thiệu lặng lẽ ra ám hiệu, thầy Trầm ngừng lại, xoay người tiếp tục viết lên bảng.

“Này, đây là cái gì?” Vân Thiệu tò mò hỏi.

“Lão Hồ làm cho tớ. ” Lộ Nam cười đến cong cả mắt, vuốt vẽ khối bài tử trong tay.

Vân Thiệu nhìn Lộ Nam nhét khối bài tử vào trong áo, mắt không che giấu hết vẻ ước ao. Trầm Vân Chiêu nhìn ánh mắt thèm khát lấp lánh của em trai, trong đầu cũng nổi lên vài suy nghĩ.

Chiều hôm đó, học sinh nào đó được thầy giáo nào đó triệu tập đến ký túc xá giáo viên. Thầy giáo nào đó hiến vật quý là một khối bài tử làm bằng bạch kim đính đá lớn đến trước mặt cục cưng. Học sinh nào đó đại người ra, chỉ vào khối bài tử quý giá hơn của Lộ Nam, cứng ngắc hỏi: “Đây là cái gì?”

Thầy giáo nào đó kinh ngạc: “Á? Cục cưng không thích loại này sao? Em xem lại đi, anh còn nhờ người khắc chữ lên nó đó!”

Học sinh nào đó trừng mắt nhìn thầy: “Này! Đó là vật người yêu cậu ta tự làm ra! Có ý nghĩa kỉ niệm có được không? Xem anh đưa cho tôi cái gì đây? Vừa tầm thường lại thô to, đeo nó vào người ta cười chết!”

Thầy giáo nào đó hờn tủi nhìn cục cưng nhà mình, nói đùa: “Anh không biết đâu, dù sao anh mua rồi cục cưng phải đeo, nếu không đeo anh khóc cho mà xem!”

“Tôi mất mặt hay anh mất mặt?!” Học sinh phẫn nộ.

“Mất hay không anh không quan tâm tâm, đây là quà! Nhất định phải đáp lễ!”

“Đi chết đi!!!

Ngày hôm sau, một người luôn chú trọng bề ngoài như thầy Trầm lại thô lỗ xắn tay áo lên.

Cổ tay luôn sạch sẽ trước đây lại xuất hiện một vết dài đen sì. Học sinh ngồi ghé trước xăm xoi nhìn vào, bàn tán vui vẻ. Học sinh phía sau không thấy rõ lắm, phải cố gắng đi hỏi đám phía trước..

Thầy giáo Trầm chẳng thèm quan tâm, dùng nhiệt huyết dâng cao không gì sánh được giảng bài cho đám học sinh, giảng đến đoạn cao trào còn không ngừng dùng tay mình họa, cái vòng đen sì kia cũng lên xuống theo hoạt động cánh tay hắn, đám học sinh chăm chú theo dõi động tác lên xuống của cánh tay hắn, thậm chí còn có người chạy từ đằng sau lên phía trước chỉ để muốn xem rốt cuộc là thứ gì thầy Trầm đang đeo trên tay.

“Phụt ha ha ha...” Một học sinh gan lớn cuối cùng nhịn không nổi cười lớn, thậm chí còn cười lẫn toái rồi mới quay lại chỗ ngồi được: “Thầy ơi, xin hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?”

Thầy giáo Trầm ra hiệu tạm dừng, gơ cổ tay lên, làm ra dáng đang nhìn đồng hồ đeo tay. Không sai, có một chiếc đồng hồ màu đen được vẽ trên cổ tay hắn, chính là loại kí hiệu đồng hồ người lớn hay lừa trẻ con: “Khụ...” Thầy Trầm háng giọng, dùng giọng nói rõ ràng đáp lại: “Bây giờ theo giờ Bắc Kinh là đúng chín giờ sáng.”

“Phụt ha ha...” Cả lớp cùng nhau cười vang, có người còn chỉ vào thầy giáo Trầm: “Thầy à, ngài nghèo quá rồi! Còn tự vẽ đồng hồ cho mình dùng nữa đây!”

Thầy giáo Trầm đắc chí dương lông mày lên, nhìn đám học sinh một hồi mới nói: “Mấy đứa không hiểu đâu.” Nói xong còn hôn một cái lên cổ tay, cười híp mắt rồi bắt đầu giảng bài.

Dưới lớp, tiếng cười vẫn chưa dứt. Trầm Vân Thiệu một mặt rên rỉ, cúi cằm mặt vào sách, thật là quá mất mặt.

Thành Hưởng Bắc vẫn luôn lo lắng, từ khi lên cao trung đến giờ, hắn vẫn chưa bỏ được cảm giác này xuống.

Hắn nhất định sẽ thi đỗ đại học bởi thành tích học tập từ trước đến nay của hắn vẫn luôn rất ổn định. Điều duy nhất khiến hắn bất an chính là Lộ Nam muốn thi vào trường đại học thế nào, đây quả thực là một vấn đề lớn, xét về thành tích học tập mà nói hắn kém Lộ Nam một bậc, cậu ấy thực sự rất giỏi. Bởi vì tâm không có cảm giác chần chừ cho nên trước kì thi tốt nghiệp trung học hắn mắc bệnh mất ngủ.

Mẹ Lộ đã chú ý đến điểm khác thường của hắn, lập tức hỏi hắn làm sao vậy? Lần này Thành Hưởng Bắc không nói dối, hỏi thẳng mẹ Lộ rằng Nam Nam muốn thi vào trường nào. Mẹ Lộ nghe xong, rất ngạc nhiên nhìn hắn hỏi: “Ồ? Việc này sao con lại hỏi di? Nam Nam đã nói chắc chắn sẽ thi cùng trường với con mà!”

Thành Hưởng Bắc thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều trải qua ba năm cao trung chia cách đau khổ, lòng hắn vẫn cứ bất an. Lộ Nam hình như đã nghe mẹ Lộ nói qua chuyện này, bèn nhắn cho hắn mấy tin: thứ nhất: tin tốt. Thứ hai: chờ tốt. Thứ ba: cùng một chỗ.

Thành Hưởng Bắc ôm di động đặt trước ngực, triệt để bình tĩnh.

Bước ra khỏi phòng thi, thật mà như mộng vậy.

Mấy năm phấn đấu mà chỉ kết thúc trong hia ngày ngắn ngủi, Thành Hưởng Bắc đứng trước cổng trường, cảm giác đầu đang xoay xoay. Hắn không muốn làm gì, chỉ nghĩ muốn được thấy Lộ Nam sau đó về nhà ngủ một giấc.

Ba Lộ mẹ Lộ lúc này rất bận rộn, Lộ Nam bị ném vào Thành gia. Giường mới của Thành Hưởng Đông rất lớn, hai người ngủ cùng nhau không cần phải chen chúc. Ngủ đủ hai ngày, tỉnh ngủ rồi, hai người đưa mắt nhìn nhau, vậy là tốt nghiệp rồi sao?

Được rồi, được rồi, chấp nhận hiện thực thôi!

Phụ huynh họ Lộ hằng hái chiến đấu ở chiến trường cao trung rất nhiều năm, hai đứa con trai đã thực hiện được nguyện vọng của họ. Lộ Nam không có yêu cầu gì khác, chỉ nói ở cùng một chỗ với Thành Hưởng Bắc, mẹ Lộ cười xoa đầu con bảo đã lớn rồi vẫn không rời bảo mẫu được, đơn giản không hiểu được sự sâu xa trong ý kiến đó.

Chờ đợi có thể đun sôi ngày, vậy mà Lộ Nam vẫn bình thường, mỗi ngày đều ngồi xổm trước tu vi vừa ăn trái cây vừa xem, ngày trôi qua rất thoải mái. Người ngồi không yên chính là Thành Hưởng Bắc, trong lòng luôn suy nghĩ được mất khiến hắn thật giống con khỉ tăng động, cuối cùng cha Thành nhìn hắn không vừa mắt, cấp cho hai người một khóa thi bằng lái xe, đá thẳng ra khỏi nhà.

Thành Hưởng Bắc biết lái xe, từ thẳng nhóc vài tuổi đến người trưởng thành có mấy ai không thích xe chứ?

Nhiều hôm trước đây, hắn vụng trộm nhờ chú Lý dạy mình lái xe, không cần nhiều lần dạy bảo, xe cũng tự động chạy bon bon. Thế nhưng muốn có bằng lái xe không thể không học trong trường được, cho nên hắn đành phải vào, dù sao có thể nâng cao tri thức về khoa học trái đất lên cũng là chuyện tốt

Làm cho người ta ngạc nhiên chính là Lộ Nam, bình thường vốn là một đứa trẻ biếng nhác, vậy mà vừa ngồi lên ghế lái đã như đánh máu gà! Hai mắt sáng trưng, móng thẳng tắp, rất có tướng biển ô tô thành máy bay. Giáo viên dạy lái xe thấy Lộ Nam trên xe liền không muốn mất mạng, khóe miệng bất giác run lên: “Tân, tân...sát thủ quốc lộ!!!”

Đã nộp tiền rồi thì phải học, thi qua mới được cấp bằng chứng nhận, Tuy rằng tốc độ lái xe của Lộ Nam rất kinh ngoài nhưng cậu chỉ cần dùng một lần là đi đỗ luôn, trông mắt giáo viên hướng dẫn suýt chút nữa rớt xuống, đây là đạo lý gì chứ! Để bảo vệ an toàn cho người đi đường, giao viên huấn luyện khẩn khoản đề xuất với “người nhà” Lộ Nam chỉ cho cậu luyện tập qua xe đạp đã.

“Người nhà” cúi đầu thụ giáo, chạy đi mượn chú Lý xe. Chú Lý cho bọn họ mượn một chiếc xe bán tải cũ rồi đuổi hai đứa về quê. Đường giao thông ở quê giờ đã rất thuận lợi, tình hình giao thông không tệ người lại thừa thớt, đây chính là chỗ luyện tập tốt nhất. Chuyện đầu tiên Lộ Nam làm khi mở mắt chính là chạy ra ngoài sân nói chuyện với cái xe. Thành Hưởng Bắc trừng mắt nhìn chiếc xe rơm kia, hận đến nghiến răng! Đây, vẫn chưa hôn buổi sáng mà!

Mặt bà nội Lộ tươi như hoa, nhìn hai đứa cháu đầu vô mồm trong sân.

Từ sau khi người bạn già qua đời, cuộc sống của bà vẫn trôi qua cô đơn buồn tẻ, thằng nhóc này se thỉnh thoảng về trò chuyện, tâm sự...với bà. Bà cụ thấy cháu trai cao hừng, bước chân cũng không khỏi nhẹ nhàng hơn nhiều, vui vẻ đi làm cơm sáng cho hai đứa.

Ăn sáng xong, hai người dự định lái xe ra ngoài hóng gió, chưa kịp xuất phát thì điện thoại vang lên, thông báo cho nhà họ Lộ một tin quan trọng – giấy báo trúng tuyển của hai người đã đến rồi. Lộ Nam còn chưa kịp phản ứng, Thành Hường Bắc đã xông vào phòng thu dọn đồ đạc.

“Này, anh làm gì thế?” Lộ Nam ngơ ngác hỏi.

Thành Hường Bắc làm việc lia lịa, đảo mắt đã thu dọn xong hành lý hai người rồi. Hắn ôm bà nội Lộ đang đứng giữa nhà một cái, lại nói với Lộ Nam: “Lập tức về thành phố, anh muốn nhìn thấy tận mắt mới tin được.”

Lộ Nam bị sự nôn nóng của hắn dọa sợ: “Cần vội vã vậy à?” Vừa nói xong đã bị tay Thành Hường Bắc dắt đi. Lộ Nam vội vàng chào tạm biệt bà nội, thậm chí lúc lên xe cũng là do Thành Hường Bắc nhét vào.

Bà nội Lộ nhìn theo chiếc xe đang chạy đi, cười hiền lành cảm thán, thằng nhóc này thật là nhanh.

Cho đến khi cầm được giấy thông báo của Lộ Nam trong tay Thành Hường Bắc mới chính thức thở phào nhẹ nhõ. Hai người cùng một trường nhưng không chung khoa, chính xác là nguyện vọng lúc trước họ đang ký, không bị sai sót vậy là yên tâm rồi. Ba lô vẫn ở trên vai, Lộ Nam bị Thành Hường Bắc kéo tới kéo lui đến đau đầu. Mấy người lớn nhìn hai đứa con đến nhanh đi cũng nhanh, vội vàng kêu: “Hai đứa đi đâu vậy?”

Thành Hường Bắc kéo Lộ Nam ra cửa xe, nói xa xăm: “Đi du lịch!”

Lộ Nam không tin được lời nói dối của hắn, vừa chạy theo hắn vừa hỏi: “Này, rốt cuộc là đi đâu?”

Thành Hường Bắc cười sáng khoái, ghé bên tai Lộ Nam nói nhỏ: “Đến một nơi mà em không biết, làm tình.”

30. Chương 30

Căn nhà cao cấp bên bờ biển của Thành gia.

Một cái cửa sổ to sát đất, rèm cửa màu trắng bay lượn theo làn gió. Ngoài cửa sổ là vầng trăng cong cong trên bầu trời, bầu trời xanh đậm còn điểm xuyết những ngôi sao sáng nhẹ mong manh.

Gió biển thổi vào trong phòng cho nên không cần bật điều hòa cũng khiến người ta mát mẻ vui thích. Trong phòng rất trống, ngoài một chiếc đèn bàn nhỏ đang bật là một chiếc giường Kingsize mềm mại, Lộ Nam nghiêng người nằm trên ấy, ngón tay run run. Cậu vẫn không an tâm, tuy rằng hai người đã nghìn dặm xa xôi chạy đến chỗ này vậy nhưng bao nhiêu kích động trong lòng theo dọc hành trình giờ lại biến thành sợ hãi.

Hai người yêu nhau, còn làm vài chuyện thân mật cũng cần chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng mà đến lúc này rồi vẫn sẽ có chút khó chấp nhận được. Cậu đang rất bất an, cơn lạnh chậm rãi chạy xuống thắt lưng, Lộ Nam thấy một cơn ớn lạnh dâng lên cho nên vội vàng kéo chăn đắp lên tận ngực. Thân thể cậu dần dần cuộn lại, chờ sự xuất hiện của người nào đó.

“Cờ -rắc...” — cửa phòng tắm mở ra. Thành Hường Bắc quần khăn tắm lên người, từ từ xuất hiện trước mắt Lộ Nam. Thân hình hắn cao to, bước đi vững vàng, cánh tay theo bước đi mà đung đưa, thấp thoáng hiện lên hình dạng cơ thể. Lộ Nam mút chặt môi, nuốt nước miếng cái ực, cậu không thể không thừa nhận dáng người của Thành Hường Bắc có thể đi làm người mẫu được, không phải là vẻ đẹp cơ bắp cuộn cuộn mà là cân xứng, vẻ đẹp nam tính rắn chắc. Thành Hường Bắc thấy Lộ Nam co lại một đoàn, khóe miệng không khỏi nhếch lên, hắn lau tóc xong rồi ném khăn tắm qua một bên, chậm rãi ngồi xuống giường. Lộ Nam càng khấn trượng hơn, bọc mình thật kín chỉ chừa hai con mắt lộ ra ngoài.

“Này, Nam Nam, đêm tân hôn em đối xử với chồng mình vậy à?” Thành Hưởng Bắc cười đùa, thực ra tâm trạng hắn cũng khẩn trương không kém nhưng hắn phải nghĩ cách khiến Lộ Nam thả lỏng trước.

“Cút đi! Ai là bà xã của anh chứ!” Lộ Nam không nhịn được khiêu khích, tung chăn ngồi dậy. Động tác của cậu rất mạnh, chăn bị vén đến tận thắt lưng, cái hông rắn chắc cũng bị lộ ra ngoài, bộ vị bí mật suýt bị tách khỏi vật bảo hộ mà lúc ẩn lúc hiện.

Ánh mắt Thành Hưởng Bắc trở nên tối đen, hắn chăm chú nhìn vào mắt Lộ Nam, thân thể chậm rãi nằm xuống. Lộ Nam âm thầm nuốt vài ngụm nước miếng trước biểu cảm muốn “muốn ăn thịt em” của Thành Hưởng Bắc, khi cậu ý thức được mình vừa làm nên chuyện ngu xuẩn gì thì đã chậm rồi, chim nhỏ mai phục trong bụi cỏ bị đối phương nhẹ nhàng chụp lấy.

“Này! Buông tay...” Âm thanh ngượng nghịu xen lẫn run rẩy vang lên, Lộ Nam run run bị Thành Hưởng Bắc đè trên giường, chim nhỏ bị xoa nắn trên chốc vài cái rồi cũng được buông tha. Hai tay Thành Hưởng Bắc thông thả chạy từ tiểu phúc của Lộ Nam lên ngực cậu, cuối cùng hai bàn tay lớn bưng mặt Lộ Nam, con người sâu thẳm nhìn cậu không hề chớp. Trần đầy tình cảm, cơ hồ muốn chìm chết Lộ Nam trong đó.

“Nam Nam, tin anh được không?” Hắn hôn từng cái nhỏ, hôn lên trán, lên mí mắt Lộ Nam. Lộ Nam thở dài, nhắm mắt lại, chủ động mơn mê đôi môi dịu dàng của người yêu: “Em tin.”

Căn phòng tối đen.

Có hai thân hình đang quấn quýt không rời, đây là lần đầu tiên của họ, Thành Hưởng Bắc muốn cho người yêu sự dịu dàng che chở nhất.

Miệng và lưỡi chậm rãi chạy dọc thân thể Lộ Nam, cẩn thận lướt qua vành tai, đến ngón chân trắng nõn, không có chỗ nào trên thân thể cậu mà Thành Hưởng Bắc không hôn qua.

“Ừm, chỗ đó...” Lộ Nam cảm nhận được ngón chân của mình đang được đối phương liếm mát, bất giác mở mắt ra.

Thành Hưởng Bắc nhìn cậu nở một nụ cười gian xảo, tiếp tục vài đầu thực hiện sự nghiệp liếm mát của mình. Điểm mẫn cảm bị hắn ngậm lấy, luồng điện thật nhỏ chạy thẳng từ chân đến tận lưng, Lộ Nam bất giác đóng đưa thân thể, cảm giác này rất xa lạ, cậu không biết nên xử lý thế nào.

Lưỡi Thành Hưởng Bắc tiếp tục lê dọc lưng bàn chân, đến mắt cá chân rồi chu du lên trên, ngón tay Lộ Nam nắm chặt thành giường, vui thích khi có khi không đang giày vò cậu, thậm chí cậu còn cong một chân đặt lên vai Thành Hưởng Bắc.

Thành Hưởng Bắc hôn nhẹ lên nó, lưỡi tiếp tục dời trọng tâm sang bên đùi Lộ Nam.

“Ừm...” Thành Hưởng Bắc cắn một cái, làn da trắng nõn lập tức nở thành một đóa hoa nhỏ, Lộ Nam cảm thấy hạ thân xuất hiện một luồng tê dại. Cậu bất giác khép lại chân, kẹp luôn đầu Thành Hưởng Bắc vào giữa hai chân mình.

Thành Hưởng Bắc cười nhẹ một ái, chậm rãi tách hai chân cậu ra, liếm lên vùng đất phì nhiêu của đối phương, bộ vị quan trọng của Lộ Nam được ngậm trong miệng hắn. Bộ vị chưa nhiễm tình dục vẫn còn màu hồng nhàn nhạt, hình dáng rất đẹp. Đầu lưỡi Thành Hưởng Bắc liếm qua liếm lại trên thân bộ vị, thậm chí ngay cả lông mao thưa thớt cũng không tha, nhưng đầu lưỡi liếm đến nửa đường thì lui, không chăm sóc cho dục vọng nửa đứng thẳng của Lộ Nam.

Lộ Nam khó chịu giãy dụa thân thể, cậu cảm giác được dục vọng đang từ từ dựng lên nhưng người làm ra chuyện xấu lại không giúp cậu giải quyết. Một tay cậu nắm chặt thành giường, lặng lẽ thả lỏng. Cậu thở phì phò, một tay run rẩy đưa lên thứ trước chân, mắt thấy bàn tay chỉ cách thứ đang đứng thẳng không xa thì Thành Hưởng Bắc bất ngờ cầm tay cậu lại, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay: “Nam Nam, em không ngoan nhé!”

Lộ Nam hung hăng đá cho hắn một cái: “Bại hoại, mau giúp em...”

“Tuân mệnh.” Thành Hưởng Bắc hôn nhẹ lên môi Lộ Nam, còn vươn tay lấy một cái gối kê dưới eo Lộ Nam. Lộ Nam cứ chờ hắn làm cho mình thỏa mãn nhưng không ngờ đối phương lại nhảy xuống giường đi

tìm gì đó trong đám hành lý. Dục vọng lên cao khó nhin, Lộ Nam đưa hai tay bắt lấy dục vọng đang ngổng đầu dưới bộ lông của mình.

Thành Hưởng Bắc nghe tiếng cậu rên rỉ, vội vàng bò lên giường, giật cánh tay Lộ Nam ra, nhét dục vọng của cậu vào miệng mình.

“A...” Dục vọng thẳng đứng được khoang miệng ấm nóng ẩm ướt bao quanh, vui thích mãnh liệt khiến Lộ Nam bất giác cong người lên. Thành Hưởng Bắc đã cảm nhận được cơn kích động của cậu, hẳn càng thêm ra sức liếm mút từ đầu rễ, miệng Thành Hưởng Bắc bao bọc dục vọng của Lộ Nam, dùng đủ loại kỹ thuật để khiến cậu vui sướng.

Lộ Nam cảm nhận được sự trêu chọc, lúc nhanh chậm như thủy triều từ Thành Hưởng Bắc, mắt nhắm sượng.

“Đừng, đừng ngừng mà...” Lộ Nam cảm nhận được động tác tạm ngừng của người yêu, cậu đang hoàn toàn đắm chìm trong vọng không thể không rên rỉ bên tai Thành Hưởng Bắc được. Thành Hưởng Bắc trêu đùa dùng móng tay gầy nhẹ lên đỉnh dục vọng thẳng tắp của Lộ Nam, tay còn lại mở hộp gel bôi trơn. Dưới sự kháng nghị của Lộ Nam, dục vọng một lần nữa được bao bọc, cậu thoải mái thả dãi thỏa mãn. Hai chân bị tách ra nơi chưa từng bị ai chạm vào lúc này lại bị một ngón tay lạnh lạnh xâm chiếm. Lộ Nam theo bản năng kẹp chặt hai chân lại.

“Ngoan nào, thả lỏng...” Thành Hưởng Bắc vừa trấn an cho dục vọng Lộ Nam, vừa dùng ngón tay được quét gel bôi trơn của mình đảo quanh cửa huyết Lộ Nam. Lộ Nam vốn chìm đắm trong khoái cảm cuối cùng cũng tìm lại một được một tia lý trí, cậu khẽ cắn môi, chậm rãi tách chân ra. Nếu đổi lại là bất cứ kẻ nào làm vậy với cậu, Lộ Nam có thể giết đối phương, nhưng đây lại là người che chở cho cậu từ nhỏ đến lớn, dù hẳn có muốn mạng mình, cậu cũng cam tâm tình nguyện dâng hiến cho hắn.

Thành Hưởng Bắc cảm nhận được sự đồng ý ngầm của Lộ Nam, lần thứ hai cúi đầu ngậm lấy phân thân cậu. Chỗ đó lần đầu tiên bị xâm phạm đương nhiên không dễ dàng tiến vào được, cho nên hắn phải dời sự chú ý của Lộ Nam, lại đưa tay đi thăm dò. Phản ứng của Lộ Nam ngày càng mãnh liệt, trước sau đều vui vẻ, phân thân cậu không ngừng đưa vào trong miệng Thành Hưởng Bắc, hậu huyết đã nhét được hai ngón tay vẫn không ngừng co rút: “Không, không được...a!...” Cơ thể co rút, khoái cảm mãnh liệt cơ hồ muốn giết chết cậu. Lộ Nam run rẩy bắn ra trong miệng Thành Hưởng Bắc.

Dưới ánh điện mờ ảo, nét mặt mơ màng của người yêu.

Thành Hưởng Bắc nằm rạp lên người Lộ Nam hôn môi cậu, ngón tay hắn vẫn cắm trong hậu huyết. Cong người yêu vừa lên đỉnh cao dục vọng vẫn đang thả hồn hể hững thụ dư vị sao cao trào, cái trán ướt đầm mồ hôi, gò má đỏ hồng, đôi môi khẽ mở. Lộ Nam thoải mái hưởng thụ khoái cảm lên đỉnh, vô thức liếm môi.

Phân thân Thành Hưởng Bắc ngày càng cứng rắn, ngón tay trong hậu huyết Lộ Nam nay đã tăng lên một ngón nữa. Hắn hôn môi Lộ Nam, khàn giọng nói: “Nam Nam, anh thực sự rất khó khịu.”

Vừa nói dục vọng cực nóng vừa ma sát lên bụng Lộ Nam, một luồng xúc cảm vui thích đến rùng mình chạy thẳng lên gáy cậu. Cậu đã lấy lại được tinh thần, liên tục ôm hôn Thành Hưởng Bắc. Thân thể ướt ẻo dưới người Thành Hưởng Bắc, ma sát đến mức hắn suýt bắn ra: “Yêu tinh...”

Ngực Thành Hưởng Bắc phập phồng, chậm rãi lùi xuống, hôn rải rác lên thân thể Lộ Nam. Đối với một người đàn ông mà nói không cần xâm nhập mà vẫn buông tay đầu hàng thì thật mất mặt. Ngón tay Thành Hưởng Bắc vẫn co duỗi trong hậu huyết Lộ Nam chọt lui ra, hắn dùng hàm răng cắn túi nhựa ra, ánh mắt đen tối quay sang nhìn Lộ Nam. Mặt Lộ Nam nóng bừng lên, nhưng đứng trước gợi ý của Thành Hưởng Bắc vẫn ngoan ngoãn đeo bao cao su lên dương vật của hắn. Lộ Nam hơi có ý lùi lại khi chứng kiến dương vật to gấp mấy lần mình đang đặt trước hậu huyết bản thân, tuy rằng phía sau đã được khếch trương tuy nhiên dưới thứ to lớn như vậy muốn nhét vào cũng khiến người ta muốn chết!

Thành Hưởng Bắc thấy cậu lùi về sau, tay vươn ra tóm lấy hông cậu, xoa dịu sự lo lắng bằng cách ấn ngón tay xuống, Lộ Nam vô thức ngửa đầu đón nhận hắn. Miệng lưỡi dây dưa, say mê càng sâu đậm. Ngay lúc Lộ Nam chìm đắm trong khung cảnh trống rỗng, dục vọng tho to lạng lẽ đẩy vào hậu huyết cậu.

“Ừm...” Đau đớn bất chợt đến, Lộ Nam không thể nào không rên rỉ, cậu bất giác ro rút thành huyết lại, dục vọng vừa xâm nhập vào bên trong không thể nào nhúc nhích được.

Thành Hưởng Bắc rên rỉ, vỗ nhẹ lên hông Lộ Nam: “Nam Nam, thả lỏng...”

Lộ Nam mở mắt ra, đập vào mắt là nét mặt nhăn nheo đến khổ sở của người yêu, thậm chí mồ hôi còn nhỏ long tong lên người cậu, đọng lại trên môi mằn mặn. Nếu bây giờ cậu bảo dừng, hẳn tuyệt đối sẽ không cưỡng ép cậu, chỉ có điều Lộ Nam đã ngẩng đầu lên, hôn nhẹ lên khóe môi Thành Hưởng Bắc, thân thể chậm rãi thả lỏng, nở nụ cười cổ vũ cho người yêu.

Thành Hưởng Bắc chiếm được sự cổ vũ hiệu quả nhất, dục vọng thông thả tiến vào. Đau đớn khiến hai tay nắm lấy thành giường của Lộ Nam trắng bệch ra.

“Nam Nam, xin lỗi.” Vách tường căng chặt bao vây lấy dục vọng của hắn, vui sướng mãnh liệt dường như khiến Thành Hưởng Bắc không kìm nổi, chỉ muốn chiếm lấy, hung hăng xâm nhập, dùng hết toàn bộ sức lực ra mà chà đạp.

Lộ Nam chậm rãi điều chỉnh hơi thở, cảm giác được dục vọng đang dâng lên trong người mình.

“Đã, vào hết chưa?” Cậu cắn chặt răng, lông mày nhíu lại.

Hạ thân Thành Hưởng Bắc vẫn chưa vào hết, hắn cúi đầu hôn lên môi Lộ Nam: “Anh muốn động.” Dục vọng đã cố kìm nén nay muốn được giải thoát, Thành Hưởng Bắc chậm rãi rút ra rồi chậm chậm đẩy nhanh nhịp đẩy. Từng giọt mồ hôi như mưa xối xả trên ngực Lộ Nam, nóng đến mức cậu thấy tim phát đau.

Hậu huyết được bôi trơn đầy đủ, dù vẫn đau đớn nhưng cậu không nỡ khiến người yêu phải chịu nhin: “Nhanh, nhanh một chút...” Cậu vươn tay ra, ôm chầm lấy vai người yêu, móng tay lướt qua thân thể, để lại từng vết cào dài.

Thành Hưởng Bắc không tiếp tục kìm nén dục vọng trong lòng, hắn ôm chặt Lộ Nam, hai tay siết lấy eo đối phương, nửa quỳ trên giường mà điên cuồng đẩy vào trong.

“A....A....” Thân thể bị sự xâm chiếm mạnh mẽ không chế, Lộ Nam theo bản năng co chặt thành huyết, cậu vươn tay, ông cổ Thành Hưởng Bắc, điên cuồng dây dưa theo khát vọng mãnh liệt từ Thành Hưởng Bắc.

“Ôi, sướng quá...” Thành huyết không ngừng co rút bọc chặt dục vọng của Thành Hưởng Bắc, khiến hắn dâng lên khoái cảm cực độ chưa bao giờ có. Hắn dùng toàn bộ sức lực hung hăng ra vào hậu huyết Lộ Nam: “A....A!....” Dã thú gào thét bắn ra tinh dịch nóng hổi, Thành Hưởng Bắc thở hổn hển, toàn thân thoát lực ngã lên người Lộ Nam,

Phân thân người yêu vẫn ở trong thân thể mình khiến Lộ Nam kẹp chặt chân lại, không cho nó rút ra. Thành Hưởng Bắc trải qua đỉnh cao dục vọng, vẻ mặt vẫn còn say mê sáng khoái. Lộ Nam bọc quanh dục vọng của hắn, hắn khẽ hôn lên cái trán ướt đầm của người yêu, nụ hôn nhẹ nhàng như thời còn thơ bé.

Đêm nay bọn họ đã cùng nhau lớn lên.

Một khi cơn đường dục vọng đã được mở ra thì sẽ không bao giờ có thể quay lại.

Tuy lần đầu tiên khiến Lộ Nam đau đớn, nhưng dù sao cũng đã có tiên hí cùng với sự kiên nhẫn của Thành Hưởng Bắc không khiến cậu bị thương. Thành Hưởng Bắc rất săn sóc, lần đầu qua đi, hắn để Lộ Nam nghỉ ngơi vài ngày mới tiếp tục đòi hỏi. Lộ Nam bị hắn ma sát đến mức không chịu nổi mới ỡm ờ đồng ý, được rồi thực ra cậu cũng có chút muốn trong đó.

Vậy nhưng! Khi lần nữa bị ném lên giường Lộ Nam đã hiểu tính toán của mình triệt để sai lầm rồi! Một Thành Hưởng Bắc dịu dàng, kiên nhẫn đã biến mất! Thành Hưởng Bắc đã có kinh nghiệm chiếm được thứ đồ chơi yêu thích nhất, đã cậu lên giường mà đâm chọc, giày vò không thôi! Này! Có thể tuổi trẻ huyết khí phương cương nhưng cũng phải có tiết chế chứ! Lộ Nam bị hắn ăn hai lần, một mỗi rữ rượi nằm dài trên giường, để người yêu tùy ý xâm chiếm. Không được, ai đó làm ơn lôi tên cầm thú này đi đi!

Lần nữa Thành Hưởng Bắc cảm nhận được sự lùi bước của người yêu, hắn xấu xa nắm lấy dục vọng của cậu. Chim nhỏ sớm hành quân lặng lẽ, dưới lý năng xoa nắn ma sát của hắn, mơ hồ thức tỉnh. Lộ Nam rên

ri, nắm chặt tay Thành Hường Bắc: “Thả, thả ra...” Giọng cậu khàn khàn là do vừa trải qua cơn mây mưa mãnh liệt, kêu hấn đừng làm nữa..

“Nghe lời anh đi mà....” Lộ Nam hiềm khi được nghe Thành Hường Bắc làm nũng, kích thích đến mức lưng tê dại hết, chim nhỏ cũng run rẩy ngẩng đầu.

“Không, không được...” Lộ Nam giãy dựa đoạn eo: “Anh đi chết đi...”

Động tác của cậu như món quà mời gọi sự tấn công của Thành Hường Bắc, dục vọng trong thân thể nhất thời tăng vọt lên. Lộ Nam bị người yêu điên cuồng đánh úp như mưa rền gió dữ, không hề có sức chống lại, cậu chỉ đành hòa theo hấn, cuối cùng lý trí cũng bị dục triều bao phủ.

“Thực sự, sẽ chết đó....”

Hết chương 30

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-nam-huong-bac-i>